

Paulus – den eneste apostel Gud sendte til oss hedninger

FORORD

Jeg har tidligere skrevet tjue bøker i Pdf og Word som jeg har lagt ut på min nettside gracepano.com.

Ønsket med boken er at alle kristne, og gjerne også ikke-kristne, vil finne den så oppklarende og interessant at den vil få positive konsekvenser, i evighetens perspektiv.

Den handler egentlig ikke om personen Paulus, selv om dette også hadde vært et interessant emne for mange. Men den handler om å kunne inndele og systematisere Bibelen på rett måte, slik at det frelsesevangelium 'Vår apostel, Paulus' gav oss, altså den eneste apostel Gud utsendte til oss hedninger, vi som ikke er jøder, vil bli totalt forståelig for leseren.

Boken vil hjelpe en til å innse at den såkalte tidshusholdningen med nådeevangeliet og menighetens tid, ikke begynte med Jesu framtrøden, eller hans død, korsfestelse og oppstandelse. Eller pinsedag i Apg. 2.

Den begynte med Israels fall fra Gud slik vi ser i Apg. 28, 25-28, hvoretter Gud straks gir en ny åpenbaring til sin apostel Paulus slik det fremgår av Efeserbrevet skrevet omkring år 62 e. Kr.

Dette har vidtrekkende konsekvenser for rett forståelse av evangeliet. Det nye Testamente kan bare forstås korrekt i lys av dette historiske bibelske faktum!

Menighetens tid begynte etter Israel var falt og nådegavene inndratt. Paulus ble den eneste som Gud

betrodde oppgaven med dette.

Jan Lilleby – Våren 2012

INNHOLDSFORTEGNELSE

- Kapittel 1: Tiden med Jesus og disiplene, var ikke for oss
hedninger 4
- Kapittel 2: Apostelgjerningene var kun om Den nye Pakt til
Israel 8
- Kapittel 3: Israels fall ble opptakten til menighetens
tidshusholdning 14
- Kapittel 4: Menighetens tid kom den dagen da Israel falt 19
- Kapittel 5: Den nye Pakt abortert ved Israels fall, vil
komme tilbake 22
- Kapittel 6: Bibelens mangelfulle oversettelse gir store
misforståelser 25
- Kapittel 7: Menighetens frelseshåp er i himmelen med Kristus
33
- Kapittel 8: Hvor går den tykke røde streken som viser at her
begynte menigheten? 39
- Kapittel 9: Riktig redigering av Bibelens nye Testamente, et
forslag 40
- Kapittel 10: Konklusjon og 'Bottom line' om dåp, nattverd,
nådegaver,
tjenestegavene, og om ubibelsk økumenikk 42
- Kapittel 11: Paulus – resymé om apostelens liv og tjeneste
60
- Kapittel 12: Kirkefedrenes forfeilete bibeltolkninger 69
- Kapittel 13: Menighetens tid slutter når Elias kommer 73

KAPITTEL 1 TIDEN MED JESUS OG DISIPLENE, VAR IKKE FOR OSS HEDNINGER.

Jesu ord til jødene som hørte ham, og til hedninger som prøvde å få ham i tale til deres fordel, som den fønikiske kvinnen gjorde, fikk høre følgende belæring:

“Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus!” Matt. 15, 24.

Jesus sa strengt til sine disipler, da han skulle sende dem ut mens han ennå ikke hadde gått til korset:

“Gå ikke på veien (ut) til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer, men gå heller til de fortapte får av Israels hus!” Matt. 10, 5.

Til folkehopen, inkludert både tilhengere og motstandere, sa Jesus rett ut at han var den eneste lærefar for Israel:

“La heller ikke noen kalle dere lærere, for én er deres lærer, Messias.” Matt. 23, 10.

Senere finner vi i Bibelen at Paulus samstemmer i dette:

“For jeg sier: Kristus er blitt en tjener for de omskårne (Israel) for Guds sanndruhets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene”. Rom.15, 8.

Unntaket Jesus gjorde for høvedsmannen, ved mirakuløst å helbrede hans syke tjener, har en enkel forklaring.

Romeroffiseren hadde et godt vitnesbyrd fra Israels eldste, han hadde velsignet Abrahams ætt, jødene, ved å bygge dem en synagoge. Høvedsmannen hadde noe som ikke den fønikiske kvinnen i Matt. 15 hadde, en klar favør med Gud: Herren hadde jo lovt at den som velsignet Abrahams ætt, den skulle Gud velsigne! Og dermed gjorde Jesus et mirakel for ham uten innsigelse, ved at hans tjener ble øyeblikkelig frisk. Dette løfte og dette spesielle forhold ved å velsigne Israels barn, var gyldig all den tid Gud vedkjente seg Israel som sin nasjon framfor alle andre på jorden. Luk. 7, 2-10. Dette forhold eksisterer ikke i tiden med menigheten og nådeevangeliet, for Israel falt fra Gud og er nå i unåde som nasjon, og dessuten under forbannelsen fra 5. Mos. 28 mv.

Den fønikiske kvinnen ble begunstiget av Jesus, ikke fordi

hun fulgte regelen om først å velsigne Abrahams ætt, men fordi hun ydmyket seg dypt, hun nøyde seg med 'helbredelsens smuler' – og fordi Jesus brukte hennes tilfelle til å refse de hardhudete fariseerne: Han gjorde et åpenlyst og meget provoserende mirakel for en hedning (de ble betraktet av jødene å være som hunder) – mens de vantro fariseerne ikke fikk slik behandling!

Disse forhold var ikke noe som Jesus fant på ut av eget forgodtbefinnende: Han var kommet for å oppfylle loven og profetene, alt som var skrevet om ham i Moses, salmene og profetene. Han kom for å stadfeste løftene gitt fedrene, slik Paulus skrev i Rom. 15, 8 nylig sitert. De hadde to typer løfter gitt gjennom fedrene, det ene var landløftet med den tilhørende nåde å skulle velsigne alle jordens slekter, og så hadde de løftet om det tusenårige kongeriket der Messias skulle regjere hos dem som Kongen. Løftene var grunnet på tre distinkte pakter fra Gud: Løftet og pakten gitt Abraham (og som ble tillagt Mose lov), David-pakten med Guds ensidige pakt om å sette sin Messias på Davids trone på Sion i Jerusalem, og endelig, den nye pakt (Det nye Testamente) i Jesu blod, slik den opprinnelig var profetert av Jeremias i Jer. 31, 31-34 – en profeti som også Esekiel gjentar, med noen tillegg i Esek. 36, 22-28 for der speiles den nye pakt mot det faktum at den blir mottatt i endetiden etter at trengselstiden i Israel er over, og Jesus har kommet tilbake for å regjere fra Sion. Den nye Pakt til Israel slik den ble tilbudt ved apostlene, ble abortert...i det vi ser Israels fall i Apg. 28, 25-28.

Jesu ord om at han bare var sendt ut til Israels fortapte får, og ikke til hedninger – grunner seg på at Gud lovte at en NY PAKT skulle avløse den forrige pakt, som var Mose lov inkludert løftet ved Abraham. Denne nye pakt var lovt Israel, ingen andre. Jesus ble sendt for å oppfylle dette løftet, gitt bare til Israel.

For Jer. 31, 31 sier: *“Se, dager kommer sier Herren, da jeg*

vil opprette EN NY PAKT med Israels hus og med Judas hus.”

Paulus, som trolig skrev hebreerbrevet, viser til Jer. 31, 31 da han skrev brevet. Hebr. 8, 7-8 er klar i så måte:

“For hadde den første pakt vært mangelfri, så hadde det ikke vært grunn til å søke plass for en annen. For det er nedsettende ord Gud taler til dem når han sier: Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus.”

Da Jesus stod fram i Israel fra år 29, kom han for å danne grunnlaget for denne nye pakten som Jeremias hadde profetert. Det er ikke tilfeldig at det er Jer. 31, 31-34 som Paulus forholdt seg til i sin omtale av dette: For det var nettopp denne nye pakts “evangelium” som var budskapet han brakte ut til jødedommen utenfor Israels land fra år 43, da han reiste sammen med Barnabas.

For i Den nye Pakt til Israel er det også lovt at Gud skulle skrive sin lov, som jo var Mose lov samt Kristi bud for kongeriket, i deres sinn og hjerte, nemlig ved Den Hellige Ånd, slik vi ser oppfylt for Israel på pinsedag i Apg. 2ff.

Romberbrevet beskriver nøye hvordan dette forholdet artet seg i aposteltiden, se eksempelvis Rom. 8, 4 og 27. Ånden gav den messianske forsamling under apostlene en egen kraft til å beseire synd og svakheter – noe som ikke er operativt i vår tid, med menigheten og nåden. Vi har nemlig ikke fått Guds lov innskrevet i hjertene så vi gjør etter den. Nei, vi er under de forhold som Ef. 2, 15 viser: Loven med dens bud og forskrifter er AVSKAFFET. Vi hedninger har heller aldri vært under Mose lov. Rom. 2, 14-15 er klar: «*For når hedninger, som ikke har Loven, ...*». Vi var helt utestengte – og overlatt til samvittighetens lov slik Rom. 2, 15 sier. Vi må lese Ef. 2, 12 sammen med Rom. 2, 14-15!

Det har aldri vært slik at vi hedninger, i det vi ikke deltok i Israels velsignelser med paktene, borgerretten og

løftet om et kongerike, har vært automatisk fordømt til fortapelse. Nei, Bibelen er helt klar på at vi som var utenfor alt det Gud hadde for sitt folk Israel, vi hadde frelse gjennom samvittighetens lov. Se også Apg. 17 og Paulus på Aeropagos i Aten: Gud hadde *“...båret over med uvitenhetens tider...”* – altså den uvitenhet om Gud og frelsen som nettopp vi hedninger var overgitt til siden Babels tårn og språkforvirringen. Apg. 17, 30. Samme type forklaring som til de avgudsdyrkende (Zevs) Jupiter-troende i Lystra i Apg. 14, 15-18. Gud behandlet altså oss uvitende hedninger på en god og nådefull måte, der vi var UTESTENGTE fra alt som gjaldt Israel og dets velsignelser og forpliktelser.

Dette løftet om kongeriket, preget den nye pakts forkynnelse til Israel da først Peter og de elleve tjente innen Israels grensemerker slik Apg. 1-12 vitner om.

Peters pinsetale, og hans tale bare noen måneder deretter i Apg. 3, dreide seg om LØFTET om kongeriket og Messias på Davids gjenreiste trone!

“For LØFTET tilhører dere og deres barn, og alle dem (jødene i Romerriket) som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til seg.” Apg. 2, 39.

Er det ikke helt utrolig at dette faktum leser pinsekarismatikerne helt forbi?

Og Paulus, da han kom ut til jødene utenfor Israel:

“Og vi forkynner dere evangeliet om det LØFTET som ble gitt fedrene. Dette har Gud oppfylt for oss, deres barn, da han oppreiste Jesus.” Apg. 13, 32.

Innforstått, at ved Jesu oppstandelse så var det bevist at han var Israels Messias og Konge og skulle styre i dette lovte kongeriket. Nå gjenstod det bare at Israel skulle ta imot ham.

Første gang vi finner dette kongeriket, og som løfte er i 2. Mos. 19, 5-6:

“Dersom dere nå virkelig vil høre min røst og HOLDE MIN PAKT, da skal dere være min eiendom framfor alle folk – for hele jorden er min. Dere skal være et KONGERIKE AV PRESTER for meg, og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn.”

Men som vi leste i Hebr. 8, så var den første pakten mangelfull, den lot seg nemlig ikke overholde på grunn av menneskets svakheter – og den fikk bare den funksjon at den ble en tuktemester til Kristus, det vil si: Loven, pakten fra Sinai, skulle gjøre synden stor og uoverstigelig, slik at de ville få behov for en frelser – Kristus, som Gud skulle sende dem når tiden var inne. Og vi ser jo at pakten bare var gitt Israel, og aldri hedninger. I og med da at Israel ble forelagt Den nye Pakt i Jesu blod (Luk. 22, 20) i og med Jesu jordiske tjeneste, og siden fikk Den nye Pakts budskap forkynt seg i den fortsatte tjenesten til apostlene de tretti årene som beskrives i Apostelgjerningene fra år 32 til 62, så vet vi at disse ting aldri kan ha vært for menigheten (der hedning og jøde er satt likt i tro, Ef. 2, 15) slik vi har dette i dag. Dette er pinsekarismatikkens store, store tabbe og totale bom i deres forsøk på å tolke fram evangeliet! Denne boken er et forsøk på å rette opp tabben.

Kongerikets tilbud til jødedommen, både under Jesu tid og under apostlene, var inkludert i Den nye Pakt til Israel – og i Hebr. 9, 15 – samt det jeg siterte fra Hebr. 8, finner vi at både den forrige pakt (loven) og Den nye Pakt i Jesu blod, bare var gitt for Israels nasjon og ingen andre.

Hebr. 9, 15 er helt klar i så måte, dersom ikke Hebr. 8 var nok:

“Derfor er han (Jesus) mellommann for en ny pakt, for at de

som er kalt (Israel), skal få den evige arv (Kongeriket, gresk aion) som var LOVT, etter at det har funnet sted en død til forløsning fra overtredelelene under den første pakt."

Vi hedninger (ikke-jøder) var aldri under verken den første pakt – Mose lov, eller den nye. Man måtte først ha vært under Mose lov for i det hele tatt å kunne lovlig komme inn under Den nye Pakt – for begge var for Israel, helt eksklusivt!

I tillegg får vi påtrykket fra Paulus' lære i Ef. 2, 12 om at vi hedninger hadde vært utestengte av Gud, fra *"...Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres LØFTE. Dere var uten håp og uten Gud i verden."*

Kan det sies klarere?

Allerede nå, tidlig i boken, finner vi at vi hedninger ikke var inne i bildet overhodet i tiden med Jesus og hans disipler, og heller ikke siden, da apostlene ble utsendt fra pinsedag i Apg. 2, eller da Paulus ble utsendt til Romerriket utenfor Israels grenser i Apg. 13 mv. – for alle sammen viste til LØFTET om kongeriket for Israel, dette som var lovt fedrene, og som apostlene anså å være bortimot oppfylt i og med at Gud reiste Jesus Messias opp fra de døde, og dermed kunne komme tilbake dersom Israel omvendte seg i apostlenes levetid.

Dette må alle kristne ta til seg – dette er en total bibelsannhet vi ikke kan flykte i fra, uansett trossamfunn! Uten denne forståelsen, vil den troende fare helt vill i læreforståelse, og det er en meget farlig situasjon for en kristen. Mine ord her, er dette som Paulus kalte tilrettevisning – dette å peke på den rette forståelse av en bibelsk sak. Det er ikke det samme som refs og kjeft (2. Tim. 2, 25-26).

Alt i de fire evangelier samt i Apostelgjerningene, dreier

seg om Guds (den gang) pågående tilbud til sin nasjon Israel, om å få LØFTET gitt fedrene oppfylt med et kongerike der Jesus skulle regjere som Kongen. Og læren, var dette som framkom i Den nye Pakt til Israel, med vanndåp, åndsdaap, mirakuløse nådegaver og undre, slik vi leser i Apostelgjerningenes dramatiske jødiske historie. Et internt privatoppgjør mellom Gud og hans utvalgte folk, Israels hus og Judas hus. Vi hedninger var aldri inne i dette. Vi var proselytter, ikke frie.

Det er veldig trist at denne bibelsannhet forble skjult for Luther. Tenk om han hadde sett dette?

KAPITTEL 2 APOSTELGJERNINGENE VAR KUN OM DEN NYE PAKT TIL ISRAEL.

Det ses klart i alt det som Apostelgjerningene vitner om, at det kun var Den nye Pakt til Israel som var troslæren, og Guds Kongerike på jord med Jesus som Kongen som var frelseshåpet.

Apostelgjerningene slipper igjennom, ved Lukas' penn, mange utdrag fra hva som ble talt og lært av apostlene, både Peter og de elleve, og siden Paulus og hans medarbeidere. Noe har jeg allerede sitert ovenfor. Vi finner ikke et eneste spor av noen fri nådeforkynnelse til hedninger og jøder satt på lik linje – men tvert imot så finner vi at gjerdets skillevegg (Matt. 21, 33; Ef. 2, 15) ennå stod oppe, og som gjorde at jøder konsekvent hadde førprioritet foran hedningen i troen. Rom. 1, 16.

Hedninger (proselyttene) hadde i denne tiden fått fritak fra den jødiske omskjærelsen, og ble bare lagt under de så kalte hedningebudene som Apg. 15, 20 vitner om. De matbud som vi finner i 3. Mos. 17 – relatert imot avguderier og hor.

Og så lenge Mose lov blir pålagt noen, så er hele loven ved

makt, men hedningene (proselyttene) fikk unntak fra visse deler på grunn av at Jesu soningsoffer hadde gjort ofringene i tempelet overflødige. Apg. 15, 19 gir oss grunnen:

“Derfor mener jeg (Peter, på vegne av Den Hellige Ånd) at vi ikke skal gjøre det vanskelig for dem av hedningene som omvender seg til Gud.”

For dersom ikke det gjerdets skillevegg som Mose lov og bud utgjorde overfor hedningene, stod oppe i tiden med Apostelgjerningene, hvordan kunne det da ha seg at vi her leser om et “Dem” og et “Oss”? De hadde jo hedningenes (proselytter) frelse som tema i konferansen i Jerusalem. Dersom da jøde og hedning på denne tiden hadde vært likestilt hos Gud slik Ef. 2, 15 siden nevner, ville aldri hedningene vært noe tema i Apg. 15 og apostelkonferansen. Da hadde deres frelse – i relasjon til jødedommen – vært avklart før konferansen, og hele konferansen gjort overflødig.

Jeg har allerede luftet litt på Peters pinsetale; og på Paulus’ første offentlige tale på hans første reise til Galater-provinsen i Apg. 13.

Peter hadde LØFTET gitt fedrene, som hovedinnhold i sin pinsetale, og Paulus kalte sin tilsvarende forkynnelse av Kongeriket for Israel for ‘Evangeliet om det LØFTET Gud hadde gitt fedrene’. Apg. 13, 32. Og i denne situasjon vitner Ef. 2, 12 altså at vi hedninger var utestengte, og Rom. 2 om at vi hadde samvittighetens lov (ikke Mose lov, som bare var for Israel) og ble enten frelst eller fordømt alt i henhold til dette.

Allerede i Apg. 1, 3 ser vi at Jesus brukte 40 dager etter sin oppstandelse til å belære og trene opp sine disipler til oppgaven som ventet dem: Den fortsatte forkynnelsen til Israel om å få Guds Kongerike på jord og løftet om Jesu gjenkomst i apostlenes levetid, dersom Israel bare ville omvende seg og ta vanndåpen.

“For dem (disiplene) fremstilte han seg levende med mange beviser, etter at han hadde lidt. I førti dager viste han seg for dem og talte med dem om det som hører Guds Kongerike til.”

Det er uten tvil at Jesus på dette stadiet i sin tjeneste, ikke pekte på noen himmelfrelse der oppe, og hvor vi hedninger var inkludert, men bare på Guds lovte kongerike i Israel, for les bare hva disiplene var opptatt av etter å ha vært på et 40-dagers seminar med Herren:

“De som nå var kommet sammen, spurte ham og sa: Herre, er det på den tiden (når Ånden kommer, v. 5) du vil gjenreise riket for Israel?” Apg. 1, 6.

Går vi så til hendelsen med hedningene i Kornelius' hus, som var 8-9 år etter pinsedag – finner vi at det var en helt uhørt ting at apostlene skulle ha samfunn med hedninger! Så helt ute av både det de hadde lært i tiden med Jesus på jord ('Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus') samt at jøder ikke var tillatt å ha samfunn med rå uomvendte hedninger, at Herren ble nødt til å gi Peter et særlig syn der han fortalte ham at fra nå av ville det være tillatt å ta inn hedninger i den messianske forsamlingen. Se Apg. 10ff.

Da så Peter ankom Kornelius' hus og skulle tale til hedningeforsamlingen der, finner vi ut at bare Israel hadde fått Guds kongerikes budskap sendt til seg:

“Det ord som han sendte til Israels barn, da han i evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus – han er alles Herre – det kjenner dere, dette ordet som er gått ut over hele Judea (ikke hele verden, j.fr. Matt. 28 og misj.bef.). Apg. 10, 36-37.

Videre i sin tale sier Peter bekreftende: *“Han bød oss å forkynne for folket (Israel, underforstått) og vitne...”*. Vers 42.

Dette faktisk korrigerer den feilaktige oversettelsen vi har i norske bibler om Matt. 28 og misjonsbefalingen: Bare jødene innen Israels land hadde Herren befalt Peter og de andre å forkynne til! Det ser vi også i "Pinsetalen" – der Peter uten avbrudd adresserer kun Israels folk, Apg. 2, 14: *"Jødiske menn...og alle dere som bor i Jerusalem (pga. pinsen)"*, vers 22: *"Israelittiske menn, hør disse ord!..."*, vers 36: *"Så skal da hele Israels folk vite for visst..."*, Apg. 3, 12 – noen uker etter pinse viser samme adresse: *"Israelittiske menn!..."*.

Og følger vi så Peter videre i situasjonen som kom med Kornelius i Apg. 10, og reaksjonene fra apostlene i Jerusalem og Judea like etterpå i Apg. 11, bekrefter dette bare riktigheten av det jeg lærer her:

"Apostlene og brødrene omkring i Judea fikk nå (år 40-41, 8-9 år etter pinsedag i Apg. 2) høre AT OGSÅ HEDNINGENE hadde tatt imot Guds ord." Apg. 11, 1.

Apostlene og menigheten i Jerusalem var sjokkerte over at kongerikets budskap OGSÅ hadde blitt talt til hedninger! Dette bekrefter bare enda mer det jeg sa, at Matt. 28 og misjonsbefalingen er feil oversatt, for der står det veldig feilaktig at Jesus bød apostlene om *"..gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn"* Matt. 28, 19. Løftet om at han ville være med dem til 'verdens ende' var ikke tenkt å være ute over hele jordkloden, men ut til Israels (kosmos) landegrenser. Og dette ser vi jo også at Peter og hans kolleger praktiserer i Apostelgjerningene. Peter og Paulus (se Gal. 2, 7-8) ble enige innbyrdes at Peter var bare kalt til å gå til de omskårne innen Israel, mens Paulus også skulle inkludere de uomskårne, de utenfor Israel. Peter gikk dermed bare til jødene (de omskårne) fra alle folkeslag, som var i Israel, j.fr. Apg. 2, 5. Matt. 28 og misjonsbefalingen, er således noe av det dårligste oversettelsesarbeidet som er gjort i Bibelen!

Men Paulus lød ikke Matt. 28 og misjonsbefalingen, han lød det nye kallet til misjon som kom ved Den Hellige Ånd i Apg. 13, 2-4:

“Ta ut for meg Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til! – – – Da de slik var utsendt av Den Hellige Ånd, drog de ned til Seleukia og reiste derfra videre til Kypros.”

Ser vi igjen på Peter og hendelsen med Kornelius' hus og hedningene, kan vi finne mer om det sjokk og det helt uhørte som Peter hadde involvert seg i med dette:

“Da Peter kom opp til Jerusalem, gikk de av omskjærelsen (de messianske jødene) i rette med ham og sa: Du gikk inn til uomskårne menn og spiste sammen med dem.” Apg. 11, 2-3.

Og Peter måtte møysommelig legge ut en gjennom-solid helhetlig forklaring på hendelsen og grunnen til at han hadde gjort det de anklaget ham for.

Hvorfor måtte Peter (se Apg. 10, 11-16) få dette inntrengende synet på taket der han var, hele tre ganger? Dersom altså det skulle være riktig at vi hedninger var inkludert fra og med pinsedag i år 32, Apg. 2. Man mener jo at det på grunn av misjonsbefalingen var implisitt at hedninger var medregnet fra 'dag én'. Men slik var det altså ikke...og det bevises tydelig i min gjennomgang her. At vi hedninger skulle delta i pinsedag og Åndens komme der med tunger og profeti og store profettegn, er et falsum. Denne såkalte pinselæren som bl.a. pinsekarismatikken framholder, er totalt feilaktig og en grandios bommert og feiltolking av Guds ord. Bare Israel var pålagt å overholde pinse, som ble kalt 'Ukenes fest' i jødedommens overholdelse av Mose lov. Den femtiende dag etter de usyrede brøds høytid (7 uker= 49 dager + 1 dag), skulle feires som en sabbatsuke. Aldri var vi hedninger tatt inn fritt i denne israellittiske høytid, noensinne. Vi var, slik Ef. 2, 12 klart sier, på den tid

utestengt fra alt dette. Bare Israels proselytter, 'De fremmede blant dem' – var innenfor – de var under jødernes velsignelse hos Gud. Men alle andre var utenfor...slike som oss ordinære hedninger. Forstå dette!

Peter og de elleve i Apostelgjerningene var de som fikk misjonsbefalingen i Matt. 28 og Mark. 16. Vi har sett nå at både Matt. 28 med "gå ut i all verden..." Mark. 16 med "...disse tegn skal følge de som tror..."ikke på noen måte var talt til eller betrodd andre enn disse, innenfor Israels land og grenser. Hedningeverden var ikke inkludert i dette. Oversettelsen av Matt. 28 med dens misjonsbefaling, er helt feil: Den var bare gitt for å tilby Israel Kongeriket innenfor Israels grenser. Punktum. Jesu ord til apostlene ringer i våre ører, "GÅ IKKE UT PÅ VEIEN TIL HEDNINGENE..." og Jesu egne ord om seg selv: "Jeg er ikke utsendt til andre enn de FORTAPTE FÅR AV ISRAELS HUS."Og Peters ord i Apg. 10,36 sier det samme: "DET ORD SOM HAN SENDTE TIL ISRAELS BARN...". Og Apg. 10. 42: "HAN BØD OSS Å FORKYNNE FOR FOLKET" (altså Israels folk og land!). Jesus bad dem aldri om å gå ut til oss hedninger fritt. Bare Paulus fikk denne oppgave, tretti år etter pinsedag.

Slik som Matt. 28 og "gå ut i all verden" bare gjaldt jødedommen innen Israels grensemerker, slik gjaldt Mark. 16 likeså, "disse tegn skal følge den som tror" – bare jødedommen innen Israels grenser. Og Mark. 16, 20 vitner om at apostlene fullførte sin oppgave innen dette lille geografiske området, som bare tilsvarer Hedmark fylke (ikke hele verden) – slik: "Men de gikk ut og forkynte overalt (i Israel). Og Herren virket med og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med." Og alle disse ting får vi servert i detalj ved Apg. 1-12 vedrørende Peter og de elleve, før de forsvinner ut av Bibelen – og Paulus tar over idet han drar ut til jødedommen utenfor Israel i henhold til den misjonsbefaling som Ånden gav ham i Apg. 13, 2-4; se også Apg. 9, 15. Men Paulus ble gitt å gjøre "en apostels tegn"

(2 Kor.12, 12). For Paulus' oppgave var å forkynne utenfor Israel til jødedommen og proselytter, det samme budskap som Peter gjorde innenfor Israel, det vil si Den nye Pakt til Israel og Jesu gjenkomst ved Israels fulle omvendelse. Ta disse ting med når du kommer til de kapitlene der jeg omtaler nådegavene og tjenestegavene. Disse ting viser oss at tegn, under og mirakler aldri har hatt noe med menigheten å gjøre, men bare med det troende messianske Israel.

Mye mer kunne sies om disse ting – men jeg mener at det jeg har tatt fram her, er mer enn nok til å stadfeste den sannhet at bare Israel var Guds fokus for den forkynnelse som apostlene førte i hele tiden med Apostelgjerningene.

Det begynte med Apg. 1, 3 og Jesu lære om at disiplene skulle sendes som apostler med Guds Kongerikets tilbud til Israel innen nasjonens grenser – ikke ut i verden eller til hele jordens folk.

Tar vi så en lakmustest på hva som fremdeles var budskapet og saken, finner vi en klar tale i Apg. 19, 8 der Paulus i år 54 befant seg nyankommet til Efesus for annen gang. Var det nå blitt himmelen der oppe som frelseshåp, og den frie nåde som budskap? Nei sier Bibelen, det var fremdeles Den nye Pakt til Israel som var troslæren, og Guds Kongerike på jord som var frelseshåpet, og apostelen gikk fremdeles bare til jødene i deres synagoge, der både jøder og deres greske proselytter befant seg. Her er vi litt over halvveis i Apostelgjerningene og deres virke for Herren:

“Han (Paulus) gikk så inn i synagogen og talte frimodig i tre måneder. Han førte samtaler med dem (jødene) og overbeviste dem om det som hører Guds Kongerike (på jord) til.”

Samme vitnesbyrd gis her Paulus, som Lukas hadde gitt Herren i år 32 i Apg. 1, 3 – det var gjenreisningen av Israel som fremdeles var saken, Kongeriket med Jesus som Messias.

Tjueto år var gått siden Lukas omtalte Jesus og disiplene i Apg. 1, 3 – og fremdeles er det samme tilbudet til Israel om Kongeriket, og fremdeles måtte de troende ta den jødiske vanddåpen, fordi Guds plan med det kommende kongeriket, var jo at alle skulle være prester for Gud (2. Mos. 19, 5-6; 1 Pet. 2, 9). Apg. 19, 5 vitner at Paulus døypte de tolv troende disipler han fant i Efesus, med samme dåp i vann som Peter bød skulle gjøres på pinsedag i Apg. 2, 38. Prestedåpen for at dette kongelige presteskapet – det messianske troende Israel – skulle få lov å gjøre tjeneste som prester for Gud i det forventete Kongeriket på jord.

Så vanddåpen var en renselsesforordning opprinnelig gitt det aronittiske presteskapet ved tabernakeltjenesten i Sinai, en renselse for at prestene i det hele tatt fikk lov til å tre inn i Guds nærhet. Det hadde intet å gjøre med oss hedninger – men man kunne tillate proselyttedåp (ikke omtalt i NT for øvrig) slik som vist i tilfellet med Kornelius' hus i Apg. 10, for der hadde Gud åpenlyst allerede gitt dem Den Hellige Ånd.

Tar vi enda en liten lakmustest i Apostelgjerningene, finner vi også – slik som ved Apg. 1,3 og 19, 8 – at det siste vitnesbyrd i bibeldelen viser at det var Guds Kongerike på jord som var budskapet hele tiden med

Apostelgjerningene:

“Han (Paulus i fangenskap) forkynte Guds Kongerike og lærte om den Herre Jesus med all frimodighet, og uten hindring.”
Apg. 28, 31.

Intet skifte av budskap: Den nye Pakt med dens kongerike til Israel og håpet om Jesu immanente komme, var fremdeles troslæren her i år 62 e. Kr. i Apg. 28, 31.

KAPITTEL 3

ISRAELS FALL BLE OPPTAKTEN TIL MENIGHETENS TIDSHUSHOLDNING.

Skriftstedet i Apg. 28, 25-28, gir oss Israels fall fra Gud og tidsaspektet da dette skjedde. Se også mitt neste kapittel.

For i det hele tatt å kunne være i stand til å forstå hvordan det har seg med tilblivelsen av menigheten og nådens tidshusholdning, må vi helt konsekvent over til Paulus – hedningenes apostel.

Faktisk vil jeg gjenta bokens tittel her, og si *'Paulus, den eneste apostel Gud sendte til oss hedninger'*. Og dette er en sannhet som dessverre er blitt kraftig forbigått og feildisponert gjennom århundrene som kristenheten har eksistert på jord. Heller ikke Luther, som sagt, ble spart for denne forbi-lesingen. Siden Paulus' tid, har det ikke vært sendt andre etterfølgende verken apostler eller profeter. Bibelen framsetter Paulus som den ENESTE apostel til oss utenfor Israel, noensinne. Og aldri har Herren noensinne tatt ut apostler og profeter blant ikke-jøder. Dagens pinsekaris-matiske overtro på at apostel- og profettjenestene skal gjenreises i endetiden er et solid falsum av klasse. Undertegnede fraråder en slik falsk bibeltolking i emnet.

Før vi ser på dette skriftstedet vil jeg ta en liten gjennomgang om hvorvidt det finnes bibelske beviser for at Israels fall kunne ha skjedd før Apg. 28, 25-28 – som var omkring år 62.

Pinsekarismatikken holder for at menighetens tid begynte med pinsedag i år 32 som vi ser i Apg. 2, og Israels fall var et faktum i det de korsfestet Jesus. Andre trossamfunn enn de som sorterer inn under førstnevnte, holder også for at menighetstiden kom fra og med tiden like etter Jesu død og oppstandelse.

Men i dette bibellandskap er det mange som leser forbi en meget viktig ting, og som faktisk forhindret at Gud anså Israels fall å skulle være ved korsfestelsen av deres

Messias. Nemlig Jesu bønn på korset, om at hans Far måtte tilgi dem for denne synd.

“Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør...” Luk. 23, 34.

Og Gud hørte denne bønne. For etter oppstandelsen ser vi jo, som nevnt i bokens kapittel 2 ovenfor, at Jesus sendte apostler ut til Israel for å tilby dem Kongeriket. Dersom fallet var ved korsfestelsen, ville Gud brutt kontakten med dem, og ikke lenger talt til dem i noen form. Da hadde det vært ute med dem, og i stedet for apostlenes forkynnelse om Den nye Pakt og Kongeriket, så ville Guds vrede og dom falt på dem der og da, og nasjonen ville blitt ødelagt.

Var det ikke Moses som sa: *“Om Israel ikke vil høre på den profeten som Gud reiser opp fra deres brødre, en lik meg, (Messias) så skal han utryddes av folket”*? 5. Mos. 18, 19 og gjentatt av Peter i Apg. 3, 22-23.

Israel ville fått denne strenge dødsdommen effektivt like etter korsfestelsen om det ikke hadde vært for at Gud i sin nåde hadde hørt Jesu bønn. Og dermed ble det lagt over tretti år ekstra til den tid som Israel fikk til å låne øre til deres Messias, før Gud eventuelt ville ta affære med den dom Moses hadde advart om. Disse tretti år er synonymt med det “Ekstra året” vi leser om i Luk. 13 og det fruktløse fikentreet, Israel. (Det er ‘nådeåret’ i Jes. 61, 2 fordoblet – i det at Jesu livslengde med hans 30 år ble lagt til som ny frist). Apostlene ble Herrens gartnere, som skulle gjødsle og spa opp jorden slik at fikentreet, Israel, kunne bære ny frukt. Og der ser vi også at hvis ikke dette ekstra året med gjødsling hadde blitt gitt dem, ville treet, Israel, blitt hugget ned! Luk. 13, 7. Men tilslutt, på grunn av fortsatt vantro og ulydighet, kom den romerske øks og hugget ned nasjonen i år 70. Det ekstra nådeåret var forgjeves.

Denne tiden med gjødslingen av det fruktløse fikentreet, er det vi leser om i Apostelgjerningene.

To ganger spesifikt, får vi tidsindikasjoner i NT på Israels status om de var falne eller ikke.

Det første var 2. Tess. 2, 3 vedrørende Herrens komme fra himmelen: *“La ingen bedra dere på noe vis! For først må FRAFALLET KOMME (Israels fall fra Gud), og syndens menneske (Antikrist) åpenbares, fortapelsens sønn.”*

Dette var skrevet i år 54, altså 8 år før Israels fall var et faktum. Fallet har nå skjedd, men Antikrist har ennå ikke blitt oppfylt – det skjer ikke før den store trengselstiden begynner for Israel.

Apostelen hadde sett at det skrantet med trosvilligheten hos Israel. Han møtte hard motstand mot evangeliet om Kongeriket i alle de provinser han ankom, og verst var det vel nettopp i Tessaloniki, der det var hard forfølgelse mot de troende. Og apostelen ante at det ville gå mot et skjebne-svangert fall for Israel.

Det neste skriftstedet er Rom. 11, 11 – der hedningenes innpoding i Israels gode oljetre er emnet, og de individuelle jøders fall mot Kristus, for dermed å bli brutt av som grener fra dette symbolske treet.

“Jeg sier da: Har de snublet for å falle (at hele nasjonen regnes som falt på grunn av at enkeltindivider til da hadde snublet)? Langt derifra! Men ved deres (individuelle) fall er frelsen kommet til proselyttene (grekerne) for å vekke Israel til nidkjærhet.”

Dette var skrevet år 58 e. Kr. da Paulus var i Jerusalem, men før fengslingen der. Ennå var Israel å regne som Guds nasjon på jord, og aldeles ikke som falt fra Gud. Men en del av jødene hadde ved deres vantro mot budskapet om Kongeriket, snublet/falt personlig, slik at disse da ble

ansett av Paulus å ha blitt avbrutt som grener på det gode oljetreet.

Et sikkert kjennetegn på at Israel i NT ikke var falt fra Gud ennå, var det faktum at Gud talte til dem i form av Den nye Pakts forkynnelse ved apostlene, og opprettholdt tilbudet om å få Kongeriket på jord med Jesus Messias som konge.

Ikke før vi kommer til endestasjonen for Guds tilbud om dette riket, nemlig Rom i år 61-62, fikk man Israels fall fra Gud som et faktum. Det var Paulus som var budbringeren i det han brukte den allerede oppskrevne domsprofetien fra Jes. 6 som Guds tale til dem. Jesus hadde også brukt denne profetien i sin tjeneste da han advarte jødene mot frafall, men Paulus tok den fram i den endegyldige form: Nå var det alvor!

Men helt opp til at Paulus ankom Rom i år 60 etter å ha blitt reddet på Malta etter skipsforliset, finner vi at det bare var for Israels håps skyld han tjente, det vil si i Den nye Pakt til dem og med Kongeriket som håp og Jesu immanente komme fra himmelen ved Israels omvendelse. Rom og de elleve synagogene der ble den siste skanse hva gjaldt Israels mulighet til å få Kongeriket. Paulus sier følgende: *“For det er for Israels håps skyld jeg bærer denne lenke...”* Apg. 28, 20. Det var ennå ikke blitt menighetens tid med den frie nåde, fremdeles var det Israel som Gud talte til.

Vi ser på Apg. 28, 25-28:

“De gikk så fra hverandre i uenighet, etter at Paulus hadde sagt (til jødernes ledere i Rom) dette ene ord: Rett talte Den Hellige Ånd ved profeten Jesaja til deres fedre da han sa: v. 26: Gå til dette folk og si: Dere skal høre og høre, og ikke forstå, dere skal se og se (tegn, under, mirakler) og ikke skjønne! V. 27: For dette folks hjerte er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de

lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet, og ikke omvende seg, så jeg kunne få lege dem (lege landet fra frafall). V. 28: Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre."

Her får man den siste og endegyldige konklusjon om Israels status innfor Gud: De vil ikke omvende seg, slik at landet kunne bli lagt fra frafall. Dermed var fallet et faktum! Disse ord er de siste ord overhodet i Bibelen der vi finner at Gud taler til Israel ved profettjenesten. Og det var Paulus som var budbringer med dette profetordet om dom over Israel.

Årene 66 til 70 ble krigsår for Israel på grunn av opprøret som startet i Jerusalem. Noen hadde oppkastet seg til leder, antakelig en slags messias – i den tro at det ikke var Jesus, men vedkommende (det var flere som konkurrerte om messiasrollen i opprøret) dro med seg mange seloter, og ulykken rammet dem da de ble ødelagt endelig i år 70, samme kalenderdag som da Nebukadnesar hadde bortført dem i år 586 f. Kr., den 10. september. Sterk profetisk symbolverdi for denne dagen hos rabbinerne som ennå undrer seg over Israels ulykke den gang, og utlendigheten i snart 2000 år på grunn av dette.

Det finnes to spesielle profetier uttalt av Jesus i liknelserform, som peker mot det fryktelige som skjedde med Israel i årene 66-70 e. Kr.

Den ene var liknelsen om 'Kongens tjenere for å invitere til bryllup' i Matt. 22, 3-7:

"Han sendte sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet. Men de ville ikke komme. V.4: Da sendte han andre tjenere ut, og sa: Si til de innbudte: Se, jeg har gjort i stand mitt måltid, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet! V.5: Men de brydde seg ikke om

det og gikk sin vei, en til sin åker, og en til sin handel. V.6: Men andre la hånd på hans tjenere, de mishandlet dem og slo dem i hjel. V. 7: Da ble kongen harm, han sendte ut sine krigshærer og drepte disse morderne og satte ild på byen deres."

Liknelsen fortsetter (den taler om at tilbudet gjenopptas i endetiden, etter at Jerusalem ble brent), men jeg stopper her, fordi vers 7 vitner om den ødeleggelsen som skjedde i år 70, da Roms krigshærer ødela Israel og satte fyr på Jerusalem, byen til disse morderne som Herren her tar ut hevn på, fordi de drepte Jesu apostler – flere av dem. Samtidig er dette et bevis som motsier den preteristiske falsklæren om at tusenårsriket kom (usynlig, tro det eller ikke!) i år 70. Straffen over Israel var for drapet på apostlene og Israels ulydighet mot Kongerikets budskap gitt apostlene.

Så preterismen er en ren eventyrfortelling, og kan anses å være oppfyllelse av den paulinske advarsel om dette i 2. Tim. 4, 4. Preterismen har også i seg at de tror at de døde oppstod i år 70 e. Kr. (døde som ingen har sett noe til), og de faller dermed også under refsen fra Paulus i 2. Tim. 2, 17-18 – den såkalte hymeneiske oppstandelses-fornektelsen. De anses å være fortapte falsklærere.

Moses advarte jødene mot å la være å høre på den Messias som Gud skulle sende, ved å si at disse ville bli 'utryddet av folket' – men Jesus profeterte og fortalte hvordan det ville ta i vei når dette ble et faktum.

Lukas 13 – som jeg alt har nevnt, var den andre av de to profetiske lignelsene, og forteller om Jesu lignelse om det fruktløse fikentreet – som Herren ikke ville la stå og oppta jorden til ingen nytte! Uten et troende Israel, har ikke nasjonen noen rett til å oppta landjorden der. Det er faktum.

Saddukeernes religiøse parti ble helt utryddet i og med krigen, men deler av fariseernes parti klarte å redde seg unna. Alle selotopprørere ble så godt som utryddet.

Menigheten i Jerusalem klarte å flytte derfra i år 64, etter drapet på Jakob, (han ble steinet til døde under Ananias II) og de bosatte seg (mange av dem) i byen Pella, i den provins som Filip, Herodes' yngste sønn styrte, nord i landet.

Ikke bare Jesus og hans apostler advarte mot denne ulykken for jødedommen, i deres vantro mot den Messias som Gud skulle sende, men Moses profeterte på flere måter. I 5. Mos. 28 – valget for Israel mellom 'velsignelsen og forbannelsen' stod på det faktum at de måtte velge Messias (Jesus) når han kom, hvis de ville ha velsignelsen, og hvis ikke ville det bli tolket av Gud som det samme som å velge forbannelsen – altså dette å fornekte Messias.

Det ble dette siste, dessverre. Og Mose ord ble oppfylt på flere områder:

Han profeterte at det skulle bli lagt et jernåk på nasjonens nakke (for de forskjellige periodene med ulydighet opp gjennom årene), og dette var profetisk bilde for Romerriket, det fjerde riket i Daniels forklaring av Nebukadnesars skremmende syn om verdensrikene, for det tilsvarte bena og føttene av jern. Dette åket var Romerne, som kastet opp vuller mot byene i Israel, og i en slik grad at innbyggerne i beleiringen av Jerusalem tilslutt i desperasjon ville spise sine egne barn for å unngå sultedøden. Og, endelig, Moses profeterte at Israel skulle bli returnert tilbake til Egypt på skip, som slaver, men ingen ville kjøpe. Alt ble oppfylt da Israel ble knust i år 70. Se 5. Mos. 28, 48, 52 og 53; samt vers 68. Hos. 8, 13 samstemmer med 5. Mos. 28, 68 om at det ulydige Israel ville bli returnert til Egypt.

Historikeren og øyenvitnet, Josefus, vitner i sin bok om krigen, at alle menn over 17 års alder, med unntak av noen

få tusen som ble sendt til Rom, ble sendt som slaver til Egypt i år 70-71, men markedet ble sprengt, ingen ville kjøpe...slik Moses forutsa. Josefus vitnet også at fortvilte jøder begynte å spise sine døde barn i sulte nøden.

KAPITTEL 4 MENIGHETENS TID KOM DEN DAGEN DA ISRAEL FALT.

Selv om Israels ødeleggelse var et faktum først i år 70 e. Kr., så var deres fall å regne i år 62 i Rom, da Paulus konfronterte den vantro jødedommen der som den siste skanse for dem til å kunne få kongeriket opprettet i deres levetid. Konfrontasjonen skjedde våren år 60, men Gud lot det løpe cirka to år til, opp til Apg. 28, 31 der Herren lot Lukas brått kutte av hele apostelhistorien i og med Israels fall! Altså: Fallet ble annonsert i Apg. 28, 25-28 i år 60, men ble ikke effektivt før år 62 da Gud kuttet all forbindelse med Israel som nasjon. Det likner mye på rettspraksisen i den vestlige verdens justissystemer. Man avsier en domsslutning (i Paulus' tilfelle var det de kjente ordene fra Jes. 6 om at Israel ville ikke omvende seg til Kristus...ergo, de ble å anse som frafalne totalt)- men først etter en ratifiserings margin blir dommen gjort gyldig. Dette ble gyldig i år 62.

Det var dette år at Paulus skrev Efeserbrevet og Kolosserne, som en direkte følge av at han mottok ny åpenbaring fra Kristus i sitt leide hus i Rom i lenker.

Det er i Efeserne vi for første gang siden Abrahams kall i 1. Mos. 12 finner at en gruppe troende skulle nå få arve himmelen der oppe, med Kristus. Ikke det jordiske kongeriket for Israel her nede. Himmelen ble skrevet med det greske ord *epiuranos*, som betyr '*himmelen over alle himler*' – der Kristus nå sitter ved Faderens høyre hånd i en suveren maktposisjon. Ef. 1, 20-23. Dette må ikke forveksles med

Kongeriket her på jord, i Israel.

Vi møter der en Kristus som sitter som hersker over “..all makt og myndighet, over alt velde og herredømme og over hvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende. Alt la han under hans føtter, og gav ham som hode over alle ting til menigheten.”

Det er denne Kristus-framstilling, ved Paulus, som vi bes å fatte tro til. Han er altså i himmelen, ikke på jorden, og relaterer overfor menigheten ikke til noen jordisk tilværelse verken nå eller i framtid, men en himmelsk – der hvor nå Kristus sitter hos sin Far i himmelen.

Selve erkeforklaringen på disse ting får vi i Ef. 3, 1-9 samt i Kol. 1, 25-26, der Paulus viser til en åpenbaring gitt ham, en hemmelighet som hadde vært skjult i Gud inntil Paulus fikk dette i år 62 i Rom; og som ikke hadde på noe tidspunkt tidligere vært gjort kjent for noe menneske. Gud hadde holdt dette helt skjult i seg selv: En gruppe troende i Kristus, utvalgt i tro fra før verdens skapelse av. Ef. 1, 4. Efeserbrevets kapitler 1 til 3 er en åpenbaring om menighetens tidshusholdning og dens svære ufattelige frelseshåp i himmelen, ikke på jorden. Alt var holdt skjult og hemmelig i Gud hele den tid som var forut for da hemmeligheten ble åpenbart Paulus.

“Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – 2: Så sant dere har hørt om husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere. 3: Ved åpenbaring har han kunngjort for meg hemmeligheten, slik jeg ovenfor har skrevet med få ord. 4: Når dere leser det, vil dere kjenne min innsikt i Kristi hemmelighet. 5: Den var ikke i tidligere tider gjort kjent for menneskenes barn slik som den nå er blitt åpenbaret for hans hellige apostler og profeter ved Ånden: 6: At hedningene er medarvinger, de hører med til legemet og de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet. 7: For

dette evangelium er jeg blitt tjener i kraft av den Guds nådes gave som er gitt meg ved virksomheten av hans kraft. 8:Til meg, den minste av alle de hellige, ble denne nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, 9: Og å opplyse alle om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, han som skapte alt ved Jesus Kristus.” Ef. 3, 1-9.

I Amplified Bible står det slik om dette med tidspunktet for når Gud åpenbarte denne hemmeligheten, at den hadde vært **concealed until now** – den hadde vært holdt skjult INNTIL den tid da Paulus satte seg til og skrev Efeserbrevet, Ef. 3, 9. Åpenbaringen gjorde at han skrev Efeserne, og deretter Kolosserne, der vi i begge brev finner omtale av denne åpenbaring av en skjult hemmelighet ikke tidligere fortalt om.

“For den (menigheten) er jeg blitt en tjener i kraft av det forvalteroppdrag Gud har gitt meg for dere: Å fullføre Guds ord. V. 26: Denne hemmelighet har vært skjult fra evighet av og gjennom alle slekter, NÅ er den blitt åpenbaret for hans hellige.” Kol. 1, 25-26.

Merk de gjentakene to spesielle uttrykk i versene ovenfor: NÅ og ÅPENBARET. Det første for å betegne at dette var en NY åpenbaring – i motsetning til den forrige forkynnelsen han drev, nemlig Den nye Pakt til Israel, men som opphørte med Israels fall. Og et vane ord for apostelen Paulus, nemlig det faktum at han var notorisk gjenstand for åpenbaring fra Herren i direkte form.

Denne omtalte hemmelighet og åpenbaring, var dermed skjult i Gud i hele den bibelske tiden i GT og i NT, inntil Gud i år 62 åpenbarte det til Paulus i det man har Israels fall. Og dermed trer så menighetens tidshusholdning fram, ikke som en erstatning for Israel som falt, men som en ny gruppe troende med et helt annet håp enn Israel, nemlig himmelen der oppe. Ikke Kongeriket på jord. Menigheten er altså ikke i stedet

for Israel, men i mangel av Israel. Vi fyller et vakuum mens Israel ikke har kontakt med Gud.

Menigheten har sine egne løfter, sitt eget frelseshåp og sin egen troslære og virkemåte. Vi må til vår lærefar Paulus for å finne ut hva vi har i troen på Kristus. Peter og de elleve hadde et annet kall, for de ble bare sendt til Israel mens de ennå var Guds utvalgte nasjon, altså før de falt fra Gud (Gal. 2, 7-8).

Menigheten kan bare finnes i verden all den tid Israel ikke er Guds nasjon og hører fra ham. Slik har det vært i bortimot 2000 år nå – det har gått lang tid med at Israels fall har latt dem utenfor samfunn med Gud, og ikke i en situasjon med å være prester for verdens frelse. De frasa seg dette guddommelige kallet ved å frasi seg Kristus. I menighetens tid, har Gud overlatt Israel til å modnes i synden til dom.

Bare menigheten er Guds forkynnere på jorden i vår tid. Og i denne tiden er ingen apostel eller profet i virksomhet. Ingen nådegaver er i operasjon, for bare Israel hadde dette i troen. Mose lov er ute av funksjon, for det folk som skulle ha loven er falt bort. Gjerdets skillevegg er revet ned og jøde og hedning gjort til 'ett nytt menneske' i troen på Kristus, Gud har ikke Israel som sin nasjon i den tiden. Ef. 2, 14-15 er helt klar på dette, likeså Kol. 3, 11.

Legg merke til at i tiden med de fire evangelier og Apostelgjerningene, år 29 til 62, forteller Jesus at Gud (Vingårdens eier) lot sette opp et gjerde rundt vingården, Israel (Matt. 21, 33 og Mark. 12, 1). Men så fort vi går tretti år fram, til Paulus i Rom og Efeserbrevets nye åpenbaring, så finner vi at det gjerde som ble satt opp i den tid da Israel var Guds nasjon, ble revet ned da Israel falt! Ef. 2, 14-15. Det er veldig forskjell på å sette opp et gjerde, og det å rive det samme gjerde ned igjen. Gjerdet falt fordi Israel falt.

Som alt nevnt som konsekvens, så finner vi i samme skriftdeler at Paulus tydelig lærer at Mose lov med dens bud og forskrifter nå var avskaffet. For nå var den gruppe troende som loven var skrevet for, satt ut av kraft, Israel. Den nye Pakt til Israel hadde jo dette i seg at de fikk Den Hellige Ånd (se Apg. 2ff) ikke for å være fri fra Mose lov, men for at loven skulle ved Ånden skrives inn i den troende jødes hjerte og sinn, og slik virke overholdelse av loven, i troen på Kristus! Hvordan dette fungerte finner vi særlig godt beskrevet i Rom. 3 og 8 kapitler. Vi forstår da, selvsagt, at det ikke er menigheten det er snakk om, for vi har ikke fått Ånden for at loven skulle skrives i hjertene, men loven er i stedet tatt bort, for bare Israel hadde loven (Ef. 2, 12). I dette forstår vi alle og enhver, at den trosteori som pinsebevegelsen er tuftet på, er helt uten bibelske holdepunkter, og må anses som helt usann konklusjon om evangeliets sannheter.

Jeg måtte klø meg i hodet her om dagen; jeg slutter ikke å bli forundret over uvitenheten innen kristenheten i disse spørsmål, for i lokalavisen stod det en liten møteannonse, satt inn av en bykjendis innen den friere pinsekarismatikken i byen, og hadde denne overskriften: *“Loven er skrevet i hjertet”*. Han er dessuten en gammel kjenning av undertegnede fra mange år tilbake.

Det er ikke lenger ‘Jøde først, så greker’, for Israels prioritering hos Gud er falt bort. Løftet gitt Abraham og hans ætt, om å straffe de som forbannet Abraham – er falt bort fordi Israel falt fra Gud og ikke kan hevde slike løfter i menighetens tid. De er faktisk under den profetiske forbannelsen fra 5. Mos. 28 på grunn av at de valgte bort Kristus.

KAPITTEL 5 DEN NYE PAKT, ABORTERT VED ISRAELS FALL, VIL KOMME TILBAKE.

Gud vil gjenoppta sitt profetiske program for Israel i endetiden, i det han sender ned profeten Elias slik det er blitt profetert – før Herrens dag, trengselstiden, j.fr. Matt. 24, 14. Han skal sette det nye Israel som får se Jesu gjenkomst, i rette skikk og orden, blant annet skal hele tolvstamme-systemet gjenopprettes slik vi ser i Åp. 7 og 14. J.fr. Matt. 17, 11 og Mal. 4ff. Det er den virkelige Elias som kommer, og den virkelige Moses. Med fryktelige plager og straffetegn slik vi ser beskrevet først i 5. Mos. 28ff, samt ikke minst i 'de tre syvere' i Åpenbaringsboken; de syv segl, de syv basuner og de syv vredeskåler, sammen med de tre veene.

Moses blir å tjene for det nye Israel, sammen med Elias, Åp. 11ff. Og det er presedens i Bibelen for at Moses og Elias står sammen i tjeneste der det er Kristus som Israels konge som er saken, og kongerikets opprettelse.

Det blir disse store profetene som utløser den store trengselstiden over Israel i endetiden, i det menigheten først tas inn i det himmelske. I hht. Kol. 3, 1-4, skal menigheten bli åpenbaret med Kristus i herlighet i himmelen den dag dens virke på jord er over. Menigheten skal ikke arve Kongeriket med Israel, den skal arve himmelen med Kristus. For denne arv fikk vi Ånden til innsegl og til pant.

Da Paulus skrev om den nye pakt for Israel i sin tid, tok han utgangspunkt i Jer. 31, 31 mv. slik vi så av Hebr. 8.

Men den nye pakts første tilbud til Israel, slik det ble profetert av Jeremias, ble abortert i og med Israels fall. Det ble bare med tilbudet overfor 'Israels hus og Judas hus'. De sa nei til tilbudet.

Men for å få det konkrete innblikk i hva som gjelder når den nye pakt til Israel virkelig skal bli effektuert og komme i operativ kraft, må vi over til Esekiel 36, 22-27 der vi finner situasjonen i endetiden. Profetien er bevisst på det

faktum at det den inneholder står i forhold til at Israel i mellomtiden er blitt spredt ut blant landene (ikke bare tatt til Babylon, slik det var i Esekiels tid) og dermed har jødedommen en helt spesiell negativ status i Herrens øyne, som følger:

“Derfor skal du si til ISRAELS HUS (de er blitt forenet igjen, for Judas hus nevnes ikke) – Så sier Herren Herren: Ikke for deres skyld, Israels hus, gjør jeg det, men for mitt hellige navns skyld, det som DERE HAR VANHELLIGET blant de folk som dere er kommet til. V. 23: Jeg vil hellige mitt store navn (straffe Israel), som er blitt vanhelliget blant folkene, det som dere har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren Herren (når de ser Herrens straffedom over Israel i trengselstiden), når jeg helliger meg på dere for deres (hedningelandenes) øyne. 24: (Her kommer endelig den lovlige hjemkomsten for jødene til Israel, men ikke før) Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra ALLE LANDENE, og jeg vil la dere komme til deres eget land. V.25: Og jeg vil stenke rent vann på dere (Guds ord), så dere skal bli rene. Fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. V. 26: (Den nye Pakt til Israel blir virkelig) Jeg vil gi dere et nytt hjerte og en ny ånd vil jeg gi i dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte. V. 27: Min Ånd vil jeg gi inne i dere, og jeg vil gjøre det så at dere følger mine bud og holder mine lover (Mose lov og Kristi bud for Kongeriket) og gjør etter dem.”

Ordet her om å samle dem i deres land, er det som vi og finner i Matt. 24, 31 med englene som henter de messianske troende og lander dem ned i Israel ved Jesu komme; og Paulus skrev til tessalonikerne om den samme hendelse: *“...vedrørende vår Herre Jesu Kristi komme, og vår samling med ham.”* 2. Tess. 2, 1.

Det er bare på den dag Jesus kommer igjen at Israel lovlig får ta tilbake det land Herren jaget dem ut av i år 70, og

år 135 (keiser Hadrian). Og den dag da Israel blir født (feilaktig referert til som 14. mai 1948 og FN-mandatet for Israels nasjon) er Herrens dag, den dag (J.fr. Jes. 66ff) han kommer i kraft og herlighet for å stoppe trengselstiden som han sendte Moses og Elias for å starte...en domstid der Herren i sin vrede 'Helliger seg på Israels ugudelige folk, for å gjenopprette sitt gode navn', fordi at Israel vanhelliget Kristi navn ute i alle land de var kommet til etter krigen i år 70!

Så vi ser at trengselstiden er først den straffen, og den 'Hevners dag' (Jes. 61, 2) som Gud tuktestraffer Israels sionistiske prosjekt, deres egenmektige landkupp – som ender med at Antikrist kommer og dreper mange av dem; men som endelig Herren til syvende og sist redder dem fra, i det de messianske jødene i Israel får sitt bøttesvar om å få Jesus ned fra himmelen til å redde dem.

Selv etter at tusenårsriket da har blitt opprettet, og alt er begynt å komme i rett skikk, så kommer Herren med sin ytring av mishag over dette ulydige Israel, slik det var, Esek. 36, 32:

"Ikke for deres skyld gjør jeg det, sier Herren, det skal dere vite! Dere skulle skjems og skamme dere over deres ferd, Israels hus!"

Disse profetordene om Herrens store mishag over den falne jødedom i de årene som har løpt fra de ble kastet ut av landet i år 70, og igjen i år 135, vil jeg råde alle kristen-sionister å legge seg på hjertet! Man må lære seg å inndele Guds ord rett, ellers så farer man totalt vill i ens ubibelske israhel-fanatisme.

Herren har stort mishag i at dagens kristne har dristet seg til å yte støtte og sympati til Herrens verste fiender i historien: Den falne talmudiske jødedom. Den som har VANHELLIGET JESU NAVN hos de folk de har kommet til siden

katastrofen i år 70.

Når man ikke har rett kunnskap i Bibelen, så kommer man i skade for å snu alt opp-ned.

I tusenårsriket vil Den nye Pakt til Israel, den som aldri har vært for menighetens tid, være troslæren, og Israel vil få realisert sitt frelseshåp som er tusen år med Guds Kongerike og Jesus på kongetronen i Sion, etter Davids-paktens løfte.

Vi hedninger vil igjen bli nødt til å leve på Israels velsignelser i tro, slik det var i tidene før menigheten kom med åpenbaringen gitt Paulus i Efeserbrevet.

“...I de dager (tusenårsriket) skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i kappefliken til en jødisk mann (prest!) og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere!” Sak. 8, 23.

Israel blir igjen satt først av nasjonene, og stakkars dem som våger å forbanne Abrahams ætt da. Men den som velsigner dem, slik som eksempelet i Sak. 8 ovenfor, vil oppleve å få dele med Israel de velsignelser som Gud da har lagt tungt over nasjonen.

Åp. 20, 4 om de messianske ‘trengselsapostlene’ og alle de messianske jødene som går inn i Kongeriket i Israel: *“Jeg så troner, og de satte seg på dem (J.fr. Matt.19, 28) og det ble gitt dem makt til å holde dom... – Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.”* De 144000 i Åp. 7 har tatt den plassen som ellers ville vært de tolv apostlers.

KAPITTEL 6 BIBELENS MANGELFULLE OVERSETTELSE GIR STORE MISFORSTÅELSER.

Dette temaet er alt for stort til å få plass i denne boken

på en uttømmende måte. Det måtte blitt skrevet bindsterke verk for å kunne komme gjennom alt det rot og all den misforståelse som mangelfull og misvisende oversettelse av Bibelen har forårsaket. Men noe kan jeg prøve å behandle.

Vi må vite dette at ingen bibelkomiteer er 'innsatt av Gud' og hevet over andre kristne på noen måte. Deres mandat er kun et menneskelig organ, og det er ikke noen guddommelig handling av Den Hellige Ånd, slik det alltid var med Herrens profeter og apostler. Det er min og din rettighet og plikt, å gi korrektiver slik at lesere av Bibelen kan unngå oversettelsesfeil og de fallgruver de representerer for en riktig forståelse av Bibelen.

Her er mitt innlegg i saken.

Jeg har omtalt slike oversettelsesfeil i flere av mine artikler og i flere av mine bøker. Men jeg vil gjenta denne veiledende korreksjon her.

Jeg vil ta for meg følgende greske ord og uttrykk, som ofte er meget feilaktig oversatt:

- 1. Kosmos, gresk for alt det skapte, universet, jorden, nasjon (er), sivilisasjon mv.*
- 2. Aion, gresk for tidsepoke, tidsalder, mv.*
- 3. Ekklesia, gresk for "Utkalte", det vil si – grupperinger samlet for en sak, mv.*
- 4. Evangelion, gresk for "Godt budskap", "Gode nyheter" mv., kristent eller profant.*

1. Misforståelsen av hvilket område/sted på jord som blir omtalt i et gitt bibelvers og sammenheng:

Det finnes mange eksempler som viser dette, og de viktigste er bl.a. det Jesus sier i sin misjonsbefaling til apostlene at *"...dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende."* (Apg. 1, 8).

Der man har oversatt med jordens ende, har man på gresk gått ut fra ordet kosmos.

Men følger vi Jesu ord riktig, idet han først ramser opp to romerske provinser innen Israel (Jerusalem/Judea og Samaria) – men utelater å ramse opp alle de andre: Galilea, Dekapolis, Idumea, Nabatia, Iturea, Trakonitis og Perea. I stedet gjorde han noe klokt, og oppsummerte resten av Israel som kosmos, landet Israel. Altså ikke 'jordens ende', men ut til Israels yttergrenser, med alle de øvrige småprovinsene. På hebraisk har kosmos en nærliggende meningsfelle til Ge – som betyr jord, land, sted, plass – alt avhengig av hvordan sammenhengen står i en forklaring.

Matteus var skrevet på hebraisk. Når Jesus taler om Gehenna, brukes Ge for å uttrykke "Dal, eller sted", og oversatt i de fleste bibler får vi dermed søppelfyllinga i Jerusalem: Hinnoms dal. Ge-henna. Denne dalen kalles nå Wadi-er-Rababi, og i GT ble plassen brukt til offer-ritualer til avguden Molok (på Manasses tid) – men som nevnt, på Jesu tid var stedet en søppelfylling som stadig ulmet og brant med søppelet som næring til ilden. Stedet er like syd for byen.

Det er altså ikke nok bare å si 'gå ut i kosmos og forkynn', men Jesus sa : *"Gå ut i hele nasjonens kosmos, ut i hele Israel"*. Mens våre oversettelser ofte sier: Gå ut i all verden, jordens ytterste ender, mv.

Strengt talt kan man si at Bibelen på en måte formidler ren løgn, og legger ord i Jesu munn som han aldri har sagt! Dette har skjedd ved at mennesket har kommet imellom de originale manuskriptene – og ved feil oversettelse gitt helt feilaktige ord, setninger, betydninger. Hvis komiteene var et verk av Den Hellige Ånd, så ville de aldri ha feilet så grovt i deres arbeide med oversettelsene.

Vi må jo bare innrømme at det er kjempeforskjell på å 'gå ut i hele verden' globalt, og å 'gå ut i hele Israels land' –

for det sistnevnte representerer bare et geografisk område som tilsvarer Hedmark fylke! Og det var bare dette lille området Israel, som ble gitt misjonsbefalingen i Matt. 28. Og husk: Peter og apostlenes reaksjon, 8-9 år etter pinsedag i Apg. 2, var at de hadde møtt noe helt nytt og til dels sjokkerende. “..OGSÅ hedningene hadde tatt imot Guds ord.” Apg. 11, 1. Så Jesu misjonsbefaling er totalt mislykket i oversettelsen. Bibelkomiteene har aldri forstått at hele tiden med evangeliene og Apostelgjerningene bare var for å tilby Israel det lovte Kongeriket på jord. Når skal de få opp øynene?

Det gir det inntrykk at der Bibelen egentlig bare snakker om ting som gjelder Israels land, får oversetterne det til å se ut som det er hele jorden, hele verden, globalt, som er meningen.

Hvilke merkelige utslag dette kan gi seg. Se bare i Åp. 6, 15-16 der vi leser:

“Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trell og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede.”

Leser vi så Jesu advarende ord og profeti til de som stod langs Via Dolorosa, da han bar korset opp til sin korsfestelse, ser vi at Jesus ikke talte om jorden globalt, men bare om landet, Israel (gresk: kosmos). I Luk.23, 28-30 leser vi:

“Men Jesus vendte seg om til dem (som gråt over ham) og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og deres barn. For se, dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare, de morsliv som ikke har født, og de bryst som ikke har gitt die. Da skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! – og til haugene: Skjul oss!”

Jesus ba dem gråte **1.** Over seg selv. Det var den generasjon som fikk oppleve romerkrigen og ødeleggelsen i år 70. **2.** Over sine barn, de etterfølgende jødiske slektene, de som vil oppleve den store trengsel beskrevet i Åpenbaringsboken, fra vers 15-16 i kapittel 6. Trengselen kommer over Israel! Det er de i Israel som skal rope til fjellene og be om å bli skjult for Lammets vrede. Dette stemmer med Esek. 36, 23 der Herren sier at Gud i endetiden skal hellige seg på det ugudelige Israel, fordi de vanhelliget hans navn i verden hos de folk de hadde vært drevet bort til!

Dermed må vi lese Åp. 6, 15-16 i hht. dette:

"Kongene i landet, og stormennene og hærførerne...".

I Åp. 17-18 ser vi at kvinnen Babylon skjøgen, som er Israel, har ti partnere, konger om du vil. Disse er blant de som skal søke ly for Lammets vrede, Åp. 17, 12. Det er altså ikke konger og regjerings-ministre etc i verden som sådan. Bare de som er i Israel, og som rammes av Guds store vredes dom over skjøgen Babylon den store: Israel og deres ulovlige sionistiske sak.

Samme sak er gjeldende i Åp. 13, der det snakkes om i vers 3 vedrørende Dyret, Antikrist:

"...Og all jorden undret seg og fulgte etter dyret."

Og vers 8: *"Alle som bor på jorden skal tilbe det..."*.

Ofte brukes gresk **kosmos** (sivilisasjon, land, nasjon, verden) å oversettes til "All jorden", "Hele verden", "All skapningen". Det veksles litt med det greske kosmos avhengig av sammenhengen.

I begge disse vers er det gitt at det er menneskene på det sted som dyret, Antikrist, befinner seg og styrer, som følger denne personen, en falsk messias. Det er ikke "All jorden" (globalt), men "Hele nasjonen, Israel" lokalt. I

begge disse versene, selvsagt.

I Matt. 5, 5 sier Jesus i sin preken:

"Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden".

Det er samme uttrykk her som de ovenstående. De skal ikke 'arve jorden' (globalt), men de skal arve landet! Det er den troende jøde, som lik Abraham trodde Gud, og dermed oppfylles endelig det løfte han fikk idet hele hans etterkommende slekt, jødene og israellittene (Åp. 7) vil arve landet, Israel, idet tusenårsriket opprettes ved Jesu gjenkomst.

Hver gang du leser vers der slike uttrykk forekommer, spør deg selv: Er det globalt eller lokalt? Hva er sammenhengen, er det for eksempel Israel?

Bibeloversetterne har opptrådt uvitende, arrogant og uvørne i ett og samme. Deres 'kunnskap' og ofte innflytelsen fra deres egne forskjellige trossamfunn har gjort dem handikappete i forhold til å kunne komme opp med en god og riktig tolking av Bibelens originalspråk.

2. Misforståelsen av ord som gjelder evighet i enhver form. Evig liv, evighet.

I det vi vet at alle evangeliene handler om det frelseshåpet som var tilbudt Israel av Jesus og apostlene, fra Jesu tjeneste startet i år 29 og til Apostelgjerningene lukkes i år 62, var håpet om et lykkelig liv i Kongeriket med dets tusen års varighet – så vet vi også at Jesus ikke talte om 'evighet', 'evig liv' i form av en helt uavbrutt tidslinje der man skulle 'leve evig' bokstavelig. Men han talte om aion liv, gresk for tidsalder, tidsepoke. I Matteus (som ble skrevet på hebraisk) er tilsvarende uttrykk for tidsalder, verdenstid (varigheten for et verdensrike) ordet Olam. Aion og Olam er ganske identiske som originaluttrykk.

Jesus talte selvsagt om Guds Kongerike på jord, der han skulle regjere som konge i tusen år. I dette riket, sier Jesaja, skal de som dør 100 år gammel (på grunn av straff for ubotelig synd) regnes å ha dødd som en ungdom (Jes. 65, 20). Menneskets dager skal bli som treet (v. 22).

Med andre ord, Gud gjenopptar den livslengden som mennesker hadde før vannflommens tid – tett opp til tusen års levetid. Det er om dette 'Aion liv' – livet i det framtidige Kongeriket på jord, som Paulus relaterer sin lære i 1 Kor. 15 og 1 Tess. 4 om det oppgraderte 'udødelige legeme', som skal kledes over det vanlige dødelige legeme, slik at jøder og deres proselytter kan leve hele tiden som Kongeriket i Israel varer. Paulus sier da at 'døden er oppslukt til seier, død hvor er din brodd'. Vi finner faktisk ikke himmelen (gresk: Epiuranus) der oppe som den troendes frelseshåp og frelsesløfte, før Paulus åpenbarer det i Efeserbrevet år 62.

Dårlige oversettelser fører til total forvirring omkring de fleste viktige trosemner i NT. Du har sikkert hørt uttrykket "La oss gi til Guds Rikes sak" idet en møteleder oppfordrer forsamlingen å gi i kollektkurven. Dette uttrykket brukes ofte i den tanke at det er det 'Guds Rike' eller 'Himlenes Rike' man leser om i NT fra Jesus og disiplene. Men det er det altså ikke. Guds Rike og Himlenes Rike var Jesu lære om det håp som var lovt Israel, Kongeriket, tusenårsriket på jord. Israels håp i aposteltiden var "**Aion liv**" – å leve i Kongeriket på jord, men menighetens frelseshåp er "**Epiuranus liv**" – å leve evig i himmelen der oppe, der Kristus nå sitter ved Guds høyre hånd, over alle navn, over alle makter og krefter.

Det er det 'livet i Kristus' som det ble Paulus gitt å forkynne etter at Israel var falt i Apg. 28, 25-31, som er det virkelige bokstavelige 'Evide liv' – med himmelen der oppe hos Kristus som endemål.

Bare denne enkle oversettelsesposten viser oss hvor til de grader kristenheten er på avveier i forhold til å forstå Bibelen riktig i viktige lærebegrep.

Sum foreløpig i gjennomgangen: Misjonsbefalingen om å "gå ut i all verden" osv. viser seg å være, 'gå ut i hele landet Israel', og den frelse som ble tilbudt ved tro på Jesus var Israels Kongerike etter det løfte Gud hadde gitt fedrene; og trengselstiden som skal komme som straff over Israel før nasjonen kan arve landet lovlig, kommer ikke til "All jorden" osv., men trengselen rammer kun de som det er ment fra Guds side, det sionistiske ulovlige Israel, de notoriske Kristus-hatere i historien. Trengselstiden ble første gang profetert av Moses i 5. Mos. 28, 62 som en straff for framtidig notorisk ulydighet hos Israel; og ble aldeles ikke profetert om verden som sådan. Dette var en forbannelse som skulle ramme Israels barn.

3. Misforståelsen med det greske uttrykk ekklesia er meget utbredt.

Uttrykket blir nesten alltid oversatt 'menighet', 'menighetene', 'menigheten'.

Men oversetterne er veldig inkonsekvente, for i gresk grunntekst står det om den store mobben i Efesus (som samlet seg i utendørs-teateret der) at forsamlingen var ekklesia. Altså en vill sint mobb, som ønsket å utradere både Paulus og elevene hans i Tyrannus' skolehus (Apg. 19, fra vers 23 ut kapittelet). I vers 30 er det man finner ekklesia, her oversatt folkemassen på norsk. Dette misforstår ikke leseren. Men dette viser oss at i grunntekst var ikke uttrykket ekklesia ensbetydende med den kristne tro og dens troende forsamlinger. Det kunne brukes om en hvilken som helst type forsamling/forening av mennesker for en felles sak. En predikant sa om dette følgende provoserende ord, men dog så sant:

“Dersom man brukte det greske ‘ekklesia’ slik som mange bibeloversettere bruker det, kunne man faktisk ende opp i prinsipp, med å kalle Hitlers beryktede ‘Die Geheime Staatspolizei’ (Gestapo) for menigheten.”

Men når man bruker uttrykket ‘menigheten’ hele veien både i de fire evangelier (unntaksvis brukes synagogen), i Apostelgjerningene og i alle brevene både før og etter at ‘selve menigheten’ ble til – er for dårlig håndtering. Det burde vært benyttet mer veiledende uttrykk som viste leseren hvilken type menighet som omtales. Israel som nasjon var også en menighet, de troende jødene på Jesu tid og i ettertid av pinsedag, var messianske jøder, en menighet som var forsamlet i forventningen av Kongeriket på jord, og – endelig, så har vi vår type menighet: Ett nytt menneske, Kristi legeme der vi har Kristus, ikke som konge, men som Hode. For de førstnevnte var det bare Mose lov som gjaldt, for de messianske var det Mose lov OG Den nye Pakt i Jesu blod som gjaldt, og for sistnevnte, som er oss, gjelder bare den frie nåde, og alle pakter og jødiske forordninger er avskaffet. (Ef. 2, 15; Kol. 3, 11).

‘Menigheten’ i den tid da Kongeriket ble tilbudt Israel, er slettes ikke den samme som ‘menigheten’ etter den tid vi finner at Israel var falt, og Paulus hadde begynt å lære ut hemmeligheten i Ef. 3, 1-9.

Jeg summerer enda en gang: I de fire evangelier er det Israels nasjon som er menigheten/synagogen, men også den gryende skare av Jesustroende jøder; i Apostelgjerningene er det det troende Israel (den messianske jødedommen med dens proselytter) som er menigheten; fra og med Efeserbrevet år 62, er det ‘Ett nytt menneske’, ‘Kristi legeme’ som er menigheten, og som har et håp som skiller seg helt fra det som de i evangeliene og Apostelgjerningene hadde.

4. Evangelion, det greske ord som er oversatt “Evangeliet”, med tanke på den kristne tro.

Ordet *evangelion* kan ikke stå alene. Det trengs et forklarende bindeledd slik at leseren skal forstå HVILKET evangelium. Det er faktisk i norske oversettelser brukt et følgeord/bindeledd i enkelte tilfeller, men ikke i alle. Her er to vers som illustrerer dette bra:

Apg. 13, 32: *"Og vi forkynner dere EVANGELIET OM det løftet som ble gitt til fedrene. Dette har Gud oppfylt for oss, deres barn, da han oppreiste Jesus."*

Paulus i sin første tale til jødedommen i synagogen i Antiokia, Pisidia, år 43 e. Kr.

Ef. 3, 8: *"...ble den nåde gitt å forkynne hedningene EVANGELIET OM Kristi uransakelige rikdom."*

Vi må skynde oss å lese Ef. 2, 12 for at vi skal kunne bli bevisste på hvilket evangelium som er til hvilken gruppe troende:

"Kom i hu at dere på den tid var uten Kristus, utestengte fra Israels borgerrett og fremmede for paktene MED DERES LØFTE. Dere var uten håp og uten (Israels) Gud i verden."

Evangeliet i Apg. 13, 32 kan aldri gjelde oss hedninger! Hvorfor? Fordi dette var et evangelium (Godt budskap) om DET LØFTET som Gud hadde gitt Israels fedre, på deres barns vegne, den jødedom som ble tilbudt Den nye Pakt og Jesus som Messias. For Ef. 2, 12 klargjør definitivt for oss at vi hedninger var UTESTENGTE FRA LØFTET! Ergo, det evangelium talt om i Apg. 13, 32 og helt ut Apostelgjerningene, var for Guds løfte til Israel om et Kongeriket med Messias som Konge – dette hadde Gud oppfylt nå ved å sende Jesus og reise ham opp fra de døde. Vi, som hedninger, var altså utestengte fra løftet til Israel samt fra oppfyllelsen av løftet i og med apostlenes tilbud om dette til Israel.

Men i Ef. 3, 8 finner vi at nå taler Paulus (året er 62 e. Kr. og Paulus i husfengselet i Rom) om evangeliet om Kristi

uransakelige (usporlige, tidligere hemmelige evangelium, ikke åpenbart i GT) – der vi hedninger plutselig er kommet nær til, og har del i legemet og i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet (v. 6).

Hvorfor ikke før år 62, da dette ble skrevet til oss hedninger? Nei, for like før Efeserbrevet ble skrevet, var Israel blitt skilt fra Gud, avskåret og ikke lenger å betrakte som Guds folk på jord.

De ble *apoulo*, gresk ord for "sendt bort" – ofte brukt om skilsmisse i Bibelen. Dette ble skrevet av Paulus' medarbeider Lukas i Apg. 28, 29 der han sier at "jødene gikk bort (fra Paulus)" – apoulo, sent bort, skilt.

Det var ikke bare uenighet mellom jødene i Rom og Paulus, men det ble skilsmisse mellom dem og Gud; Israel var dermed falt fra Gud. I kjølvannet av dette fallet, åpenbarte Gud seg for Paulus og gav ham en avsløring av den hemmelighet omtalt i Ef. 3, 1-9, en gruppe troende som var utvalgt i Kristus fra før Gud skapte alle ting ved Kristus. Gud hadde holdt denne frelse for hedningene ved tro alene, fullstendig skjult i seg selv, og aldri åpenbart det i noen del av GT eller NT, før man kommer til Efeserbrevet i tid, år 62.

Evangeliet om det løfte Gud hadde gitt Israels fedre, på deres etterkommeres vegne, innebar et tilbud til Israel om Kongeriket på jord med Jesus som Messias, og med Den nye Pakt som læregrunnlag – en pakt, sier Hebr. 9, 15, som bare ble tilbudt slike som først hadde vært under den forrige, det vil si Sinaipakten med Mose lov! Dette ekskluderer oss hedninger i det tidsrom Apostelgjerningene beskriver.

Dermed ser vi tydelig at "Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom" lover en annen frelse: Himmelen der oppe hos Kristus. Men Israel var aldri lovt himmelen hos Kristus, men Kongeriket på jord der Kristus skulle styre fra Jerusalem, og apostlene sitte på dommerseter (troner) og dømme Israels

tolv stammer i Kongeriket.

Som vi vet, så er ordet "Evangelium" å lese utallige ganger i NT – men da med alle forbehold om at vi skjønner HVILKET EVANGELIUM vi har foran oss i tekstene.

"Evangeliet" i de fire klassiske evangelier, i Apostelgjerningene, og i alle brev skrevet i den tiden som Apostelgjerningene forteller fra, er "Evangeliet om det løftet Gud gav til Israels fedre", mens evangeliet i Efeserne og Kolosserne er "Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom", det var altså ikke mulig å finne det omtalt i GT eller i de skrifter av NT som taler til jødedommen om Kongeriket. Dette evangelium er om den frie nådefrelsen, som poengtert av Paulus for oss i Ef. 2, 8 – en frelse av nåde, ved tro på Kristus, en Guds gave helt fritt. Mose lov avskaffet, jøde og hedning satt likt, osv.

All forkynnelse og handling beskrevet i tiden fra Jesus i år 29 og til Paulus i Rom år 62, var en privatsak mellom Gud og Israel, inkludert deres proselytter/tilhengere i troen. Det angikk ikke hedningeverden utenfor som sådan. Det var bokstavelig talt "Jøde først, så greker" (Rom. 1, 16).

Ulykken opp gjennom ettertiden av apostlene, er jo at vi kristne har lest oss inn i et privatoppgjør mellom Gud og Israel, uten å ha forstått at dette er som å stikke nesen inn i saker vi ikke har noe med!

Bibeloversetterne er således å likne med en urmaker som vet alt om urverket og mekanikken (bokstaven) inne i urkassen – men allikevel ikke klarer selv å lese klokkeslettet på den utvendige urskiven. Noe som er målet ved å lage et ur!

Når alle disse nevnte greske ordene blir feil brukt, eller brukt på en haltende ukomplett måte de fleste steder i Bibelen der de forekommer, så er det ikke det minste rart i at vanlige og til dels lite utdannede kristne (kristne uten for mye utdanning/skolering i Bibelen) misforstår både

frelses-begrepene, tidsbegrepene og stedsbegrepene kraftig, og som leder til en konstant og apatisk forvirring, og som gir kristne ulyst på Bibelen. De mener den er for vanskelig for vanlige troende. Se også kapittel 13 om kirkefedrene!

KAPITTEL 7 MENIGHETENS FRELSESHÅP ER I HIMMELEN MED KRISTUS .

Da Gud hadde satt Israel ut av sin pakt, i og med det som skjedde i Apg. 28, 28 med Gud og Israel i år 61-62, så kom det et skille. Ikke bare i måten Gud administrerte menneskehetens frelse på, men selve sfæren og troen ble endret.

Da Israel var Guds nasjon på jorden, satt over alle andre nasjoner, og de troende hedninger måtte tro gjennom Israels tro og velsignelser som proselytter, oppsto det mange såkalte lokale ansamlinger av troende. De samlet seg i ekklesia-forsamlinger, etter det jødiske synagoge mønsteret (gresk: *eklesia*= forsamling av en gruppe mennesker, i en hvilken som helst sammenheng).

Paulus skrev en rekke brev til disse jødiske forsamlingene som hadde kommet til troen på at Jesus var Israels Konge for det lovte Guds Kongerike på jord. Vi kaller disse brevene populært for "Apostelgjerningsbrevene": De brev han skrev til det troende Israel i den tiden han tjente for Israel som apostel – det vil si, det samme tidsrom vi leser om i Apostelgjerningene, som løp fra Antiokia-tiden år 43 og opp til år 60-61 da han ankom Rom som fange.

Paulus nevner i den forbindelse, ved flere anledninger, ekklesia, i flertall. "*..slik jeg lærer overalt, i hver eneste menighet*" (1. Kor. 4, 17). "*Andre menigheter plyndret (skattla) jeg..*"(2. Kor.11, 8). Disse jødiske forsamlingene var alle tilknyttet det som Paulus i Gal. 6, 16 kalte "Guds Israel". Det vil si den jøde og isrealitt som, sammen med

alle proselyttene, trodde at Jesus Kristus var Israels salvede Konge for Guds lovte jordiske Kongerike.

I Matt. 24, 30-31; 1.Tess. 4, 14-18 og 1. Kor. 15 ff, vises det til først av Jesus, dernest av Paulus, hvordan Gud ved Kristi synlige gjenkomst ned fra himmelen, skulle samle alle troende på jorden ved å rykke dem opp til å møte ham i skyer opp i luften – og så skulle disse troende, som samtidig ville bli tilføyet de oppstandne døde i samme moment – flyttet overnaturlig og ved overengelens hjelp under basunklang og høye røster – til Israel og Jerusalem, og posisjonert i Guds Kongerike slik Gud hadde bestemt. Samlingspunktet var aldri i himmelen, eller oppe i luften hos Herren i hans synlige komme. Det var i Israel, nærmere bestemt Jerusalem, sentrum for det lovte jordiske Guds Kongerike.

Alle de troende i tiden som vi leser om fra Apostelgjerningene, var troende som skulle inn i Guds jordiske israellittiske davidiske Kongerike. De tolv apostler hadde et løfte fra Jesus om at de skulle sitte sammen med Kristus i Jerusalem på *"..tolv troner, og dømme Israels tolv stammer"* (Matt.19, 28). Altså: De hadde Jerusalem som endemål, men for tusen hele år til ende. Dette gjaldt alle troende. De skulle være *"...et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet..."* (1.Pet.2, 9). De skulle begynne en verdensomspennende forkynnelse fra det øyeblikk de var innsatt i sine posisjoner i det jordiske Guds Kongerike i Israel, og alle hedningfolk skulle da innlemmes i Kongeriket, og oppleve nasjonal tusenårsrike-frelse, med jordiske velsignelser i overflod (Rom. 8, 18-22).

I påvente av alt det jeg nå har omtalt i og med at Guds jordiske Kongerike var de troendes håp i Apostelgjerningstiden, så var det Guds ordning både ved Peters tjeneste innen Israels grenser, og siden også ved Paulus` tjeneste utenfor Israel i diasporaen i keiserriket,

å samle de troende israelitter og deres proselytter i både større og mindre ekklesia-forsamlinger. Synagoger der de trodde at Jesus var Messias.

De ventet altså alle på å få komme inn i Riket ved at Jesus skulle komme ned fra himmelen. 1. Pet.1, 5 sier om dette: *"Dere som ved Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbaret i den siste tid."*

Dette var Israels Gudsrike frelse ved at Jesus skulle komme og samle alle de troende i Jerusalem, der de skulle *"..sitte til bords i Guds rike, sammen med Abraham, Isak og Jakob"* Matt. 8, 11. I vers 12 sier Jesus at de vantro jøder (kalt "rikets barn") skal kastes ut i mørket utenfor. Der skal de gråte og skjære tenner. Det er altså et "Innenfor" og et "Utenfor" – og det er tale om Kongeriket i Jerusalem, der alle patriarkene samt alle messianske Jesus troende vil bli samlet. Åp. 7 og 14 taler om denne messianske skaren i det nye Israel.

Alt dette ble avbrutt, utsatt og omordnet da Gud skilte seg fra Israel i Apg. 28, 28 i år 61-62.

Med omordnet, mener jeg å si at løftet til de tolv apostlene om tolv troner i riket osv. er blitt erstattet med det nye frelseshåpet som Gud fremsatte gjennom åpenbaring til Paulus (Ef.1-3) med HIMMELEN SOM FRELSESHÅP.

Peter og alle andre troende i Israel og i diasporaen, måtte se at Guds Kongerike ble avlyst. Dermed ble også alt som var tilknyttet Riket, avlyst med det. Løftet til de tolv om store regjeringsposisjoner, var under forutsetning av at Kristus hadde kommet i deres levetid og deres tjeneste.

Løftet hadde ikke dette i seg at det stod fast, uansett om Israel omvendte seg i deres levetid eller ikke.

Nå som Riket har vært utsatt i snart to tusen år, får vi ikke lenger betingelsene fra de fire evangelier alene, men

det er tilføyet bl.a. Åpenbaringsbokens fremtidige trengsler FØR dette Kongeriket noen gang kan bli opprettet. Der er det nevnt et helt nytt Israel, og skulle noen bli innsatt for å være medregenter til Kristus i Kongeriket, vil de være å finne fra de 144000 israelittene som nevnes i Åp. 7 og 14. Det er ingen fare med de troende fra tiden da Gud tilbød dem Riket gjennom apostlene i årene 32 til 60-61. De er gitt et helt nytt OG BEDRE HÅP: HIMMELEN DER KRISTUS SITTER HOS GUD.

Og da er det på tide å vende blikket opp dit, for å se hva menigheten, Kristi legeme, ett nytt menneske, er.

Fra det punkt i historien at Gud setter Israel ut av sin pakt på grunn av ulydigheten (Apg.28, 27-28) – og som i realiteten var en alvorlig skilsmisse mellom Gud og Israel – nevnes ikke lenger i NT menigheten i flertallsform!

Paulus bruker alltid entallsform fra og med Efeserbrevet.

Den lokale menighets struktur hører ikke inn under "Ett nytt menneske" i hht. åpenbaringen av hemmeligheten i Ef.1-3. Hvorfor? Jeg har alt gitt svaret: Denne menighet, dette legeme av troende, dette som Paulus kalte "Ett nytt menneske" i Kristus, er allerede blitt samlet.

De er samlet "I Kristus, i himmelen." Menigheten er ikke "flere lokale menigheter" – men de er "ETT LEGEME": Ef.4, 4.

Før var de troende "Lemmer på Kristi legeme" – for å utgjøre et fremtidig hele, ved samling i Jerusalem i Guds Kongerike. Men nå, etter at menigheten ble til ved den åpenbaring Gud gav Paulus i Ef.1-3, er det bare "ETT LEGEME".

Gud teller altså ikke opp de troende i flere "legemer", det vil si lokale forsamlinger. At vi i jordisk forstand allikevel samler oss i flokk og følge, i menighetsgrupper, husgrupper osv, betyr ikke at det nå finnes flere menigheter. Det finnes bare én menighet: ETT LEGEME, og det er det legeme og den menighet som ER SATT I HIMMELEN MED KRISTUS.

Menigheten er ikke noen jordisk ting: *"La deres sinn være vendt MOT DET SOM ER DER OPPE, ikke mot det som er på jorden."* Kol.3, 2.

"Her er ikke greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, trell, fri –KRISTUS ER ALT OG I ALLE." Kol.3, 11.

Her nevner Paulus at Israel ikke finnes i forstand av å ha særlige rettigheter foran hedninger. Jøden og hedningen ER BORTE! Vi er alle i Kristus, og Kristus er i alle som tror. Det finnes nå ETT LEGEME, og i dette ene legeme, er det bare den som tror Kristus. Her regnes ikke lenger med om man kommer fra en bestemt etnisk bakgrunn, det være seg jøder fra Israel eller grekere fra keiserriket.

"La KRISTI FRED RÅDE I HJERTENE DERES! Til den ble dere jo kalt i DET ENE LEGEME. Og vær takknemlige!" Kol.3, 15.

"..fra ham (Kristus) er det jo LEGEMET vokser Guds vekst, hjulpet og holdt sammen av bånd og ledd." Kol.2, 19.

Menigheten, ofte nevnt som bare "Legemet" eller "Ett legeme", "Ett nytt menneske", er borte vekk hva gjelder flertallsformen. Gud regner deg ikke til den eller den lokale forsamling: Du regnes bare i eller utenfor den menighet og det Kristi legeme som alt sitter i himmelen! Du er ved troen innlemmet i Kristi himmelske legeme. Er vi da oppreist med Kristus, da skal vi søke det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. Kol.3, 1.

Til denne himmelske menighet, eller dette ene legeme, så får vi de erketyperiske renhets-formaningene i Ef. 5 og Kol. 3 – som går på at vi som Kristi legeme, skal søke å se slik ut i den tid vi allikevel fysisk sett er i verden og i tiden.

Vår frelse i det himmelske blir aldri diskutert i disse formaningene. I Ef. 5, tilkjenner Paulus at disse samfunnsetiske normene er egentlig hentet fra sfæren som

gjaldt Guds jordiske Kongerike (Ef.5, 5) – og ikke vil berøre evighetsfrelsen. Det er rett og slett snakk om å gjøre Guds vilje – en vilje som alltid er imot all slags synd (Ef.5, 17). Gud, som vet at mennesket aldri klarer å la være å synde, berøver oss derfor ikke nådefrelsen. Den er sikret, og NETTOPP DERFOR, beskrives menigheten, Kristi legeme kalt "Ett legeme", som allerede satt i himmelen med Kristus, og alt gitt all åndelig velsignelse i Kristus (Ef. 1, 3)

Vi er utvalgt i Kristus FØR VERDENS GRUNNVOLL BLE LAGT (Ef.1, 4) – og var i Guds tanker og planer alt i "eksistens" i evighetens perspektiv, utenfor all tidsregning. I Kristus, er en helt enorm faktor: Her overgås all form for tid og jordiske begreper som knytter oss til jordiske ting. Alt blir annerledes i Kristus. Vi er alt satt i evighetens perspektiv, og vi bekrefter denne posisjon ved å ha troen på Kristus, og Gud stiller ingen krav til perfekte gjerninger for at denne posisjon skulle bli beholdt (Ef. 2, 8).

Man må ikke tilhøre noen jordisk forsamling (menighet, kirkesamfunn osv.) for å bli frelst, eller for å forbli frelst. Vi er ikke satt i noen jordisk sammenheng når vi taler om selve evighetsfrelsen. En annen sak er at det er en fordel å finne støtte blant likesinnede, fordi vi ennå er i vårt kjødelige legeme, er svake, og ennå ikke er blitt åpenbart med Kristus i herlighet. Dette nektes vi ikke. Der det er mulig, er det greit at man kan samles i et fellesskap. Men det er ikke tvingende nødvendig: Frelsen er noe man alt har og eier i Kristus, i all evighet. Dette er de ord vi skal trøste oss med i nådetiden.

Nå som vi har fått så mange godord om frelseshåpet gitt for menigheten ved vår apostel, Paulus, hva med 'The Dark Side of The Moon'? Da sikter jeg selvfølgelig ikke til Pink Floyds suksess LP-plate fra mars 1973, men til dette som gjelder evighetens aspekter om enten frelse eller fortapelse. For fortapelse (miste frelsen) har jo dette

mørke og triste aspektet ved seg. Det skulle bare mangle, for det stilles jo opp mot det helt ultimative super-høye frelseshåpet med en evighet i himmelen sammen med Gud og Kristus, i herlighet (Kol. 3, 1-4).

Jeg vil for dette emnes skyld få henviser til mitt nettsted og en stor artikkelsamling som heter "*Livet etter døden – frelse – fortapelse*"– og som du klikker på i venstremargen. Den utgjør en stoffmengde tilsvarende 60 pocketbok sider/ 30 A4-sider. Den er ganske omfattende og tar for seg alle tenkelige aspekter ved denne problematikken. Men jeg ville gjerne lufte litt på hovedpunktene her i boken, kortfattet.

Men det er bokstavelig talt slik at det er bare Paulus vi har å forholde oss til i spørsmål om disse ting, ingen annen.

Men allikevel poengterer jeg at vi ikke i hele Bibelens kanon finner noen lære som tilsier at den vantro og ugudelige ved deres død, havner i en evig pine, evig ild etc.

Dette er kort sagt en falsklære som kommer fra hedendommen helt tilbake fra oldtiden. Det er en ikke-kristen lære. Det er også en ikke-mosaisk og en ikke-messiansk lære.

Men fariseerpartiet brukte helvetes-læren for å få folk i deres maktgrep og til underkastelse. De hadde med seg dette fra tiden i det babylonske fangenskapet og den avgudskulturen som hadde smittet over på deler av jødedommen derfra. Vi må huske at bare ti prosent av dem vendte tilbake til Israel!

I Paulus' epistler, både de skrevet i Den nye Pakt for Israel, og de to brev han skrev i forbindelse med opprettelsen av menighetens spesielle husholdning, finner vi aldri (!) belært, antydnet eller på noen måte nevnt for leserne at det skulle finnes et 'Evig pinens helvete' for den som ikke går til himmelen. Det er totalt og hundre

prosent fraværende!

I de setninger der apostelen impliserer hva vi er frelst fra, finner vi at han kun lærer om syndens vesen, urettferdighet, osv. men ikke fra et konkret pinens sted i evigheten. Når han beskriver den vantros straff pga. at vedkommende avviser troen på Kristus, bruker Paulus milde uttrykk som fortapelse, eller å 'gå fortapt', eller å 'ikke arve Guds og Kristi Rike' mv.

Eller nesten i abstrakt form, med en undertone, slik:

"Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønnns rike – i ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse." Kol. 1, 13-14.

"For den som gjør urett, skal få igjen for den urett han gjorde, og det blir ikke gjort forskjell på folk." Kol. 3, 25.

Det er helt klart at det ikke er evig pine som blir den ugudeliges lodd og del, men evig fortapelse, det vil si, å tape sitt liv i dødens utslettelse og ikke oppleve å vekkes til liv av Gud i det himmelske. Men gå da til min nettside for en mer nøyaktig undervisning om dette, som nevnt ovenfor.

Bibelen lærer ikke om 'automatisk liv etter døden'. Men den sier: *"De døde vet ikke noen ting..."* Pred. 9, 5.

KAPITTEL 8 HVOR GÅR DEN TYKKE RØDE STREKEN SOM VISER AT HER BEGYNTE MENIGHETEN?

Slik falt spørsmålet fra en av seminar deltakerne da jeg holdt et bibelseminar våren 2011.

Det er faktisk et godt spørsmål.

Etter å ha vurdert tanken, mer enn bare én gang for å si det

mildt, kan jeg bare svare på følgende måte, så langt i løpet...

Det jeg fant ut – i forhold til Bibelen om hvorvidt det går en bestemt tykk rød strek et sted – som setter et bestemt grenseskille mellom Israels tid som Guds nasjon og menighetens tid som den gruppe troende som er gitt forkynneroppgaven den tid Israel er ute, var at det faktisk går flere røde streker – som til sammen danner en tykk rød strek. Bedre enn dette klarer jeg ikke akkurat nå.

Jeg har allerede nevnt de fleste av dem i kapitlene ovenfor, men la meg bare ta en kortfattet oppsummering:

Det mest markante grenseskillet mellom Israel og menigheten mener jeg vi finner i Apg. 28, 25-28. Der finner vi det siste ord noensinne, i hele bibelhistorien, som Gud har talt til sin nasjon Israel. Det ble Paulus som fikk den bitre oppgave å ta farvel med Israel på Guds vegne, i det han brukte deler av Jes. 6 om Israels manglende vilje til å tro og å omvende seg, så Herren kunne lege landet fra dets frafall. Den endelige slutning fra Guds side var: *“..og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem.”* Apg. 28, 27.

Men det er ikke en ‘tykk rød strek’, men den utgjør den første og viktigste av en rekke slike ‘Røde streker’ som samlet vil fortelle oss om helheten ved dette tidskifte i bibelhistorien.

Men hadde det vært skikk og bruk på Paulus’ tid å merke brevene med dag, måned og år, så ville vi fått en temmelig tykk rød grenselinje nettopp her i Apg. 28, 25-28 – der Israels fall er et faktum. Grunnen til at streken bare ble en vanlig tynn en, er at vi etter uttalelse av dommen fra Jes. 6, finner tre vers til hvorav det siste verset 31, viser at ennå prøver Paulus å overbevise jødene i Rom om at det virkelig er Jesus som er Messias, og at han tilbyr dem Kongeriket. Man kan derfor spørre: Burde ikke da

Apostelgjerningene bare avsluttet brått med vers 28? Men altså, nei.

Så derfor får vi en kort periode med ubeskrevet tid og X antall dager, eventuelt uker, fram til at Paulus' neste skriv i bibelsk tidslinje ble skrevet, nemlig Efeserbrevet i år 62.

Og dette lærebrevet er mer et åpenbaringsbrev enn noe annet, sammen med Kolosserbrevet. Det er fullt av 'røde streker' som markerer en rekke forskjeller mellom troslæren i tiden med Apostelgjerningene da Den nye Pakt ble forkynt for Israel, og det som ble gitt Paulus da Gud åpenbarte ham hemmeligheten med Kristi legeme, 'Ett nytt menneske' for hvilket Kristus er Hode, og for hvilket frelseshåpet er blitt himmelen der oppe, og ikke Kongeriket her nede.

Min utfordring til leseren er: Gå igjennom Bibelens NT, gjerne med assistanse av min bok, og finn de røde strekene

KAPITTEL 9 RIKTIG REDIGERING AV BIBELENS NYE TESTAMENTE, ET FORSLAG.

Det kan være flere måter å redigere innholdet i Det nye Testamente på.

Vi skal for det første huske at tittelen 'Det nye Testamente' jo er hentet fra dette med den nye pakt i Jesu blod – altså den han inngikk med Israel.

Derfor kan ikke en slik tittel brukes i sammenhengen, for Den nye Pakt var altså bare til Israel; vi hedninger var utestengte slik vi ser i Ef. 2, 12.

Men skulle vi fortsatt benytte tittelen 'Det nye Testamente' – måtte det begynt slik det nå gjør, med Matteus' evangelium, men det måtte sluttet med Åpenbaringsboken etter

at man først hadde fjernet Efeserbrevet, Kolosserbrevet, og Filemon og laget en egen tittel for bare disse tre brevene. For de gjelder ikke Den nye Pakt til Israel, men den frie nådefrelsen til menigheten.

Jeg kunne tenke meg å legge disse tre brev sist i Bibelen, og under tittelen: "Menighetens frie nådefrelse" – eller om noen har et enda bedre uttrykk å foreslå; for vi kan ikke bruke 'Testamente', det henspiller jo på at det eksisterer en pakt. Menigheten har jo ingen pakt.

Ved å legge disse tre epistlene til Paulus – som alle er skrevet for, eller i lys av, den nye åpenbaringen om menigheten – demonstreres det herved at de er den sist gyldige åpenbaring i Bibelen, som vedgår menneskets frelse, og ingen ny åpenbaring om noen nådefrelse er siden tillagt Skriften.

Men hva gjelder uttrykket 'Det nye Testamente' ville jeg ha lagt til to ord: 'Det nye Testamente for Israel' – slik at det ble hevet over tvil for enhver bibelleser at innholdet ikke gjelder andre enn Israel.

Eller bedre ennå: *"Den nye Pakt til Israel i aposteltiden"*.

Likeså, hvis vi også skulle gå løs på Det gamle Testamente, så måtte de tidlige deler holdes utenom, for Sinai-pakten ble jo ikke gitt før vi kommer til 2. Mos. 19 og Gud stiger ned på Sinai i røk og ild og torden. Det er et alt for generelt uttrykk å kalle hele den gammeltestamentlige delen for Det gamle Testamente (pakt) for pakten ble ikke inngått fra første vers av. Etter vannflommen opprettet Gud Regnbuepakten med Noah og etterkommerne, men da var ennå ikke Guds kall til Abraham kommet – han kom senere i historien. Skal man titulere de tidlige bibeldelene etter hvilken slags pakt Gud lot råde i de tidene? Ja, man kan spørre.

Jeg ville bare vise til at man bør alvorlig vurdere å rette

opp redigeringsfeilene i Bibelen i forhold til innholdet.

Alt jeg kan gjøre i denne omgang, er å be de rette vedkommende å seriøst vurdere mine tips og lære seg riktig inndeling av Guds ord, slik vi formaner av 2. Tim. 2, 15. Dette er en inter-dispensasjonell gyldighet, selvsagt. Dette må gjøres i en hver tidshusholdning i ettertid av uskyldens husholdning.

Men leseren kan ikke ta seg tid til å avvente en riktig inndelt Bibel, men bør snarest ta inn de forskjellige korreksjoner som er gitt her i boken, og allerede nå begynne å få en rett Bibel...ved hjelp av ens egne studier, og ikke overlate dette bare til bibelkomiteene.

Det kan ta evigheter før slike tungrodde komiteer makter å reagere. Om de i det hele tatt kommer til å reagere. Men leseren kan reagere her og nå.

Jeg håper virkelig at denne lille boken har gjort tingene lettere.

Jeg liker den engelske oversettelsen av 2. Tim. 2, 15 bedre enn den norske: (Amplified, 1987)

“Study and be eager and do your utmost to present yourself to God approved (tested by trial), a workman who has no cause to be ashamed, correctly analyzing and accurately dividing (rightly handling and skillfully teaching) the Word of Truth.”

KAPITTEL 10 KONKLUSJON OM DÅP, NATTVERD, NÅDEGAVER, TJENESTEGAVENE

OG OM UBIBELSK ØKUMENIKK.

Vi har tatt enkelte kortfattede konklusjoner underveis, det er jeg klar over – og det var med hensikt.

Allikevel, la oss gjennomgå enda en konkludering, en slags

'Bottom line' som man sier på business språket.

DÅP i en hver form.

De fleste tenker dåp i vann, når dette ord dukker opp. Men hos pinsekarismatikerne inkluderes også en dåp med Den Hellige Ånd etter det mønster som skjedde på pinsedag i Apg. 2. Statskirken og de gamle klassiske trossamfunnene har kun dåp i vann. Den førstnevnte praktiserer og lærer om barnedåp som norm. I enkelte trossamfunn er det krav om vanddåp, i andre er det fritt. Dåp blir tillagt forskjellige egenskaper/virkninger for kandidaten. Man er uenig innen kristenheten om dette.

Paulus gjør en ganske så enkel og brutal avspising av enhver diskusjon om dåp:

"Det er én Herre, én tro, ÉN DÅP". Ef. 4, 5.

Dette kolliderer totalt med resten av NT og det som finnes av dåp, det vil si: Før Paulus skrev Efeserbrevet i år 62.

Man har totalt fire slags dåp i Det nye Testamente.

Den første var Johannes-dåpen, idet han pekte fram mot Kristi tjeneste i Israel.

Så har man dåpen til Kristus, altså den apostlene praktiserte fra og med pinsedag i Apg. 2, 38 – og som var befalt av Herren før han ble tatt opp til himmelen.

Den tredje type dåp, var dåpen med Den Hellige Ånd, og som kom over apostelflokken og deres nære krets på Øvresalen i Jerusalem på den henviste pinsedag. Vi ser også at denne type dåp ble gitt siden både av Gud direkte (Apg. 10, 44-46), og via håndspålegging fra enkelte apostler (Apg. 8, 14-17; 19, 6).

Til sist har man den dåp som bare Gud kan forrette – dåpen til Kristi død, også kalt 'Kristi omskjærelse, den som ikke

er gjort med (menneskers) hender’.

Ved å lese Apg. 19, 5 ser vi at Johannes-dåpen ikke lenger var gyldig i tiden etter Jesu død og oppstandelse. Derfor skulle enhver Kristus-troende la seg døpe i Jesu Kristi navn, og det var alltid full neddykking i vann. Denne vanddåp ble bare befalt i forbindelse med Den nye Pakt til Israel, og det var en gjenopptakelse (fornyelse) av den aronittiske presterenselsen som først ble introdusert i ørkenen ved Tabernakelet. Dette har vi alt sett på ovenfor.

Når så Paulus lærer om den nye praksis av dåp for den troende, har han i tankene den dåp som bare Gud kan utføre: Dåpen til Kristi død, kalt Kristi omskjærelse. Denne dåpen er den ene dåp i Ef. 4, 5, og den inntreffer i samme øyeblikk som et menneske kommer til tro på Kristus første gang.

Det er på grunn av denne tilregnede dåp, at Paulus klart lærer at vi er ‘avdød med Kristus’ – Kol. 2, 20; vi ble begravet med Kristus og vi ble oppreist med Kristus – Kol. 2, 11-12. Denne dåpen til Kristi død omtalt i vers 12, henspeiler på det han sa i vers 11, at vi er omskåret med Kristi omskjærelse. Det er ett og det samme. Dette er den ene dåp i Ef. 4, 5.

Alle andre former for dåp er dermed lagt døde og er ikke operative i menighetens tidshusholdning. De var for Israel da Kongeriket ble tilbudt dem.

BOTTOM LINE: Det kreves ingen praktisering av noen form for vanddåp og/eller åndsdaap i menighetens troslære, noe som blir konklusjonen når vi ser Bibelens ord om disse ting. Bare den ene dåp som Paulus fikk åpenbart. Den ene dåp er i trygge hender: Guds hender.

NATTVERD i en hver form.

Nattverdets minnemåltid er ganske erketypisk for Den nye

Pakt til Israel, i og med at Herren i samlingen med disiplene til et siste måltid sammen, uttrykkelig sier at han skulle nå utgyte sitt eget blod som offer for dem, og at dette var 'den nye pakt i mitt blod', Luk. 22, 20. Han skulle nå oppfylle Jer. 31, 31-34. J.fr. Hebr. 8, 6-10 som kopler dette sammen.

Herren sa også: 'Gjør dette til minne om meg så ofte som dere drikker den', i hht. Paulus' lære om nattverden i 1. Kor. 11, 25.

At nattverden aldri har vedrørt menighetens husholdning med den frie nåden, fremgår meget klart av nettopp Paulus i 1. Kor. 11. For der finner vi at dersom noen tok brødet og kalken i uverdighet (spiste seg mette) ville de bli tatt under overnaturlig straffetukt, med sykdom – og som for noen kunne resultere i død. Versene 29-30.

I aposteltiden med Den nye Pakt til Israel innebar det forskjellige typer straffereaksjon fra Gud og Den Hellige Ånd, disponert gjennom den myndighet apostlene hadde fra Gud. Et skrekkeeksempel ser vi i Apg. 5 der Ananias og Saffira dømmes til døden på grunn av svindel overfor Den Hellige Ånd i pengesaker! Men ikke uten at de først fikk anledning av den ledende apostel, Peter, til å bekjenne sin synd, én for én. Hadde de bekjent, ville de unnsloppet døden – men måtte nok ha regnet med å bli straffet på en mildere måte uansett.

Så har vi Herodes Agrippa I, og hans offentlige tale i Cæsarea i Apg. 12, 22-23 hvor kongen blir drept overnaturlig av en Herrens engel, og blir spist opp av innvollsorm. Dette fordi han tok og stjal til seg den ære som bare var forbeholdt Gud alene.

Paulus overgav enkelte grove syndere til Satan, til sykdom og død, for om mulig at vedkommende ville omvende seg til Gud når han så at denne straffen kom over ham. 1. Kor. 5, 5;

1. Tim. 1, 20.

Men all slik straffedom falt bort fra og med dette at nådens tidshusholdning kom med åpenbaringen av hemmeligheten – Ef. 3, 1-9; Kol. 1, 25-26. Det er bokstavelig talt nådens tid, og Gud foretar ikke i denne tiden stykkevis straffedom over syndere. Verken individer, grupper eller nasjoner.

Konklusjon kan bare være at nattverd ikke er noen befaling fra Gud som ble gitt for menigheten. Den gjaldt bare det troende Israel i tiden da apostlene tilbød Kongeriket og læren var Den nye Pakt.

Hos den romersk-katolske kirken er faktisk nattverden tillagt en ubibelsk magi – i det at brødet framstilles som Kristi legeme de facto, og det samme med Kristi blod. Dette er et ritual som intet har med bibelsk lære å gjøre overhodet. Det er like ubibelsk som å benytte jomfru Maria som en opphøyd helgen som man ber til, for å få gunst hos Kristus. Det blir magi og avgudsdyrkelse i ett og det samme.

NÅDEGAVER i en hver form.

Nådegevarene som Paulus lærer om i 1. Kor. 12-14 inkludert tjenestegavene, ble gitt bare de troende messianske jødene og deres proselytter i tiden da apostlene tilbød Israel Kongeriket og lærte om Den nye Pakt.

Disse overnaturlige gavene var i hovedsak disponert av apostlene, selv om gavene kunne være fordelt utover de messianske menighetene i et visst monn. Apg. 2, 43; 4, 10; 5, 12; 5, 15-16; 19, 11-17; 28, 5-9. Og to tilfeller av oppvekkelse av døde, Apg. 9, 36-41 Tabitas oppvekkelse; Apg. 20, 9-12 Evtykus' oppvekkelse. Bare tre personer nevnes som hadde gaver til å drive ut onde ånder, Peter, Paulus og Filip. Til galaterne skrev Paulus, *“..når Gud altså gir dere Ånden og gjør kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerninger eller ved at dere hører troen forkynt?”*

Paulus forsvarte seg mot de falske apostler som fór omkring i hans kjølvann og skapte uro og forvirring i bl.a. Korint:

“En apostels tegn ble iallfall gjort blant dere med all utholdenhet, både ved tegn, under og kraftige gjerninger.”
2. Kor. 12, 12.

Tegnene og miraklene tilhørte Israels messianske apostler, ikke bare Paulus, men selvsagt alle sammen. Det var ikke slik at ‘Hele menigheten helbreder’ slik en finner i bl.a. trosbevegelsen.

Men tegn, under og mirakler var gammelt nytt i Israel og hadde preget hele deres historie fra og med Abrahams kall i 1. Mos. 12. Disse ting er mere enn bare helbredelse av syke.

Tegn, under og mirakler av forskjellig karakter, var gitt Israel systematisk, fra og med utgangen av Egypt, ja, faktisk fra og med at Aaron og Moses stod fram for Farao og truet ham til å la hebreerne få reise ut av Egypt.

Vi kjenner historien, de fleste av oss, og Gud lot svære tegn og straffeplager ramme Egypt fordi Farao stod Moses imot, og ville ikke gi slipp på slavefolket i Gosen.

Vi lærer om Mose stav som ble brukt igjen og igjen for å framkalle, på Guds befaling, de forskjellige plager og straffetegnene.

Opp gjennom Israels historie leser vi om profeter som gjorde store tegn og under, slike som Elias og Elisa og andre. Oppvekkelse av døde, matundere som Sareptas krukke som ikke gikk tom, renselse av den spedalske generalen Na’aman, øksen som fløt opp, solen som ble stillet flere streker tilbake som tegn på at en av kongene skulle få lagt flere år til sin alder, – en lang rekke med store undere i Israels historie.

I Salme 74, 9 klager Asaf over at Israels tegn og undere er stilnet hen....og sier:

“Våre egne tegn ser vi ikke. Det finnes ikke noen profeter, ikke noen hos oss som vet hvor lenge dette (krigen) skal vare.”

Paulus lærte om nådegavene, at de var gitt for å vekke Israel i deres vantro, slik at de ville forstå at Gud talte gjennom apostlene. Han bruker tungetalen (se Apg. 2ff) som eksempel for alle gavene:

“I loven er det skrevet: Ved folk med andre tunger og fremmedes lepper vil jeg tale til dette folk (Israel), men ikke engang da skal de høre på meg, sier Herren. Så er da tungene til et tegn, ikke for de troende, men for de vantro...” 1. Kor. 14, 21-22.

Men som vi har sett i flere av de forgående kapitler i min bok, fulgte nådegavene med Israel i deres fall i år 62 da Paulus bød Israel farvel på Guds vegne. De ble trukket tilbake, kontant!

Gavene var ikke innrettet for oss hedninger, men bare for Israel.

Da Israel falt, slik at Gud ikke lenger taler til dem på noen måte, ble selvsagt nådegavene med deres tegn og undere tatt ut av operasjon. Det var ikke lenger noen å demonstrere de for.

I Bibelen, ved to spesielle eksempler, finner vi faktisk at vi hedninger reagerer notorisk galt – når vi konfronteres med mirakler fra Gud! Vi begynner å tilbe de som Gud bruker til å utføre miraklene?! Det ene var da Paulus helbredet den lamme i Lystra, Apg. 14, 8-13 og Zevs-prestene og folkemengden kom og ville ofre til Paulus og Barnabas. De trodde Zevs og Hermes hadde kommet ned til dem fra himmelen. I skikkelse av Paulus og Barnabas. Og dette ETTER at de hadde hørt forkynnelse om Jesus!

Og det andre var på Malta, da øyboerne trodde at gudene

(Rettferdigheten) hadde straffet Paulus fordi en slange bet ham i hånden. Men da de så at Paulus ikke ble skadet, tenkte de at han var en gud, Apg. 28, 3-6. Vi ser noe av samme hedonistiske oppførsel og hang til å falle nesegrus for 'tegn, under og mirakler' i vår tid, ved den spinnvillige dyrkingen og tilbedelsen av såkalte healere, ikke minst de kjente amerikanske healing-evangelistene.

Pinsekarismatikken overser disse fakta om nådegavenes opphør (gavene var faktisk aldri i menigheten i vår forstand) i en særlig grad, sammenliknet med den øvrige kristenheten.

De har laget deres eget lille univers av ønskedrømmer, der de hevder å kunne ha samme gaver og tegn og undere som demonstrert gjennom apostlene fra og med Apg. 2.

Det er oppstått diverse fanatiske bevegelser opp gjennom årene, og noe av det siste var Word-Faith (trosbevegelsen), Toronto Blessing (latterbevegelsen) og sist, den såkalte Apostolic Restoration bevegelsen. Man har gått fra vondt til verre, fra asken til ilden. Alt sammen i den grelle misforståelsen av at "...alt det apostlene hadde, det kan vi også ha...".

Felles for alle disse, er at man er totalt blind for hva Bibelen taler om. Tungene i vår tid er definitivt ikke de samme som på pinsedag, ei heller helbredelser eller demonutdrivelser. For det fungerer omtrent ikke overhodet. Nesten ingen blir 'guddommelig' helbredet ved forbønn. Men i aposteltiden ble alle pasienter totalt helbredet, og alle nevnte demonbesatte ble befrikk, uten unntak – miraklene var i tillegg fullstendig uimotsigelige. De hadde et løftebasert mandat gitt dem personlig av Herren Jesus selv! Det er en veldig forskjell på det, og på vår tid der man skal forsøke å kopiere apostler og profeter.

De overser i stor grad det faktum at tungetalen i Apg. 2 – var virkelige språk som eksisterte i verden; vi teller 13-14

språk, som jøder fra de respektive romerske provinsene utenfor Israel talte. Apg. 2, 8-11.

De hørte de 120 på den Øvre Sal tale på deres egne språk om Guds store gjerninger, sier Apostelgjerningene. Dette har aldri pinsekarismatikken opplevet. Tungetale i vår tid kommer i form av en usammenhengende rekke ikke-ord og er ikke virkelige faktiske verdensspråk. Det er 'Faked tongues' for å si det på engelsk.

De såkalte "tunger" som påstås å bli talt i deres møter, er dermed ikke det samme som Gud ved Den Hellige Ånd gav de på Øvre Sal i Apg. 2. Det er nok en menneskelig utgave, en uekte kopi i beste fall, – og i verste fall kan det være snakk om forbudt okkultisme der den onde er involvert i å leke seg med intetanende kristne. Dette er grumsete farvann folkens! Og jeg anbefaler avstandstaken til denne eksperimentelle trosform. Jeg har selv vært i disse sammenhenger i mange år, før jeg snudde ryggen til det.

For det er én ting dette å slingre en del i forståelsen av Bibelen, slik at det blir er del feil slik som med vanddåp og nattverd osv. – og noe ganske annet når man kommer inn på overnaturlige manifestasjoner. Der er faren overhengende for at den onde kan snike sitt vesen og sin ånd inn til å dra kristne ned i okkultisme, hvitemagi og sannsigeri – i den tro at alt er 'fra Herren'. Jeg stiller meg hundre prosent på presteskapets side i Statskirken, når de opp gjennom en rekke år har advart og formant imot den såkalte Oase-bevegelsen i Norge. Den lutherske utgave av pinsekarismatikken i Norge.

Selv om jeg er læremessig uenig i kirkens bibelsyn vedrørende en rekke ting, som nevnt. Men kirken driver ikke med eksperimentering på overnaturlige mirakelgaver. De har forstått innen lutherdommen, at gavene slik vi ser av aposteltiden, er opphørt. Og dette har kirken fullstendig rett i, uten tvil. Det samme grunnsyn finner vi i de andre

klassiske eldre trossamfunnene. Og dette syn er rett.

Det er ikke til å legge skjul på at pinsekarismatikken har en helt overdreven og nesten manisk hang til å skulle holde på med healing, exorsisme, håndspålegging, profetier og tungetale – i den feilaktige tro at ikke-troende må se slike ting før de kan komme til tro på evangeliet skikkelig.

Konklusjonen må bli: Nådegaver med deres kraftige virkninger av helbredelser og mirakler slik demonstrert ved apostlene, er definitivt ikke for menighetens tid. Det var bare gitt Israel i troen på Jesus, den tid apostlene fremdeles forkynte om Kongeriket som skulle komme hvis Israel omvendte seg.

Noen ord om det omdiskuterte og kroniske debatttemaet i kristenheten, både her i Norge og i verden der ute: Guddommelig helbredelse.

Jeg kan ikke annet enn legge merke til den inkonsekvens som svært mange kristne legger for dagen, i spørsmål om såkalt 'Guddommelig helbredelse' og mirakler slik vi ser Jesus og apostlene i Det nye Testamente.

Selv har jeg nok lidd av samme holdning: Man aksepterer som 'Bibelsk' det faktum at i forbønnsituasjoner så blir noen helbredet, men som regel, de fleste blir ikke helbredet.

En pastor som jeg har hatt en del frem-og-tilbake kontakt med over email de senere månedene, er så ærlig at han for sin del og sin menighets del, sa til meg at bare cirka én av tusen – altså en promille (!) av de syke som tas under forbønn i menigheten, opplever å bli friske.

Tidligere har jeg på en måte vært litt resignert over dette med guddommelig helbredelse, og tenk at Gud nok må stå fritt og bare helbrede de han selv ønsker å helbrede. Og så får vi finne oss i at han velger å ikke svare på enkelte (flertallets!) bønner hva gjelder sykdom og helbredelse.

Bibelen har et ord her som vi nok ikke helt har sett konsekvensen av: *Gud gjør ikke forskjell på folk*, 5. Mos. 10, 17; Rom. 2, 11; Gal. 2, 6.

Men i dette bildet må vi forstå og ikke være enfoldige og uryddige: Det er klart at i de forskjellige tidene, særlig fra Abrahams utvelgelse og løftet til ham, så gjorde Gud en KLAR UTSKILLELSE, og videre da Moses og Sinai-pakten kom og Herren dannet sitt nå så gamle eiendomsfolk, så sa han til Moses og Israel på sletten ved Horeb:

“Dersom dere nå virkelig vil høre min røst og holde min pakt, da skal dere være min eiendom FRAMFOR ALLE FOLK – FOR HELE JORDEN ER MIN.” 2. Mos. 19, 5.

Når vi ser Guds eget ord, som her ble gitt Israels barn under Moses, så ser vi tydelig at her skiller Gud Israel ut fra verden for øvrig – han setter dem (hvis de viser lydighet) OVER ALLE ANDRE FOLK PÅ JORD. Det blir dermed en markant forskjell!

Skal dette da defineres som om Gud nå begynner å gjøre forskjell på folk?

Nei, selvsagt ikke. Dette var en Gud-villet utvelgelse for et bestemt formål: Den framtidige verdensfrelsen som skulle komme med et Kongerike i Israel der Kristus skal styre verden til en tid med fred og overflod, og velsignelser som ingen klarer å telle opp. Selv om altså Gud her setter ett folk framfor alle andre i verden, så er det ikke ensbetydende med noen forskjellsbehandling.

5. Mos. 10, 17 sier betegnende og forsikrende i sannhet:

“For Herren deres Gud, han er gudenes Gud og herrenes Herre, den store, den mektige og den forferdelige Gud, som ikke gjør forskjell på folk og ikke tar imot gaver (lar seg ikke kjøpe)”.

Det vi ser av dette, er helt klart: Ordet sier oss her om Guds vesen og moral, at Gud ikke gjør forskjell innen den gruppen han til enhver tid måtte ha utvalgt og kalt til en oppgave, som er høyere enn denne gruppen selv – nemlig at de skal bli brukt til andres velsignelse!

Bibelen forteller oss dermed helt klart at Gud ikke har utøvd urettferdig forskjellsbehandling den gang han utvalgte Abraham foran andre personer, eller utvalgte hebreerne framfor andre grupper på jord. Nei, dette hører inn under Herrens disposisjoner av verdensfrelsen, og ikke på kort sikt, men med hele verdens framtid for øyet og på sitt hjerte.

Rom. 2, 11 sier oss mer, det tales om å skille på GODT OG ONDT, rett og riktig, mørke og lys, søtt og surt. Det handler om at Gud behandler i sine dommer, mennesket helt rettferdig innen den tidshusholdningen som til enhver tid råder. I Romerbrevet er man ennå bare inne i Den nye Pakt til Israel, og nådefrelsen med jøde og hedning satt likt ligger ennå fram i tid med så mye som 4-5 år. Brevet ble skrevet i Jerusalem i år 58 og tilsvarer det vi leser i Apg. 21-23 kap. og opptakten til varetekten av Paulus på grunn av den jødiske mobben.

“Trenghet og angst skal komme hver menneskesjel (jødene og den store trenghet) som gjør det onde, både jøde først og så greker (proselytt). Men herlighet og ære og fred (når Jesus kommer og oppretter Riket i Jerusalem) skal hver den få som gjør det gode, både jøde først og så greker (proselytt). For Gud gjør ikke forskjell på folk, alle som syndet uten å ha loven, skal gå fortapt uten loven, og alle som har syndet under loven, skal dømmes ved loven.” Rom. 2, 9-12.

Med andre ord, å gi den onde og vantro og ulydige jøde (sammen med deres proselytter) straff og fortapelse for hans ondskap, og å gi den lydhøre og troende som gjorde det gode, herlighet og ære og borgerskap i Israels Kongerike når Jesus

kom fra himmelen er rettferdighet i praksis, og ikke noen forskjellsbehandling.

Så kommer vi til bøttesvar i forbindelse med guddommelig helbredelse.

Den samme Gud som sa til Moses og hebreerne at han hadde satt Israel OVER ALLE FOLK PÅ JORD, han fortsatte å tale til dem. Ikke minst om sin nåde og beskyttelse og velferd når de bare ville ta hans ord i akt og lyde Herrens røst:

“Dere skal tjene Herren deres Gud, og han skal velsigne ditt brød og ditt vann. Og jeg vil holde sykdom borte fra deg.”
2. Mos. 23, 25.

Dette ordet handler ikke om guddommelig helbredelse! Det handler om å bli total-beskyttet mot å få sykdom. Det er en helt annen sak enn helbredelse. Allikevel er det villfarne kristne som trekker dette ordet i Bibelen inn over sine egne liv, og nærmest forlanger at Gud skal holde sykdom borte fra en. Men dette løfte var bare gitt til de han da handlet med, Israels folk under Sinai-pakten, og i egenskap av å være et særskilt utvalgt folk framfor alle folk.

Med andre ord, det ville være absurd om da Gud skulle, etter å ha lovt Israel total særbehandling, plutselig begynne å strø ut guddommelig beskyttelse mot sykdom til alle andre folkeslag på den tiden! Vi forstår vel at når Gud sier han har satt et visst folk FRAMFOR alle andre, så er det i fullt alvor. Da får altså INGEN ANDRE enn dette ene folk, de velsignelser som dette folket er lovt.

Men slike løfter gitt Israel, ble ikke gitt under betingelsesløs betydning, en blanko underskrift. Nei, de måtte lyde og tjene Herren, slik vi leste.

Herren sier til dem videre: *Jeg er Herren din lege!*

Men fremdeles er dette ord BARE til Israel, og ingen i

verden for øvrig kommer inn under dette løftet. T.L. Osborn, kjent kampanje-evangelist på 50 og 60-tallet, bruker disse ordene til Israel i sin kjente bok 'Helbrede de syke' som om ordene er talt til folk utenfor jødedommen. Disse ordene gitt Israel på Sinai under Moses, var aldri gitt til andre folk, ikke så mye som et lite sekund. Osborns bok er en eneste lang misforstått vranglære om 'helbredelse ved tro'.

Jesus, apostlene, og guddommelig helbredelse.

Når vi da hopper inn i Jesu tjeneste på jord de tre og et halvt år han virket offentlig, finner vi kort summert, at han helbredet ALL SYKDOM, og alle demonbesatte i hans vei ble befriidd.

Ikke rapporteres det om ett eneste tilfelle der den syke eller plagete blir bortvist uten å få sitt bønnesvar gitt positivt med JA av Jesus. Det vil si, jødene først og fremst. Men selv hedninger (proselytter) fikk gitt seg mirakler av Jesus. Den fønikiske kvinnen i Matt. 15, samt høvedsmannen med sin syke tjener. Men alle i Israel som møtte Jesus og hans disipler på sin vei, fikk helbredelse. Selv om vi leser at disiplene hadde noen problemer idet de ikke helt maktet å ta itu med all demonbesettelse. Men Jesus, Guds Sønn, han hadde ikke noen problemer med å gi folk regelrette undere og mirakler. Tenk på Lasarus som ble oppvakt etter fire dager i graven, og Jesus som drøyde bevisst for at han skulle være død, for at Gud på denne måten kunne få desto større ære og lovprisning.

Fra Jesus stod fram i Israel år 29, stod han i tjeneste for å oppfylle Jer. 31, 31-34 om en NY PAKT til Israel, som skulle overgå og justere den daværende Sinai-pakten. Paulus i Hebreerbrevet kalte det for 'En ny og BEDRE pakt' (Hebr. 8, 6-10). Jesus demonstrerte således at helbredelse ved Guds kraft og Den Hellige Ånd (Åndens nådegaver, 1. Kor. 12-14) var noe som ble gitt ALLE troende i Den nye Pakt til Israel.

Derfor er det at vi finner apostlene etter at Jesus for til himmelen, som Guds tjenere for Israel som bare fortsatte der Jesus ble avbrutt. Tillagt løfte om Jesu gjenkomst for å komme ned og opprette Kongeriket i Jerusalem, ble apostlene sendt ut med en utrolig kraft fra Herren, til å helbrede alle syke. Vi leser dette i hele Apostelgjerningene. Mirakel på mirakel, under på under, tegn etter tegn, ja, selv døde ble oppreist og demoner ble utdrevet, til israelsfolkets store og gledelige forundring.

Men ennå er vi inne i den samme utvelgelsen som begynte den gang i Sinai: Herren satte Israel OVER ALLE FOLK på jord, og løftet om å bli holdt fri fra sykdom og at Herren var sitt folks lege, stod ved makt på samme måte, – men nå demonstrert ved Kristus, Israels Konge og regent som var sendt fra Gud. Men i eksil i himmelen hos sin Far.

Om disse løftene var blitt overført på oss, menigheten, i ettertid av Israels fall fra Gud i Apg. 28, 25-29 (de ville ikke nasjonalt omvende seg, Jes. 6 mv.) ville vi vært under samme ordning som det Israel var under Sinai-pakten og Den nye Pakt til Israel i Jesu blod.

Da ville vi, menigheten, blitt helbredet ALLE SAMMEN – uten unntak. Bare vi trodde på Jesus og underordnet oss Den nye Pakt. For Bibelen vitner at ALLE som trodde Jesus i Den nye Pakt til Israel, de ble helbredet...så sant de var pasienter og hadde kontakt med apostlene og deres tjeneste og var medlem i deres menigheter.

Men i vår tid, med den vranglæren som er kommet gjennom pinsekarismatikken – så har man plutselig fått en Jesus som bare helbreder én av tusen, og alle de 999 syke utover den éne, må ta til takke med doktorbesøk om han i det hele tatt noen gang vil bli helbredet. Vi må jo da ha såpass tilgangsyn og allmenn forstand i troen at vi skjønner at det ikke er Gud og Kristus som opererer på en slik måte. Gud gjør ikke forskjell på folk, INNEN DEN GRUPPE og den

tidshusholdning som til enhver tid råder i historien. Nå er vi inne i nådens husholdning, i lang ettertid av Israel i Den nye Pakt. Det er helt andre forhold i troen nå!

I motsetning til tiden med apostlene og mirakelvirksomheten i Apostelgjerningene, der alle ble helbredet, så lever vi i en tidshusholdning som har avløst den forrige. Mose lov er ikke ved makt, Ef. 2, 15. Og jøde og hedning er nå satt likt i troen, til 'Ett nytt Menneske' – det er Kristi legeme, menigheten – som ikke må forveksles med Israel slik vi ser i Apostelgjerningene.

Ingen mirakelgaver er lovt menigheten som noen åndelig utrustning. Ingen nådegaver á la tunger, profeti, exorsisme, helbredelse eller dødes oppvekkelse. Vi er ikke gitt å overta Den nye Pakt som engang ble lovt Israel. Vi har den frie nådefrelsen i tro, uten gjerninger. Ef. 2, 8. Ånden er oss gitt som garanti for at gaven blir realisert (Ef. 1, 13-14).

Og la oss ikke glemme det helt åpenbare: Det er i løpet av denne tiden med nådeevangeliet, særlig de siste 100 år – at vi finner en legevitenskap som kan bytte ut ødelagte indre organer i mennesket med 'nye', og operere inn elektroniske vidundre som f.eks. Pacemakere som regulerer hjerterytmen hos syke som ellers ville vært dødsdømte. Dette gjør selvsagt ikke legevitenskapen til 'gud' – men ingen kan si at vi er overlatt til null og niks, etter at Gud lot guddommelig helbredelse opphøre med Israels fall! Og jeg har skrevet lange utredninger og med navns nevning over såkalte kjendispredikanter både i inn og utland, som allikevel går til leger og kirurger når de ikke får svar på sine bønnekrav om guddommelig helbredelse. Deres falske og meningsløse tøv om '*Legedom i Jesu sår*' er et luftslott, et Fata Morgana som intet utretter, annet enn å trette ut allerede syke troende mennesker!

Ja, det er forskjell fra Israel under Sinai-pakten og under

Den nye Pakt, og til den nye tiden der menigheten ble organisert etter Paulus' åpenbaring av hemmeligheten i år 62, Ef. 1-3 kap. Men Gud gjorde ikke forskjell på folk innen den gruppen han handlet med da Den nye Pakt ble forkynt i Israel under apostlene: Alle ble helbredet og befrikk, så sant de trodde apostlene.

Gud gjør heller ikke forskjell på folk i dag, innen den gruppen han nå handler med, menigheten: Ingen blir guddommelig helbredet, for han har ikke gitt oss noe spesielt mirakelsystem slik han engang gav Israel i troen. Han gjør ikke forskjell på folk! Men som sagt, vi har legene...ikke sant?

Den som tror at Gud i dag helbreder (ved mirakler) noen men ikke alle, han gjør vold på Bibelens klare lære om Guds etikk og moral, og blir således en fiende av Guds ord. Vær varsom med å komme med noen form for dommer over Guds handlemåter i menighetens tid. Ikke la deg dupere av seklærer og kristne underholdnings-møter der man viser total forvirring og mangler helt forståelse i Guds ord.

Om noen påstår at det er Gud som har grepet inn og gitt ham mirakuløs helbredelse, så kan jeg forsikre leseren om at Gud ikke står bak. Han bryter ikke med sitt eget handlingsprogram for menigheten. De 'krefter' som virker med såkalte 'helbredelser' i vår tid, er de samme okkulte understrømmer som vi ser virker innen New Age og deres healere og spåmenn. Så enkelt er det. Og jeg fraråder alt slikt.

Bottom Line: Alle nådegaver og mirakelmandatet som den gang ble gitt apostlene og de troende, er helt opphørt. Bare i Den nye Pakt til Israel var dette i operasjon.

TJENESTEGAVENE i enhver form.

Dersom nå dåp, nattverd, nådegaver og bekjennelsesplikt opphørte som krav fra Gud til den troende, i og med Israels

fall, så fikk dette selvsagt også konsekvenser for tjenestegavene. De falt bort, slik vi kjenner dem fra Apostelgjerningene.

Disse fem tjenestegavene blir lært av Paulus: Apostler, profeter, evangelister, lærere og hyrder – eller som de også ble kalt, eldste.

Vi må forstå deres opphør riktig: Alle de fem gavene opphørte i den form vi finner med at de lå under en særskilt mirakel-salvelse fra Den Hellige Ånd.

Selv om de får navnelikhet med tre av de fem tjenestene som nevnes i 1. Kor. 12-14, er de ikke i samme apostoliske klasse – det vil si, de har ikke den mirakel-utrustning til tjeneste som det var i aposteltiden. Lærere, eldste/pastor og evangelist, er i vår tid bare i forstand av å være tjenester som vi troende selv har etablert, og ikke Gud! Ingen av oss er personlig utvalgt til tjeneste, slik som med apostlene.

Bibelhistorikere hevder, antakelig i pakt med den virkelige historien, at Timoteus bosatte seg fast i Efesus, der han var en av menighetslederne og fungerte som både evangelist og lærer, samt også som en av eldstelederne.

Det var som i egenskap av å være evangelist at han ble drept av den hedenske mobben i Efesus, og korsfestet ulovlig (lynsjet) fordi han angivelig hadde refset den åpenlyse og provoserende avgudsparaden (nakenhet etc) og avgudsfesten som årlig ble avholdt i byen. Men vi finner ikke denne historikk i Bibelens kanon. Jeg tror nok at Timoteus var helt og holdent lydige til Paulus' formaninger...og han endte sitt liv som martyr, han led ondt med sitt forbilde, Paulus.

De tjenestene vi kan ha i vår tid kan like gjerne ha ett felles navn: *Arbeidere*. På engelsk ville det kunne bli *ministers*. I generell form.

Som en gruppe troende ledere som sammen fellesadministrerer menighetens virksomhet på alle felt, åndelig, praktisk, materielt og økonomisk. En administrasjon med en flora av funksjoner – og avhengige av hverandres deltakelse. Ingen kunne klare seg uten de andre.

Selv anser jeg meg i nåværende situasjon å fungere med *lærerdelen* i dette tanke-bildet. Jeg gjør omtrent intet annet enn å undervise på forskjellige måter, og har gjort dette i mange år. Det har nærmest blitt en livsstil, like mye som et forhold til Herren der jeg forplikter meg til å føre nådeevangeliet ut til andre uopphørlig. Jeg er en arbeider, jeg arbeider med Guds Ord.

Fordi min forkynnelse har blitt spesiell i den betydning at jeg driver åndelig oppryddingsarbeid, og lærer om hva som virkelig er den faktiske bakgrunn for menighetstidens åpenbaring, Paulus og hans innsyn i hemmeligheten i Ef. 3, 1-9, så har jeg valgt å stå uten formelt medlemskap i noen lokalforsamling. Men min nettside formidler i all hovedsak den lærdom jeg innestår for.

Én ting er helt klart: Ingen av de nevnte bibelske tjenestegavene har noen basis i vår tid, i form av at Kristus *personlig* skulle ha utvalgt og trent oss opp, slik han en gang gjorde med sine apostler. Vår tjeneste er basert på egen opparbeidet kunnskap i ordet, og en selvpålagt frivillig holdning til å stå fram med Guds ord, rett inndelt/oppdelt/fordelt.

Og Den Hellige Ånds funksjon er hovedsakelig å være vårt innsegl til himmelen og frelsen, og til å være pantet på vår arv med Kristus. Ikke en som gir overnaturlige mirakler og manifestasjoner. Ef. 1, 13-14. Paulus sier også: Bli fylt av Ånden. Men altså ikke i den samme betydning som det som skjedde på pinsedag. Å bli fylt av Ånden er å bli fylt av en kraft der Gud hjelper oss i vår menneskelige skrøpelighet å overvinne vanskeligheter og terskler som skulle være

hindringer for evangeliet. Paulus bad om åpne dører for evangeliet...og gikk inn gjennom disse. Slik også med oss.

Under forkynnelsen til Israel om Kongeriket i form av Den nye Pakt til dem, lærte Paulus at de i menighetssamlinger skulle sørge for å få tungetale tydet...det var med andre ord slik i den tiden nådegavene var operative:

“Hvordan er det da brødre? Når dere kommer sammen, da har hver enkelt av dere en salme, en lære, en åpenbaring (profeti), en tunge eller en tydning. La alt skje til oppbyggelse. V. 27: Taler noen med tunger, da la det være to eller i høyden tre, én om gangen og la én tyde det.” 1. Kor. 14, 26-27.

Men da Israel falt i år 62, med Paulus i Rom, Apg. 28, 25-28 – ble det gitt apostelen en ny tidshusholdning for frelse, og en ny læreform. Der var en av forutsetningene at nådegavene var falt bort, fordi Israel ikke lenger var Guds nasjon, og Gud var ikke forpliktet til fortsatt å gi dem de tegn han hadde lovt dem, og som virket mens nasjonen ennå var Guds nasjon på jord. Derfor leser vi følgende kontrast i Ef. 5, 18-21 hva gjelder menighetssamlinger:

“Drikk dere ikke drukne av vin, for det fører bare til utskeielser, men bli fylt av Ånden. V.19: ..så dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige sanger, og synger og spiller for Herren i deres hjerter, V.20: og alltid takker Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn. V. 21: Underordne dere under hverandre i Kristi frykt.”

Her er nådegavene borte, og ingen suveren eneleder i menigheten. For ellers kunne man ikke underordne seg UNDER hverandre!

ØKUMENIKK, falskt kristenfellesskap.

Dette paralyserer bibel-forkynnelsen og tillater vranglære å

vinne frem. Jeg vil gjerne ha med denne viktige formaningen, nå i en tid da man prøver å gjøre det likegyldig hvilken form for Gudstro man har og praktiserer. Bibelen viser at dette ikke er likegyldig!

Fra 1977 og til slutten av 80-tallet, var jeg et ivrig medlem av Full Gospel Business Mens Fellowship International – Norge, en tverrkirkelig internasjonal bevegelse med sete i Los Angeles, stiftet i sin tid av Demos Shakarian, et armensk immigrantbarn hvis forfedre klarte å flykte til USA kort tid før tyrkerne massakrerte Armenia i 1915.

Visjonen til Shakarian var at kristne fra alle trossamfunn kunne stå sammen i løse fellesskap, og uten å melde seg ut av sine respektive trossamfunn. Man skulle møtes i nøytrale fasiliteter som kaféer, restauranter, hoteller, etc. og der invitere forretningsfolk til å høre forskjellige kristne vitnesbyrd. I USA var faktisk bl.a. Oral Roberts involvert i å “profetere” til fordel for denne bevegelsen.

Jeg var fasinert av idéen om å jobbe tverrkirkelig – og ble en ivrig propagandør for FGBMFI i Norge, og var med i den nasjonale ledelsen. Etter at Bjørn Bergman (Sarons Dal, en ungdomsvenn av Aril Edvardsen) i følge med den amerikanske kristne jøden Steven Lightle (nå død) kom sammen med Kåre Nordlie til Hotel Klubben i Tønsberg, der det første FGBMFI-møte ble holdt på disse kanter av landet. Dermed var det gjort.

Det jeg ikke den gang så, det ser jeg desto enda klarere nå i vår tid:

Det er ikke nødvendigvis innenfor Guds klare vilje og ramme for rett forkynnelse av Guds ord, å måtte gi avkall på visse bibelsyn og åndelige standpunkter.

Men dette måtte vi, for i det hele tatt å kunne arbeide sammen i tverrkirkelige møter.

Når man følger denne idéen om 'det totale kristenfellesskap' (økumenikk) – i en verden der det finnes et utall av trossamfunn og sekter mv., kommer man i skade for å selge ut kan hende nokså vitale deler av ens personlige kristne standpunkter.

Det er faktisk mer bibelsk og likefram stå åpent imot en gitt trosretning innen kristenheten!

PAULUS: *“For det må være partier blant dere, for at de ekte kan bli åpenbare blant dere.”* (1. Kor. 11, 19).

Selv om dette ord ble lært av Paulus i den tid som gjaldt Den nye Pakt til Israel, så er selve prinsippet tidløst. Han sier her, parafrasert over til vår situasjon (etter Luther og reformasjonen) at “...tenk om Luther bare hadde fortsatt og vært pave Leo X sin mann, og ikke gått ut og startet reformasjonen!”

Samtidig er det logisk at to motparter gjør det lettere å ta et valg, slik at man kunne finne fram til DE EKTE. Det vil si, slike som er bibeltro og fører rett bibellære.

I vår tid blir det forvirrende når 15-20 trossamfunn forfekter hver sin sannhet, og alle mener de har helt rett. Flere av standpunktene har vi selvfølgelig felles, slik som tro på Jesu død, oppstandelse og himmelfart, og frelse ved tro på hans navn. Men det er så mye mer som rører seg i kristentroen enn disse fundamentale sannhetene. Nesten som å lese annonser for bildekk: Alle som én mener om seg selv at de har det beste og sikreste gummimønster og dermed det sikreste dekket for din bil. Forvirrende, ikke sant?

Men en sideeffekt av at kristenheten i mange henseende søker seg til økumenikk i stedet for å hevde hver sin lære konsekvent, blir dette beklagelige at man blir tolerant selv helt ned til likefrem aksept av falsklære.

Når da slike som undertegnede kommer og peker og sier: Ta

deg i vare for disse og for disse, for de driver falsklære! Så vil en gjennomsnittskristen, ofte økumenisk tenkende kristen, reagere med forskrekkelse: *“Vi kan da ikke falle våre brødre fra andre trossamfunn i ryggen slik, og dermed implisere at de jobber for djevelen og driver falsk lære! Nei, vi må ha kristen kjærlighet forstår dere, vi må elske alle kristne og respektere alle like mye – og så får vi bare bære over med at vi ikke klarer å bli helt enige om læren.”*

Og sier da ikke Matt. 7, 1 at vi ikke skal dømme, for at vi ikke selv skal bli dømt? Dette er et av de mest misforståtte vers i Bibelen vedrørende temaet.

Grunnen er åpenbar: Jesus advarte mot slik dømming i den sammenheng at det ville være hykleri! Se vers 2-5 – Jesus talte en lignelse om at den som har en bjelke i sitt øye, ikke på hyklersk vis skulle påklage sin bror som bare hadde en flis i øyet. Nei, la ham fjerne bjelken i øyet sitt først, så han vil være i stand til å se, og deretter fjerne splinten eller flisa i brorens øye. Sammenhengen har alt å si. Det vil i vårt tilfelle her, bety at jeg, som påpeker visse falsklærere og vrang bibellære, ikke selv må finnes å føre ditto falsk og vrang lærdom. Med andre ord: Døm i vei, men vær uskyldig i den synd du påpeker for andre!

Jeg er uskyldig i falsklære-synd folkens...jeg har vendt meg langt bort fra pinsekarismatikkens ubibelske føringer, og dette vet jeg med sikkerhet.

At noen rasende, nidkjære, pinsekarismatikere eventuelt vil gå imot meg fordi jeg påtaler falsklæren deres, ja – hva annet er det å vente? Klart at slike vil anklage meg for å lære falskt! Blinde veiledere for blinde som de da er.

Heller ikke kan dette snus på hodet, i og med at jeg jo har gjort kjent at jeg har stått i samme pinsekarismatiske villfarelse som jeg nå, 30 år senere, går like i mot. Faktisk er jo dette grunnen til at jeg vil advare, jeg har

selv sett det hele skrekkvelde fra innsiden...jeg vet hva jeg snakker om. Jeg har sett på nært hold svært mange åndelige tragedier og folk som har opplevd svære skuffelser når pinsekarismatiske mirakeloverbud ikke får sin oppfyllelse i de forførtes liv.

Leser vi lenger ut i Matt. 7, og kommer til vers 15, får vi faktisk et incentiv forelagt oss, til nettopp å gå imot, og å passe oss for falsklære: "Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupende ulver." Den gang var det fariseerne han pekte på, i vår tid har vi andre og ferskere falskprofeter, og glattere, for vi må slite med slike som bekjenner Jesus utad, men ved sine lærevillfarelser avslører at de lever med djevelen som kompanjong! Fariseerne var klare utvetydige Jesus-foraktere, mens vår tids tilsvarende prøver å se ut som Herrens tjenere, de tér seg som lysets engler i pakt med djevelens taktikk for dette. Dersom vi ikke brukte Bibelens ord for å bedømme falsklære og ekte lære, så ville vi ikke kunne vite noen verdens ting.

Det er altså bibelsk å dømme, avsløre, advare og påpeke falsk lære, av hensyn til uskyldige troende som kunne bli skadet ved å bli lurt inn i slikt. Falsklære er altså åndelig skadelig.

Da har jeg følgende å si, og det er ikke meg, men Paulus som sier det – og da håper jeg at leseren setter Paulus' ramsalte ord foran økumenikken:

Ef. 5, 13: "Men når alt dette blir refset, blir det avslørt av lyset (se vers 11). For alt som blir åpenbaret er lys."

Ef. 4, 25: "Legg derfor av løgnen og tal sannhet, hver med sin neste! For vi er jo hverandres lemmer."

Fortell meg, alle som mener at vi skal ha en 'kjærlig felleskristen og lærenøytral holdning' til andre kristne: Hvordan kan man opprettholde SANNHETEN dersom det tillates

at den blir vannet ut av felleskristen økumenikk?

Ta en titt på Azusa Street i 1906 – pinsevillfarelsenes åndelige mor, på Toronto Blessing, på Kansasprofetene, på River, på Word-Faith trosbevegelsen, på Oase og deres utrolige villfarelse når de henter inn Kansasprofeter etc, på Livets Ord i Uppsala (mer enn OKS), på Oslokirken med den helgale “Apostolic Reformation Movement”, på den falne Todd Bentley og Lakeland sekten (som kollapset totalt), på Benny Hinn, alle tiders jesus-svindler og ‘fake healer’ – og alt det som beveger seg bort fra sannhetens ord i vår tid.

Skal man altså holde fellesskap med slikt, på bekostning av sannheten i Ordet? Skulle jeg unnlate å rope imot slike uhyrligheter som blir framholdt av disse okkultistene i pinsekarismatikken, og la være å si...varsku’ her!! ?

Da er det bedre med en kraftig front rett imot slik okkult falsklære, og å la verden se at det finnes EKTE og FALSKE versjoner av evangeliet om Kristus. For å kunne vise fram ekte, må vi altså – ihht. Paulus, påpeke det falske!

Selv om flere trossamfunn enn de typisk pinsekarismatiske har noe åndelig smuss på hendene, og en del uriktig bibellære, så har vår tids pinsekarismatikk, jukse-kristendommen, allerede i over hundre år nå drevet med okkult løgnaktig eventyrfortelling slik Paulus advarte mot og hundretusener av naive troende sitter i deres karismatiske møter og sluker eventyrene rått.

Og de må betale for dette på en lidelsesfull måte, der de nedbrutte og skuffete kristne opplever at intet av alle de fabelaktige helbredelsesløftene, økonomisk framgang og velstand...ja i det hele tatt dette å ha et ‘seiersrikt liv’ – i tilnærmet Hollywood stil – har inntruffet slik det var lovt dem. En av de største trosmenighetene i Skandinavia har hatt over 15 tilfeller av selvmord (!) i kjølvannet av all eventyrfortellingen som de har drevet under dekke av at det er evangeliet.

Det er ikke Statskirken, eller de andre klassiske samfunnene (baptistene, misjonsforbundet, metodistene, Frelsesarmeen, Indremisjonen, De Evangeliske Lutherske, m.fl.) som har holdt på med okkult og helsprø "kristendom" – nei de er stort sett samlet under den felles fane som vi kaller pinsekarismatikken. Og som jeg har begynt å kalle for jukse-kristendommen.

Ikke bare vil jeg – så lenge jeg ser slike ting i kristenheten – holde på og advare og formane slik Paulus ber oss om via det bibelske rollebildet vi har i Timoteus, men jeg vil oppfordre alle som er i stand til det, å gjøre det samme! Vi kan aldri bli mange nok.

Dersom du og jeg følger modellen gitt oss av vår apostel, Paulus, skal vi ha følgende agenda:

**Forkynne Ordet, men rett oppdelt (2. Tim. 2, 15; 4,2)*

**Refse falskhet slik at folk får respekt for troen (Ef. 5, 13)*

KAPITTEL 11 PAULUS: RESYMÉ OVER APOSTELENS LIV OG TJENESTE.

"HVORFOR FORFØLGER DU MEG, SAUL?" var det første Gamaliels disippel, Saulus, fikk høre da han første gang ble konfrontert med Jesus Kristus i et overnaturlig syn mens han var ute i ærend for å få fengslet Herrens disipler i år 35-36 e. Kr. – like utenfor Damaskus.

Siden begynte Lukas å bruke den romerske uttalen av navnet, som ble til Paulus.

I dette resymeet over Paulus' liv og tjeneste, slik vi kjenner fra Det nye Testamente, vil du ikke finne bibelsitater angitt ved kapitler og vers. De må leseren finne selv...og har dermed en fin anledning til å friske opp

bibelkunnskapene. Boken handler som nevnt ikke om personen Paulus, men om hans evangelieåpenbaring.

Allikevel ville jeg gjerne også la oss få et innblikk i resymé form over hans liv og tjeneste. Til ettertanke og refleksjon.

De formelle læremessige overleveringene som Gud gav oss ved Paulus, ligger jo alt å lese fra min penn ovenfor, det som har mest relevans for oss i denne tiden med menighetens tidshusholdning, en tid som forresten – går mot slutten.

Paulus var elev hos fariseernes seminar under lovlæreren Gamaliel. Sistnevnte får omtale av Guds ord som en person som hadde god visdom. Han talte imot Sanhedrins virksomhet da de gikk hardt imot Peter og apostlene i den tidlige tiden i Jerusalem, og han advarte rådet at de ikke måtte gi seg av med – i deres iver etter å knipe 'falsklærere' – og risikere å stride i mot Gud Herren. Gamaliel, står det, var høyt aktet av hele folket.

Her får vi en lærdom vel verdt å merke seg: Israels allmue – folket altså – viste seg å ha god teft! Det var ikke for ingenting at de hadde lagt sin elsk på Gamaliel, han hadde en særdeles respekt og en aktelse for Gud Herren – noe som aldri går Herren forbi.

Dette sa han, etter først å ha bedt om at Peter og de øvrige ble ført inn i et annet rom (de var tatt i arrest av Sanhedrin):

Israelittiske menn! Se dere vel for hva dere gjør med disse mennesker! For en tid siden stod Teudas fram. Han utgav seg for å være noe. Omkring fire hundre mann slo lag med ham. Men han ble drept, og hele flokken som hadde adlydt ham, ble oppløst og forsvant. Etter ham, i skatteutskrivningens dager, stod Judas fra Galilea fram og forledet folket til å følge seg. Også han omkom, og alle de som adlød ham, ble spredt. Og nå sier jeg dere: Hold dere fra disse menn

(apostlene) og la dem være i fred! For er dette råd eller dette verk av mennesker, så vil det gå til grunne. Men er det av Gud, vil dere ikke kunne ødelegge det. Ta dere i vare så dere ikke må finnes i strid mot Gud!

Sanhedrin tok Gamaliels ord til seg, og løslot apostlene...men ikke uten å la dem bli pisket først.

Når vi har denne bakgrunnen før vi virkelig ser på Paulus, ser vi jo med én gang at Paulus i sin ungdommelige iver, ikke bare var ung, men også dum – det vil si dumdristig: Han hørte iallfall ikke på Gamaliels råd, men gikk og gjorde det motsatte: Han fyret opp en voldsom forfølgelse mot apostelforsamlingen både i Jerusalem, Judea og Syria.

Det hele begynte med at en av de syv diakonene som apostlene fikk valgt ut til å ta seg av forvaltningen for menighetens velferdsstruktur, Stefanus, stakk seg ut i mengden ved å utføre under og store tegn blant folket.

Dermed var han merket ut av en gruppe jøder fra en synagoge som hadde tilnavnet De frigittes Synagoge, og begynte å opponere imot Stefanus kraftig. Men Stefanus, som var full av Den Hellige Ånd og den visdom som kom derav, drev deres argumenter tilbake, og de ble rasende. Nå ville de drepe ham, og de samlet en rekke falske vitner og fikk ham anklaget innfor Sanhedrin rådet. Bibelen vitner at da Stefanus satt innfor Rådet, på anklagebenken, fikk de se hans ansikt som en engels ansikt...med andre ord, det må ha kommet et overnaturlig himmelsk skinn over diakonen.

Dermed får vi den berømte og grundige talen til Stefanus, der han tråkler konsentrert igjennom et resymé over Israels vandring i historien og innfor Gud, på godt og vondt. Rådet hadde antakelig ventet seg en ydmykelse og en unnskyldning fra Stefanus? I stedet fikk de kanskje en av de kraftigste refsinger av deres synd overhodet, bare overgått av Jesus slik han tok dem fatt før hans korsfestelse.

Det ender med at Sanhedrin beordrer ham steinet til døde –

og da beskrevet i Bibelen som i et vanvidd og satanisk raseriutbrudd, der de skrek og ropte og holdt for sine ører...og de dro ham utenfor bymurene og steinet ham.

Her møter vi Paulus for første gang, nevnt som et vitne ved steiningen, og som tok vare på Stefanus' klær.

Det fortelles så at Saulus samtykte i mordet på Stefanus. Og den samme dagen brøt det ut en stor forfølgelse mot forsamlingen i Jerusalem, som medførte at menigheten i stort, ble spredt rundt i bygdene i Judea og Samaria – men apostlene flyktet ikke. Men det er hevet over tvil at dette var ikke en lovlig steining i henhold til Mose lov, av en som hadde spottet Herrens navn, men det var en fullstendig falsk anklage der falske vitner fikk Rådet til å tro at Stefanus faktisk var skyldig. Det var et overlagt drap, og det var disse drapsmennene som burde vært henrettet, og ikke Stefanus.

Men Herren hevnet dette mordet, samt mordene på andre av hans tjenere, ved i år 70 å sende romerhærene mot dem, slik han talte om i liknelsen om 'Kongens tjenere som innbød til bryllup'. I liknelsen kalte Jesus romerhæren for 'Kongens hær' – og forfølgerne ble kalt morderne, og Jerusalem ble kalt deres by, en by som denne hevnenende hærstyrke 'Kongens hær', skulle svi av!

Året var ca. 35-36 da Stefanus ble drept og Paulus kom inn i bildet, i hht. bibelhistorikerens beregninger. Altså tre-fire år etter pinsedag og Åndens komme over apostelforsamlingen.

Det sies ikke at Paulus var den som startet dette. Men det sies klart at han iallfall ble revet med i voldsbølgen, og kanskje fyret den opp enda et hakk; og Lukas beskriver det hele slik:

Men Saulus herjet menigheten. Han trengte inn i hus etter hus og slepte ut både menn og kvinner og fikk dem kastet i fengsel.

Evangelisten Filip var av de som hadde flyktet fra forfølgelsen, og som av den grunn kommer til en by i Samaria, der han utfører store undergjerninger i det han forkynte Kristus og Kongeriket for dem.

Deretter tar Lukas opp den dramatiske historien om Paulus, en person som skulle bli Guds hovedperson i største delen av aposteltiden, når man ser bort fra Herren selv.

Paulus fikk arrestordrer levert seg fra ypperstepresten, slik at han kunne fengsle andre Jesus-troende, som befant seg i Damaskus. Han hadde altså startet et intenst raid der han lette i Gestapo-stil etter kandidater til fengsel og dødstraff!

Saulus fnyste ennå av trusler og mord mot Herrens disipler, skriver Lukas. Dette forteller oss mye.

Han ville føre de han eventuelt fant i Damaskus' synagoger (det var en relativt stor by allerede da) – både menn og kvinner, tilbake til Jerusalem i lenker. Tanken må ha vært å få dem dømt til døden, helt sikkert.

Trusler og mord.

Så skjer dette som jeg alt nevnte: Herren Jesus åpenbarer seg kraftfullt i et syn mens følget ennå er på veien utenfor Damaskus.

Plutselig strålte et lys fra himmelen rundt Paulus – og han falt i bakken, og han hørte Herrens stemme som sa til ham: Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?

Skrekkslagen og forferdet fikk han stotret fra seg: Hvem er du, Herre? Og fikk til svar: Jeg er Jesus, han som du forfølger.

Paulus var helt ør i hodet av dette plutselige synet, og da Herren ba ham å reise seg fra bakken for å gå til Damaskus, oppdaget han at han var blitt blind! Ville han nå bli drept?

Ville Jesus hevne seg fordi han forfulgte hans disipler? Paulus må ha vært dødsredd. Jeg ville ha vært det, hvis jeg hadde vært i denne situasjon.

Paulus måtte ledes ved hånden inn i byen, og han var uten syn i tre dager, sier Lukas. Og han våget verken å ete eller drikke. Deretter taler Herren til en av disiplene, Ananias, og ber ham oppsøke Paulus, som bodde i huset til Judas – og som nå var i bønn.

Spør i Judas' hus etter en ved navn Saulus, fra Tarsus. For se, han ber!

Og Ananias får vite av Herren at Paulus har blitt gitt et syn av ham selv, som legger hender på ham og gir ham synet tilbake. Da får vi vite at Paulus virkelig har satt skrekk i Herrens disipler:

Herre, jeg har hørt mange fortelle om denne mannen, hvor meget ondt han har gjort mot dine hellige i Jerusalem. Og her har han fullmakt fra yppersteprestene til å legge i lenker alle dem som påkaller ditt navn.

Men da sa Jesus til Ananias:

Gå av sted! For et utvalgt redskap er han for meg, til å bære mitt navn fram både for hedningefolk og konger og for Israels barn. For jeg skal vise ham hvor mye han skal lide for mitt navns skyld.

Så kom Ananias til Paulus, la hender på ham og han fikk synet igjen. Og Lukas sier at han også ble fylt med Den Hellige Ånd. Han ble også døpt i vann med aposteldåpen, alt i hht. det Herren hadde gitt apostlene ved Den nye Pakt til Israel med de kjente ritualer.

Paulus begynte med én gang å forkynne om Jesus Messias i synagogene (Damaskus) – og folk ble helt overrasket over at en av de verste forfølgerne hadde omvendt seg og blitt en

Jesu etterfølger. Paulus fikk i dette en stadig større kraft og frimodighet – i en slik grad at han faktisk målbandt jødene i Damaskus ved å bevise (ut fra Skriften) at Jesus er Messias.

Legg merke til en bestemt ting:

Jesus hadde valgt ut Peter, en fisker og av det litt grovkornede slaget. Og andre menn av folket, men hva gjaldt Paulus, så tok han bestemt inn en skriftlærd, en fariseer, en som hadde sittet under talestolen til den skarpskodde og velrennomerte lovlæreren Gamaliel.

Jeg tror at dette var med i Herrens beregning av å velge seg nettopp Paulus. Han ville ha en som allerede var godt inne i Toraen, og ikke en fisker, handelsmann osv. – vel, vi finner ut siden at Paulus kunne lage telt...så han hadde et håndtverk. Men vi forstår jo seriøsiteten bak Paulus' opphold i Jerusalem: Han hadde gitt opp håndtverket som han var opplært i, til fordel for skriftstudier, han ønsket å bli en lærd. Men siden i livet skulle det vise seg at det lot seg gjøre å kombinere de to tingene.

Det gikk ikke lenge før forfølgere la seg etter Paulus, og disiplene i Damaskus måtte redde ham i nattens mulm og mørke. De firte han ned bymuren i en kurv, og han kom seg til Jerusalem.

Der ble han møtt med stor skepsis og frykt. De trodde lite på at han virkelig var blitt omvendt, og var redd ham.

Da finner vi at Barnabas tok seg av ham og introduserte Paulus for apostlene. Barnabas gjenfortalte til dem det som Paulus hadde fortalt ham om synet ved Damaskus, samt at Paulus straks hadde startet sin forkynnelse. Dersom ikke han hadde hatt skolering i Toraen, er det tvilsomt at Paulus ville ha kastet seg rett ut i en forkynnersituasjon slik han gjorde. Jesus hadde nok en beregning bak Paulus' omvendelse, slik jeg sa.

Det fantes ingen nytestamentlige utgitte skriv/evangelier da han var en nyomvendt disippel. Han hadde bare de gammeltestamentlige bøkene. Ut fra disse pekte han på Jesus som Israels Messias.

Men Paulus' frimodighet tiltok, for også i Jerusalem stod jøder imot ham, og for å hindre en ny oppstand og tumulter, fikk de overtalt ham til å reise til sin hjemby for å roe det hele ned, Tarsus, som ligger ved Tyrkias sydøstlige kyst i ly av fjellene. Byen finnes den dag i dag.

Dermed skrev Lukas:

Menigheten hadde nå fred over hele Judea og Galilea og Samaria. Den ble oppbygget og vandret i Herrens frykt, og vokste ved Den Hellige Ånds hjelp.

Så forlater Lukas Paulus for en tid – og vi får siden møte ham igjen i forbindelse med at Gud brukte Barnabas til å omvende jøder til Kongerikets evangelium, i Antiokia, Syria. Og om Barnabas, Paulus' kommende medtjener i troen, skrev han:

For han var en god mann og full av Den Hellige Ånd og tro. Og en stor skare ble vunnet for Herren.

I denne 'vekkelsesituasjonen' er det at Barnabas får i tankene om å hente Paulus fra Tarsus, nemlig for å få ham med i arbeidet i forsamlingen i Antiokia. De ble dermed begge brukt av Gud i Antiokia i omkring ett års tid, og lærte en stor skare. Og så får vi den kjente bemerkning fra Lukas, at det var i Antiokia at disiplene først ble kalt kristne (det vil si: Kristus-like). Folk hadde sett at apostlene og deres etterfølgere ikke bare var Kristus-troende, men de gjorde Kristi gjerninger, ved helbredelser og under, og de tålte forfølgelse. De var faktisk Kristus-like.

I det at profeten Agabus ankommer Antiokia og profeterer om

en kommende hungersnød (den under Klaudius), er det at menigheten der sender Paulus og Barnabas ut for å drive innsamling med tanke på den kommende nøden. Innsamlingen ble levert ledelsen i Jerusalem.

Paulus ble Guds hovedperson blant Herrens tjenere i det vi leser om hans utsendelse ut i Romerriket sammen med Barnabas på den første misjonsreisen.

Paulus visste at han var, i likhet med Peter, sendt ut med budskapet om Kongeriket til Israel i læren av Den nye Pakt. Peter skulle bare gå til jødene innen Israel, mens Paulus ble kalt og sendt ut til synagogene i jødenes utlendighet, og der ble han også en apostel for proselytter (grekere) som var medlemmer i de fleste om ikke alle synagogene utenfor Israel.

Likesom Peter på pinsedag, slik også med Paulus: Han henviste til LØFTET som Gud hadde gitt Israels fedre, og nå var i ferd med å oppfylle for Israel, barna til disse tidlige fedrene, ved at han hadde reist Jesus opp fra de døde, og skulle sende ham ned igjen for Kongeriket i Israel, straks jødene hadde omvendt seg. (Apg. 13, 32).

Men Jesu ord til Ananias vedrørende tjenesten til Paulus, at denne nye disippelen skulle lide for Jesu skyld, ble gyldige og oppfylt omtrent fra dag én – nærmere bestemt i Galatia provinsen, der vi leser at jødene ble sinte og la seg etter ham. De ble opprørte av den store folkemengden som samlet seg rundt Barnabas og Paulus der de kom til synagogene på sabbaten.

Den rapport Lukas kommer med vedrørende galaterprovinsen og Paulus og Barnabas, er ganske oppløftende:

Da hedningene (proselyttene) hørte dette (Kongerikets evangelium), gledet de seg og priste Herrens ord. Og de kom til tro, alle de som var utsett til evig liv (gr.: aion, liv i Kongeriket). Og Herrens ord utbredte seg over hele landet

(Galatia).

Disse ting gjentok seg mer eller mindre opp gjennom hele resten av apostelens liv og tjeneste: Forfølgelse fra hardhudete jøder og fariseere, men stor åpning hos grekerne, proselyttene som var i synagogene. Paulus vendte seg – bokstavelig talt – til de grekere som satt i respektive synagoger han kom til, og overså de iltre jødene...og brukte disse proselyttene som en åndelig brekkstang til å gjøre jødene sinte og sjalu, slik at de ville vekkes for sannheten om at Jesus var Kristus.

Følger vi med Paulus på hans gjentatte misjonsreiser, ser vi at han gikk til synagogene helt til siste slutt, som var Rom – der det var 11 synagoger. Men fordi han var i varetekt, måtte lederne der komme til ham...men det var i praksis det samme: Jøde først, så greker.

Han var i alle de tett befolkede stedene, slik som Antiokia, og Efesus. Sistnevnte hadde en befolkning nær 200 000. Korint var noe mindre enn Efesus, men ganske tett med folk. Synagogen der (ruinene finnes) var ganske stor. Jeg var der i 1980 sammen med noen venner, og husker at det var en meget langstrakt bygning. Jeg husker jeg leste minneplaketten som ligger nede i overflaten på markedsplassen, der man leser om Gallio Florus, som var guvernør (landshøvding) i Akaia i årene 50-52 e. Kr. Og som vi leser om i Apostelgjerningene. Det var han som behandlet bråket som oppstod i Korint da jødene ville drive dem ut under falsk anklage:

Men da Gallio var landshøvding i Akaia, slo jødene seg sammen mot Paulus. De førte ham for domstolen og sa: Denne mannen overtaler folk til å dyrke Gud på en måte som er i strid med loven.

Gallio svarte dem helt avvisende: Er det spørsmål om en lære og om et navn (Jesus) og om en lov som gjelder hos dere, da får det bli deres egen sak! Dommer i disse ting vil jeg ikke

være.

I Korint får vi ikke noen mirakelrapport fra Lukas, slik man får fra Paulus i Efesus. Men apostelen sa selv, i ett av sine lærebrev, at Gud hadde gjort tegn, under og mirakler der ved Paulus, og at han hadde en apostels tegn blant dem, – i motsetning til visse falske apostler som hadde prøvd å få innpass der. Han ble ganske lang tid i Korint, antakelig nærmere 2-3 år, samme tid som han siden ble i Efesus.

Kongerikets tegn, under og mirakler fulgte apostelen jevnt og trutt både i Galatia, Filippi, Korint, Efesus og Tessaloniki, helt til Malta like før de ankom Rom i år 60 etter den strabasiøse skipsferden og forliset.

Bråket begynte for alvor da han kom til Jerusalem i pinsen år 58, etter å ha lagt Efesus bak seg.

Der kunne han ha blitt drept av den jødiske mobben som gikk løs på ham da han kom opp til tempelplassen. Men den stedlige romergarden tok ham i varetekt og beskyttet apostelen, og ferden gikk så til Rom via fengsling i Cæsarea for å komme for keiseren i ankesaken. Litt over fire år var Paulus i lenker for denne saken.

Paulus hadde gjentatte ganger hørt fra Herren i syner og åpenbaringer i hele sin tjeneste. I Jerusalem taler Jesus til ham i et syn om natten:

Vær frimodig! Likesom du har vitnet om meg i Jerusalem, slik skal du også vitne om meg i Rom.

Legg merke til at Paulus altså ble styrt innom Jerusalem først, i sin tjeneste for å vitne om Kongeriket til Israel og omvendelsen til Messias Jesus for jødene. Her ser vi et eksempel på at Gud taler én gang, ja to, for å trykke på advarselen og se om han kan få sitt folk i tale og til å ta til fornuft. Men det forble lukket og låst!

Peter og de elleve, og deres medarbeidere i de tidlige årene

hadde en dag møtt veggen. Stefanus ble drept, Jakob ble drept, og Israel ville bare ikke høre på apostlene...så Gud tok Paulus og sendte ham utenfor Israel til jøder og proselytter for om mulig få deres omvendelse. For om de bare hadde hørt, ville Jesus ha kommet tilbake i apostlenes levetid og opprettet Kongeriket.

Så – for ‘annen gang’ går budskapet ut i Jerusalem men også denne gang ender det galt, Paulus blir nesten drept, og Jesus sørger for at han nå blir sendt til Rom. Den siste skanse for jødedommen til å kunne få Kongeriket i deres levetid, og Jesu gjenkomst for Kongeriket i Israel.

I Rom var det en anselig mengde jøder samlet i sine elleve synagoger rundt om i den store byen. Det ser ut for meg som om Rom ville være siste mulighet til å få en stor del av det jødiske lederskap til å omvende seg til Jesus. Og det viser seg at Rom ble endestasjonen for Israel som en Guds nasjon.

Rom ble byen der Gud tok sitt farvel med sin ulydige vantro nasjon, idet han lot Paulus konfrontere dem i husfengselet der Kongerikets evangelium ble forelagt dem igjen og igjen, men uten at Israel ville høre.

Paulus opplevde at i det Israel falt fra, så åpnet Gud en helt ny dør: Hedningenasjonene! Nå i en direkteform, og ikke lenger slik det var da Israel var først av nasjonene, da hedninger bare kunne bli proselytter og bli podet inn på Israels gode oljetre.

Og de kjente ordene i slutten av Apostelgjerningene vedrørende oss hedninger, kommer igjen til oss:

Så skal dere (jødene) vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.”

Og disse ord ser vi for lengst har blitt oppfylt i Paulus’ ettertid. I dag påstår forskere at det er nær en milliard troende kristne i verden. Vi hedninger er blitt notorisk

stadfestet i pakt med Paulus' ord her, å være glade Kristusmottakere!

I de tre frihetsårene 63-66 var han mye sammen med Titus, og var blant andre steder innom Kreta og stiftet forsamlinger med dette nye nådeevangeliet som ble ham åpenbart i Rom, etter Israels fall. Et evangelium han kalte 'Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom'.

Ikke et budskap om noe Kongerike i Israel, men en frelse der vi troende skal sitte i himmelen med Kristus ved Faderens høyre hånd.

I år 67 hadde han blitt fengslet for å ha deltatt i å stifte bybrannen i Rom. Nero i sin paranoide galskap arresterte summarisk kristne og jøder og gav dem skylda for brannen, og en grusom død. Mange ble brent på kors i Neros hage.

Paulus ble halshogget i Marantintio fengselet like utenfor Rom sommeren 67, kort tid etter at Peter hadde blitt henrettet. (NB: Dette aspektet er ikke å betrakte som 100% riktig, det er ikke Guds Ord Bibelen. Men mange historikere har denne teorien). Det kan like gjerne være feil, og at Paulus' død ikke har blitt fastslått verken ved hvordan, hvor og når.

Men han rakk å skrive de to epistlene som omhandler vår frie frelsesform: Himmelfrelsen ved tro uten gjerninger, slik som ses av Efeserbrevet og Kolosserne. Filemon er skrevet i samme tidsperiode, men inneholder ingen tros- eller frelseslære.

Han var den eneste apostel Gud sendte ut til oss hedninger.

KAPITTEL 12 KIRKEFEDRENE OG DERES FORFEILETE BIBELTOLKNINGER.

Det er de såkalte kirkefedrene som har gitt kristenheten

dens etter hvert nedarvete måte å tolke Bibelen på. Bibelen var jo ikke ordnet som én bok, men fra år cirka 70 og til år 400 ble de forskjellige apostoliske brev og skrifter tolket og omtalt av en rekke kirkefedre i etter-apostolisk tid.

De mest kjente navnene var Clemens av Rom 92 e. Kr., Papias 60-150 e. Kr., Ignatius 70-115 e. Kr., Tatian 110-172 e. Kr., Tertullian 160-222 e. Kr., Origenes 186-253 e. Kr., Justin Martyr 100-165 e. Kr.

Det var først i det andre århundre at en bibel-kanon begynte å formes. Det trengtes jo ingen slik i den tiden da apostlene var i live, og de lærte ut Bibelens skrifter og deres epistler på rett måte. Det var ikke før i år 400 cirka e. Kr. at Det nye Testamente var samlet slik det forefinnes den dag i dag. I det østlige Romerriket ble dette ferdigstilt i år 367, slik det er kunngjort i det niende påskebrevet fra Athanasius, biskop i Aleksandria. I det vestlige riket ble en liknende konklusjon om NT gjort i Kartago i år 397.

Men fra og med tiden med de apostoliske fedre, var bare ett eller to evangelieskrifter kjent, samt epistlene til Paulus, men de hadde tvil omkring Hebreerbrevet. Men det viktige her er: Forstod dem undervisningen til Paulus, hvis skrifter er nøkkelen til sannhetene for denne tidshusholdning? Hva var det som egentlig skjedde etter at Paulus led martyrdøden?

Det synes som om – Timoteus' tjeneste sammen med Paulus til tross – det ikke finnes noen klar forståelse fra kirkefedrenes side etter Timoteus' tid var over.

Den tidligste læreform som vi finner etter at apostlene og Timoteus var borte, er Didake, eller som man kaller det 'De tolv apostlers lære', og skriftet 'Hyrden fra Hermas'.

Didake hevder å være nedlevert fra de tolv apostler omtalt i evangeliene, og der ikke Paulus er medregnet. Didake læren

ble oppdaget i et gresk manus i Konstantinopel i 1873, og utgitt av Bryennius i 1883. Altså et meget sent oppdaget skrift fra den tidligste etterapostoliske tiden, og hadde mest sannsynlig basis i den såkalte 'Misjonsbefalingen' i Matt. 28, 19: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere.". Didake ble den tidlige læreboken for kirken. Det er datert til tidlig i det andre århundre.

Det kan bare fastslås: Didake er som å komme inn i en helt annen verden, enn den nådelære som vi finner hos Paulus. De følgende sitatene vil vise hvordan Didake helt forfeiler å holde frem Paulus' nådeevangelium:

"Hold ikke frem hendene dine for å motta, og så trekke dem tilbake når det kommer til å gi igjen. Der du gjennom dine hender har gjort deg fortjent til en løsesum for dine synder, så ikke nøl med å gi det" (4, 6-7).

"Pass på at ingen leder deg bort fra denne læren, for slike lærer deg uten Gud. Dersom du kan bære hele åket fra Herren, blir du fullkommen, men hvis ikke, så gjør det du kan" (6, 2).

"Dine fastedager må ikke være på de samme dagene som hyklerne, for de faster på mandager og torsdager, men du må faste på onsdager og fredager" (8, 1).

"Så du skal ta dine første-frukter av produktet fra din vinpresse og fra korntreskingen og fra krøtter og sau, og gi første-fruktene (innhøstningen) til profetene, for de er deres ypperste prester" (13, 3).

Det hele er bare utrolig fjernt fra Paulus og hans klare nådelære ved at vi kun kan frelles ved ren tro på Kristus, ikke ved egne gjerninger for at ingen skal rose seg (Ef. 2, 6-8).

Hopper vi så opp til Clemens' første brev (biskop i Rom 88-97 e. Kr.), kan vi lese noen utvalgte sitat: (Man mener at skriftet er fra cirka 90-95 e. Kr.)

(Clemens epistel var et forsøk på å rette opp flere dårlige holdninger i kirken i Korint)

" La våre barn ta del i kristen opplæring, la dem lære hvilken kraft ydmykhet innfor Gud har, hva ren kjærlighet kan gjøre med Gud, hvor god og stor frykten for Ham er, og hvordan den frelser dem som lever i den med hellighet og et rent sinn. For Han er den som ransaker tanker og begjær, Hans åndepust er i oss, og når det behager Ham, tar han det bort. (21, 8).

"La oss ikke oss harmoni, i ydmykhet og selvkontroll, og avholde oss fra all sladder og baktalelse, og bli rettferdiggjort ved gjerninger, ikke ved ord." (30, 3)

Clemens kunne ikke komme lenger bort fra Paulus! Bli frelst/rettferdiggjort ved gjerninger?

Ignatius, biskop i Antiokia, levde tidlig i det andre århundre, og ble fordømt av Rom og sendt til Collosseum for å kastes for løvene. Eusebius skrev at Ignatius ble martyrdet omkring år 107-108.

En av Ignatius' ubibelske lærer var at han fremholdt biskopens embete som det ypperste, som en som absolutt skulle være overordnet.

"Så det er klart at vi må se på biskopen som vi ser på Herren selv..." (Ef 4, 1)

"Jeg formaner dere, vær ivrige etter å gjøre alle ting i gudelig harmoni, med biskopen på setet i Guds sted" (Ef. 6, 1).

"Når dere underordner dere under biskopen som under Jesus Kristus, virker dere for meg som slike som lever – ikke på

en menneskelig måte – men slik som Jesus Kristus.” (Trall. 2, 1).

Ignatius skulle bare ha visst at han ved sine merkelige opphøyelser av biskopens stilling, la et frø som siden fikk den romersk Katolske kirken til å vokse frem...med all dens politiske makt og etter hvert med det ubibelske paveveldet, som eksisterer den dag i dag.

Polycarp innrømmet at han ikke helt hadde forstått Paulus, da han skrev til filipperne cirka 50 år etter apostelens død:

” For verken jeg eller noen andre som meg, kan følge den visdom vi finner hos den velsignete og opphøyede Paulus, som, da han var iblant dere, ansikt til ansikt med den tidens menn, nøye og trofast ytret sin lære om sannheten....” (Fil. 3, 2).

Det kunne trekkes frem mange andre eksempler fra kirkefedrene, men dette får holde. Jeg nevner bare helt kort at 'Hyrden fra Hermas' kanskje er det verste skrivet fra den tidlige tiden. Han var samtidig med Clemens, og hevdet å være profet og at han hadde englebesøk; skriftet hans tar for seg en forventet 'apokalypse'. Man må anse hele hans skrift som ren falsklære og oppspinn!

Vi finner at de ikke på noen måte hadde forstått Paulus rett – deres mange skrifter er preget av stor mangel i bibellære om Guds virkelige nåde, slik vi kan lese i Efeserne, Kolosserne og andre epistler fra Paulus.

Deres skriv er preget av at de holdt frem Kongerikets læreinnhold, altså tilbudet til Israel om et Kongerike i Israel med Jesus som konge. Og den tilhørende lære som gjaldt Kongeriket. Og de mente at dette var noe som tilhørte – ikke Israel – men kirken, menigheten.

Konsekvent finner vi bl.a. som resultat at pavekirken holder

på Peter som den som kirken har sin suksesjon fra. De overser fullstendig at det er bare Paulus som ble brukt av Gud overfor hedningene utenfor Israel. De overser fullstendig at Paulus selv viser oss at BARE han, ble apostel for hedningene. Med andre ord, da er alle de andre apostlene å betrakte som apostler for jødene, Israel!

Mye av den katolske villfarelse har dessverre også overlevd i lutherske kretser, og derfra smittet mye over på alle de frikirkelige trossamfunnene i større eller mindre grad. Luther og Melankton ryddet ikke opp i disse skjevhetene. Det synes som om Luther ikke i det hele tatt forstod Paulus' særstilling som apostel for oss hedninger. Luther så ikke i Bibelen at de tolv apostlers tjeneste var bare til Israel, i et lukket internt oppgjør mellom Gud og Israel.

Det er derfor det er på sin plass med en bok som kan hjelpe den troende kristne i å rydde opp i disse nedarvete misforståelsene.

Og sist, men ikke minst, denne nedarvete mangel på å forstå Paulus' rette plass i NT har forvoldt mange dårlige bibeloversettelser ikke bare i Norge, men verden over.

Det meste av mine referanser til kirkefedrenes lære er hentet fra en bok av Stuart Allen, London, 1969 "The Early Centuries and the Truth". Men leseren kan gjerne gå til sitt lokale bibliotek, der det finnes mye stoff om kirkefedrene, samt selvsagt om Luther mv.

La meg legge til hva Stuart Allen selv konkluderte sin bok med, fra side 32:

"Når vi oppsummerer læren til de apostoliske fedrene, hva finner vi? Man er overrasket og faktisk sjokkert over å oppdage at ingen av dem hadde noen klar oppfatning av nådeevangeliet, som på guddommelig vis ble overlevert fra apostelen Paulus og lært frem av ham. Rom. 11,6 fikk aldri helt grepet på dem: "Og er det ved nåde, da er det ikke

lenger av gjerninger, ellers ville nåde ikke lenger være nåde.”

Skal da kirkefedrene ha hele skylda for at kristenheten aldri har kunnet lære seg hvordan det har seg med evangeliet og menighetens husholdning? Nei, selv om det begynte med disse og deres store feilgrep og misforståelser, burde vi i så lang ettertid klare å rette det opp. Vi har jo epistlene, som kan leses av alle og enhver. Men problematikken i vår tid, så lenge etter både kirkefedrene, Luther og stifterne av de klassiske kirkesamfunnene og pinsekarismatiske samfunn, ligger konsentrert mest omkring det faktum at man nå blander Paulus' rene nådelære fra hans menighetsepistler, med hans forrige lære og apostlenes lære som den gang ble gitt Israel i Den nye Pakt. Man skiller ikke ut hva som er til menigheten kun, og hva som er til Israel kun.

Jeg personlig mener at alle kristne som kan og som har fått kunnskap om disse ting, burde gå i gang og lære dette ut, over alt. Vi bør alle som én, etterkomme Paulus' ord til Timoteus i 2 Tim. 2, 15: "Legg vinn på å kunne framstille deg for Gud som en som holder prøve, en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, en som på rett måte utdeler sannhetens ord."

Den engelske oversettelsen er bedre, da den viser at det er snakk om å ikke bare utdele ordet, men oppdele det rett, slik at sammenhengen blir riktig:

"...and accurately dividing the Word of Truth."

Det er klart at dersom man både må kjempe med denne helt avsporete bibelforståelse som her framkommer av kirkefedrene, og i tillegg måtte kjempe med den mangelfulle bibeloversettelse (som jo er et indirekte resultat av disses bibeltolkinger), da er dette blitt et ganske uoverstigelig fjell for de fleste. Selv de godt lærde kan få problemer med et slik kombinert åndelig og mentalt monster.

Vi ser dette demonstrert tydelig for oss gjennom de mangelfulle bibeloversettelsene både her til lands og ellers.

KAPITTEL 13 MENIGHETENS TID SLUTTER NÅR ELIAS KOMMER.

Når vi studerer Elias' virke som profet i Israel i gammel tid, og sammenlikner med oppgaven som venter ham i den store trengselstiden som kommer like før Jesu gjenkomst, ser vi mange likheter. Vi kan faktisk finne at Elias – sammen med Moses (J.fr. Åp. 11ff) – ikke bare skal være på jorden i den store trengsel, men de starter faktisk trengselstiden med å nedkalle Herrens straff over det ugudelige Israel!

Elias' profeterte komme i Malaki 4ff og i Matt. 17, 11 – er fordi denne berømte profeten blir den person som kommer imellom dette at 1) Menighetens tid avsluttes av Gud 2) Trengselstiden for Israel påbegynnes av Gud. Det blir verken Elias eller Moses som avslutter trengselstiden, men det blir Jesus i det han kommer ned fra himmelen slik vi ser i Åp. 19.

Når Gud påbegynner noe, eller avslutter noe som gjelder Israel, så meddeler han dette alltid ved sine tjenere profetene – han åpenbarer sine skjulte råd (Amos 3, 7).

Den siste som talte til Israel på Guds vegne, og med profetisk myndighet, før menighetens tid kom, var Paulus – og talen står referert i Apg. 28, 25-28 – der apostelen avsier Guds dom over det ulydige vantro Israel, med utgangspunkt fra Jes. 6.

Dette har vi sett på fra flere vinklinger i kapitlene ovenfor.

Tidlig i Jesu jordiske tjeneste, hadde også han advart med å sitere fra Jes. 6 (Matt. 13, 14), men da uten at det var endegyldig. Med Paulus' ord 30 år senere fra Jes. 6 slik vi

leser i Apg. 28, 25-28, var dette den endegyldige dommen over den døve og blinde vantro nasjonen Israel. Fra dette punkt i historien, cirka år 62 e.Kr. da Paulus var i Rom, falt dermed Israel ifra og Gud overlot nasjonen til undergang og dom. Gud brøt kontakten tvert. Det er hvitkalking å bare si om Israels fall, at de ble "tilsidesatt". De ble ikke tilsidesatt, de ble ødelagt og returnert til Egypt som slaver, Gud annullerte nasjonen tilbake til en "Ikke-eksistens" hva gjaldt Gud. Siden den gang har det ikke vært noen kontakt mellom Gud og Israel.

Det var dette frafallet fra Gud, Paulus hadde i tankene da han skrev til tessalonikerne:

"...for først må frafallet komme, og syndens menneske åpenbares..." (2. Tess. 2, 3).

Dette frafallet har vart i cirka 1968 -1970 år, og det gjenstår bare at syndens menneske, Antikrist, står frem i Israel. Samme tidsrom der Elias er tilbake i Israel for å tukte dem for frafallet.

Dette at frafallet er koplet til Antikrists framståelse i endetiden, viser at det ikke har vært noen forandring i Israels status siden frafallet – frafallet tvinger automatisk på seg at det vil komme en falsk messias, Antikrist, som forfører de stadige kronisk frafalne til dom og ødeleggelse ennå en gang. Dette viser også, at det har ikke vært mulig for Israel til å bli en nasjon igjen før Antikrist kommer.

Antikrist er produktet av Israels fall fra Gud, og blir klimakset i Guds straffeekspedisjon mot den selvdannede staten i endetiden. Nasjonen i tiden mellom frafallet i år 62 og når Antikrist fremstår, er henfallen til samme dom som falt over dem idet Paulus leste dem Jes. 6 i år 62 – de anses ikke fra Guds side å ha blitt opprettet igjen på noen måte.

Stikk imot Peters råd fra hans annen "pinsetale" i Apg. 3, 22-23, nektet Israel å "...høre på den profet – en lik Moses – i alt han sier til dere, og hver sjel (jøde) som ikke hører denne profet (Jesus), HAN SKAL UTRYDDES AV FOLKET".

Både Jesus først, dernest Peter og til sist Paulus, alle tre advarte Israel mot å fornekte deres Messias, med tanke på den straff som profetene hadde skrevet ned over nasjonen for denne onde handling. Denne profeti om Israels fremtidige straff nr. 2, den store trengsel, og ikke minst den straff som skjedde da Israel ble forkastet av Gud i år 62 i Paulus' tjeneste, og siden fullbyrdet ved romerkrigen i år 70, ble profetert ved Moses i 5. Mos. 28ff.

Ødeleggelsen i år 70 var Herrens respons på over 30 års fornektning av Messias og tilbudet om å få Kongeriket gjenreist i Israel – budskapet alle apostlene gikk med i disse årene, rapportert i Apostelgjerningene. Det ligger jo åpenlyst i sakens natur, at Jesu bønn på korset om å tilgi jødene deres synd da de korsfestet deres Messias, var i lys av at han skulle sende sine apostler til dem for atter å tilby Kongeriket ved at de da måtte omvende seg og tro Jesus (Apg. 2, 38).

Hele Apostelgjerningene er full av rapporter om den omvendelses-forkynnelsen som de drev i omkring tretti år.

Eksempel, Apg. 13, 38-39: *"Derfor skal dere vite, brødre, at ved ham forkynnes syndenes forlatelse for dere. 39: Og fra alt det som dere ikke kunne rettferdiggjøres fra ved Mose lov, rettferdiggjøres i ham enhver som tror."*

Så det er helt åpenbart og tydelig at Jesu bønn på korset ikke var en syndsfjernende bønn med egen befriende virkning overfor jødenasjonen; den måtte møtes av jødene ved at de omvendte seg og kom til tro på Jesus ut fra den forkynnelsen av Kongeriket som vi ser at apostlene drev i hele tiden med Apostelgjerningenes 30 år!

Men Jesu bønn, forhindret Gud i å kaste en øyeblikkelig ødeleggelse og dom over nasjonen – de fikk 30 år på seg til å motta Jesus, og vel så det. Dommen kom 38 år etter pinsedag, i september år 70, da general Titus svidde av Jerusalem og massakrerte tusenvis av opprørske jøder. Disse 30 årene gikk med til å tilby jødene både i og utenfor landets grenser, Guds jordiske Kongerike, det såkalte Tusenårsriket. På den tiden var ennå ikke hemmeligheten med menighetens tid blitt åpenbart (Ef. 3, 1-9). Det var bare Israel og proselyttene i fokus.

Om den første straffen for vantro mot Messias Jesus, som den gang falt over nasjonen i år 70, hadde også Jesus advart dem i sin lignelse om "Kongens tjenere som innbød til bryllup" i Matt. 22. Jesu konklusjon når det gikk slik det gikk, sa han slik i Matt.22, 5-7:

"Men de (Israel) brydde seg ikke om det (Apostlenes tilbud om Kongeriket i Israel) og gikk sin vei, en til sin åker, og en til sin handel. 6: Men andre la hånd på hans tjenere (apostlene), de mishandlet dem og SLO DEM I HJEL. 7: Da ble kongen (Jesus' der han sitter ved Guds høyre hånd i himmelen) harm, han sendte ut sine krigshærer (Romerhærene med Vespasian og Titus år 66-70) og drepte disse morderne og satte ild på deres by (Jerusalem). "

I Jeremia sier Herren ved denne profeten: "Nebukadnesar, MIN tjener" – slik Jesus nevnte romerhærene som "kongens hærer" – altså Herren bruker fremmede krigshærer til å tukte Israel for ulydighet.

Nebukadnesar tok jødene i babylonsk fangenskap i år 586 f. Kr., og Cæsar Vespasian tok jødene i deres hittil største atspredelse i år 70 e. Kr.

Jesu lignelser om Israels straff stemmer helt overens med Mose profetier i 5. Mos.28, 25:

"Herren skal la deg ligge under for dine fiender: På én vei

skal du dra ut mot dem, og på sju veier skal du flykte for dem. Du skal bli mishandlet av alle jordens riker. Og vers 52, om romerne i år 66-70: De kringsetter deg i alle dine byer, inntil dine høye og faste murer, som du satte din lit til, faller i hele ditt land, det som Herren din Gud har gitt deg."

Vers 8 i Matt. 22, sier at Jesus regnet dermed Israel som uverdige til å få Kongeriket på jord, og ergo ble tilbudet avlyst og jødene sendt inn i denne profeterte ødeleggelsen.

Det er betegnende når vi leser om Paulus' tilbud til jødenes ledere i Roms 11 synagoger omkring år 60-62:

"Noen ble overbevist ved det han sa, men andre var vantro. De gikk så fra hverandre i uenighet, etter at Paulus hadde sagt dette ene ord: rett talte Den Hellige Ånd ved profeten Jesaja til deres fedre da han sa: Gå til dette folk og si: Dere skal høre og høre og ikke forstå, dere skal se og se og ikke skjønne! For dette folks hjerte er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet, og IKKE OMVENDE SEG, så jeg kan få lege dem. Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre." Apg. 28, 24-28. Jeg har alt nevnt dette i andre kapitler, men en gjentakelse er bare nyttig.

Jesu ord om at noen skulle "...gå sin vei..." ble bokstavelig talt oppfylt da de vantro jødene skiltes fra Paulus i Rom.

Her ender dermed Guds tale til Israel, ved at det blir et brudd – Jesu profeti om nasjonens uverdighet på grunn av deres ondskap og vantro, blir oppfylt. Deretter kom ødeleggelsen i årene 66-70 da jødene gjorde opprør mot Rom i den tro at andre "messiaser" enn Jesus skulle komme og redde dem.

Før dette bruddet, kan vi lese i Apostelgjerningene om

hvordan de vantro hardhudete jødene forfulgte og drepte "Kongens tjenere", apostlene. De kastet Peter og andre i fengsel flere ganger, drepte apostelen Jakob, forfulgte Jerusalem-menigheten grovt og steinet Stefanus. Forfulgte og plaget Paulus og hans medarbeidere gjennom en lang rekke år, drepte Jakob, Herrens bror. Men tross dette fikk allikevel jødene omkring 30 år på seg til å si ja takk til Jesu tilbud om å få Kongeriket i Israel med hans gjenkomst.

I stedet ble Israel avlyst og annullert av Gud (se Mose profeti om Israels tilbakesendelse til Egypt på slaveskip i 5. Mos. 28, 68!) ved romerhærenes ødeleggelse i år 70, og Jesu ord om at apostlenes forfølgere og mordere, skulle få sin by nedbrent, ble oppfylt! Da Jerusalem var brent, sendte omgående Rom de fangne jøder med slaveskip til Alexandria i Egypt, slik at slavemarkedet ble helt sprengt. Mose profeti i 5. Mos. 28, 68 ble oppfylt. Josefus forteller i sin krigsbok om at alle menn fra 17 års alder, ble sendt på skip til Egypt for å selges som slaver – bare noen få tusen av dem ble sendt til Rom.

Jesus gjorde flere lignelser om denne ødeleggelsen, og en av de som taler klarest er den i Luk. 13 om det tørre fruktløse fikentreet, bilde på det vantro Israel:

Luk. 13, 6-9: "Han sa denne lignelsen: En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. 7: Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år (Jesu jordiske tjeneste) har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? 8: Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det (apostlenes forkynnelse til Israel i Apostelgjerningenes 30 år). 9: Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned."

De 30 årene med apostlenes forkynnelse til Israel om

Kongeriket, tilsvarer det ekstra året i Jesu lignelse, med gjødsling og kultivering av jordsmonnet rundt det tørre treet, Israel. Det hjalp ikke! Tilslutt sendte Herren sin øks: Den romerske hæren, og samtidig fikk han straffet de mordere og forfølgere som hadde plaget de troende i denne tiden, og Jerusalem ble brent. Men det vil ikke stoppe der. Dette var den gang, for snart 2000 år siden.

Men det kommer en ødeleggelse nr. 2 siden aposteltiden: Den store trengselstiden, der vi finner at bare 1/3 av landet skal overleve (de som tror på Jesus) mens 2/3 vil omkomme og bli utryddet av Herrens straffedom (Sak. 13, 8).

Hvorfor nå igjen? Var det ikke nok med romerne i år 70? Hvis det stod til Gud, ja. Men siden Israel har opptrådt egenmektige og tilstjølet seg sitt gamle landområde og trosser Gud Jehova ved å spotte Jesus i Talmud-skriftene deres, så forutså Gud at deres store fornektelsessynd ville komme til en modenhet i endetiden, og dermed faller en endelig dom for å skille de Jesus-troende jøder fra de vantro jøder: Den store trengselstiden vil avsløre hvem som stiller seg på Herrens side, og hvem som velger djevelens vei, Antikrist.

Så lenge Israel er likt et tørt fikentre og ikke bærer frukt, så får det per definisjon, ikke lov å stå i Palestina og "...utarme jorden..." (Luk. 13, 7).

I en annen oversettelse står det: "Hvorfor skal det stå her og oppta jorden (landet Israel) til ingen nytte? Med andre ord: Det skulle hogges og ikke stå der og misbruke jorden! Israel må følge den dom Gud avsa i Apg. 28, 25-28 og dermed på ubestemt tid være tapt for landet, inntil Gud igjen vil ta kontakt med dem. Det blir Elias og Moses som gjør dette.

De ble oppløst som nasjon og returnert til Egypt som slaver. Denne dommen er ikke omgjort eller mildnet med årene. Guds dom kan ikke ankes. Den står fast inntil Gud sender ned Elias for å provosere frem en endelig avgjørelse én gang for

alle, om hvem som vil følge Jesus og hvem ikke.

Det var om denne dom nr. 2, etter at en lang tidsperiode hadde løpt på, som Jesus advarte tilskuerne om da han bar korset opp mot Golgata. Jesus så forbi helt til endetiden, men tilhørerne forstod det ikke. Han advarte både om det som skulle skje i år 70 med Israels ødeleggelse og det som skulle komme etter mange år mens Israel var oppløst og annullert av Gud: Trengselstiden etter at Elias (og Moses, se Åp. 11ff) hadde kommet for å kaste straffedommer over Israel.

Jesus på vei opp til Golgata, talte om det samme som han siden viste Johannes på Patmos, at Israels folk skulle rope til fjellene om å falle over dem for å skjule dem fra Lammets vrede!

Luk. 23, 28-31: *"Men Jesus vendte seg om til dem og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg. Men gråt over dere selv (den generasjon som bare noen år etter, ble massakrert av romerhærene) og deres barn (de generasjoner som skal være i landet i tiden med den store trengsel). 29: For se, dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare, de morsliv som ikke har født, og de bryst som ikke har gitt die. 30: Da skal de begynne og si til fjellene: Fall over oss! – og til haugene: skjul oss! 31: For gjør de slik (korsfester) med det grønne tre (Jesus Messias), hva skal så skje med det TØRRE (de vantro jøder)?"*

Her talte Jesus om en endetidsstraff over Israel, faktisk FØR sin bønn på korset om å tilgi dem. Jesus profeterte rett på og sa: For gjør de slik med sin Messias (det grønne tre) hva skal så skje med Israel, det tørre fikentreet? Husk lignelsen om fikentreet i Luk. 13.

Underforstått, dette viser at Jesu bønn på korset var betinget av at de ville omvende seg til ham i den nådetiden som Herrens bønn kjøpte for jødene. Men de skuslet bort

nådetiden...og jeg har lest i sionistblader (for eksempel NIS, et norsk kristensionist blad) stadige artikler der jødiske personer syter og klager over den "antisemittisme" som romerhærene utviste i år 70 da landet ble knust, som om dette var en handling bare fra hedenske hærer, og ikke en dom fra Gud! Det er jo helt utrolig å lese slikt sprøyt i vår tid, der vi både har Mose profetier, Jesu lignelser, og Apostel-gjerningene fritt å lese for enhver.

Nei, kristensionister: Romerhærene var ikke antisemitter, de handlet overstyrt av Gud Jehova i himmelen, og utførte den dom Moses hadde proklamert 1500 år før det skjedde, og som Jesus hadde repetert dem drøyt 30 år før det skjedde...ja Paulus hadde repetert Jes. 6 for jødene bare 7 år før det skjedde.

Det er på tide at den babylonsk-talmudiske antikristelige jødedom går i seg selv, og sanner at deres egne originale Skrifter forutsa straffen, – de er uten unnskyldning for det som skjedde både under Nebukadnesar i år 586 f.Kr., og under Vespasian år 70 e. Kr.– for ikke å snakke om den tid som snart kommer: Den store oppgjørsdagen i Mal. 4, 1 – den dagen da Guds vrede over de ulydige jøder i deres tilstjalne land er som en brennende ovn og en ild.

Jesu ord om at jødene i den tiden skal rope til fjellene om å skjule dem, ble levendegjort for Johannes på Patmos, og vi kan lese det samme i Åp. 6, 15-17 der apostelen beskriver disse ting som rammer den vantro jødedommen i deres stjålne land i endetiden etter at Elias først har kommet. Det er altså snakk om straffen over Israel som nasjon for ulydigheten mot Messias – og som har toppet seg, synden har blitt moden, begeret renner over, og Daniels ord fra Dan. 8, 23 blir oppfylt: *"I den siste tid av deres herredømme (Israel under Antikrists herredømme), når overtrederne (de som ikke tror Kristus når Elias forkynner) har FYLT SINE SYNDERS MÅL, skal det stå fram en konge med frekt ansikt (Antikrist) og kyndig i onde råd."*

Den store trengsel er derfor ikke en dom som rammer hedningeverden for eventuell vantro mot Kristus, men det er dommen over jødernes ondskap, landtyveri og kristushat – den onde okkulte kabbalisten og talmudisten – den moderne fariseiske babylonske jødedom.

Esek. 36, 23 har dette helt klart profetert. En dom over Israel fordi de i 2000 år har vanhelliget Kristi navn blant de folkene de har vært spredt hos (siden år 70):

“Jeg vil hellige mitt store navn, som er blitt vanhelliget blant folkene, det som dere har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, når jeg helliger meg på dere (straffer dere) for deres øyne.”

Jesu ord både i Luk. 23 på vei opp til Golgata, og hans åpenbaring til Johannes i Åp. 6 under det sjette segl, og ikke minst Mose profetier i 5. Mos. 28 om ”Egyptiske plager” – alt sammen er en domskatastrofe som rammer Israel. Det var ikke verden som sådan, som Moses profeterte imot: Det var Israel dersom de opptrådte ulydige mot Herren i fremtiden, noe de dessverre jo har gjort.

Så dermed har jeg ved Bibelens bevis og ord, satt en scene, et bakteppe for det som skjer når Elias kommer ned til jorden for å sette i gang den store trengsel, i samarbeid med den andre store profeten nevnt i GT, Moses. Åp. 11 sier mye om dette.

Når vi studerer Elias i GT, finner vi mange sterke paralleller som peker hen mot fremtidens oppgjør mot den ugudelige jødedommen, representert i vår tid med sionismen slik den viser seg gjennom landtyveriet og deres Jesus-hat uttrykt i Talmud skriftene. (Se mine Pdf-bøker om Israel, www.gracepano.com). Og la meg legge til: Samme er tilfelle med Moses, for det er de Egyptiske plager som skal komme over Israel i trengselstiden (5. Mos. 28ff).

Det er ikke slik at Gud har styrt jødene til å ta tilbake

deres gamle landområde, slik at bibelprofetiene kan oppfylles. Dette er feil. Gud styrer ingen til å opptre ulydige og hatefulle imot seg. Men det Gud har, er at han har forutsett det som skulle skje.

Han forutså at den nasjon han oppløste i år 70 og returnerte til Egypt og slaveriet, ville sette seg opp imot denne domsslutning, og stjele tilbake landet og rotte seg sammen for å stå Kristus og kristenheten imot.

Han forutså at de ville innsette en falsk "messias" – kalt Antikrist i Johannes' brever, og syndens menneske i Paulus' annet brev til tessalonikerne. Hele sionismen er en lang seig ugudelig opprørssynd imot Gud og Jesus og den dom Herren felte i år 70 da han oppløste nasjonen. Guds opprinnelige bibelske vilje var at jødene skulle bo spredt rundt om i nasjonene, inntil han tok initiativ til å kalle dem opp igjen. Men de har nå trosset Herren, og gjort opprør og samlet seg imot Kristus, og de vil innsette sin egen messias, og som vil ende med en svær katastrofe for dem slik vi ser i Sak. 13, 8 med bare 1/3 overlevende etter trengselstiden er avsluttet. Helt i pakt med 5. Mos. 28, 62 som taler om endetids-Israel som en liten rest, til tross for at de var så tallrike som himmelens stjerner.

Jesus talte rett da han sa:

"Jeg er kommet i min Fars navn, og dere tar ikke imot meg. Kommer en annen (Antikrist) i sitt eget navn, ham vil dere ta imot!" Joh. 5, 43. Og atter, i Joh. 10, 10: "Tyven (Antikrist) kommer bare for å stjele, myrde og ødelegge. Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod."

Elias (og Moses), kommer plutselig fra himmelen...kanskje vil folk i Israel se ham komme ned i samme ildvogn som han ble hentet opp i?

Her er et tankekors for alle kristensionister – som man ikke kommer utenom: Det er det samme sionistiske Israel, med

samme ugudelige fariseiske Talmud-religion og Kabbala som Elias kommer for å straffe, som det Israel som støttes hver dag av sionistene og kristensionistene.

Burde ikke dette få enhver kristensionist til å vende seg om, og ikke lenger dolke Jesus i ryggen åndelig, ved å støtte Herrens verste fiender på jord, og deretter gå til søndagsgudstjeneste og si Halleluja? Hvor blinde og udugelige i troen kristne kan bli, når de ikke kjenner Bibelen. Så blinde at man støtter slike ugudelige som Guds profet Elias kommer for å straffe. Les Esek. 36, 23 en gang til!

Elias og Moses kommer for å kaste plager, straff og dom over den samme nasjon som enfoldige og uvitende kristensionister i vår tid støtter med fine ord og pengegaver og flaggborger i løvhyttefeiringen. Hva holder vi kristne på med – vi støtter disse som hater Kristus – vi gjør felles sak med disse som Paulus sier vi ikke skal gjøre felles sak med (Ef. 5, 7).

Dette preget Elias' tjeneste: Han ble sendt for å omvende gjennom straffetegn det ugudelige lederskapet i Israel, og straffedømme de falske Baal-profetene som tjente og forførte Akab og Jesabel, så de igjen forførte Israel til frafall fra Herren.

Det samme som skjedde i GT (1.Kong. 17) da Elias lukket himmelen for regn i tre år, og da han fikk dømt og henrettet Baals-profetene ved at det falt ild fra himmelen – skal skje igjen i endetidens Israel, det Israel som da har innsatt deres egen private messias, Antikrist.

Vi leser i Åp. 11, 6 at Elias og hans makker, Moses, "...hadde makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dager de er profeter" – og de har makt over vannene til å gjøre de om til blod og til å slå landet med alle slags plager så ofte de vil! (Det står: Makt til å slå jorden, men

dette er feil. Det skal stå "landet", underforstått Israels land).

Elias var en straffeprofet, som virket med kraftige tegn og tuktet de ugudelige baalstilbederne.

Endetidens baalstilbedere vil også få et oppgjør med Elias, slik vi leser i Åp. 11 og effektene av det Elias og Moses gjør sammen er summert opp i De tre Syvere: De syv segl, syv basuner, og syv vredeskåler. De tilsvarer det Moses profeterte om i 5. Mos. 28 om "Egyptiske plager" – plager som ikke var skrevet opp i lovens bok, ifølge Mose ord.

Elias i GT var en profet som truet Akab og Jesabel, og skremte hele nasjonen kraftig ved å lukke himmelen for regn. Enken i Sarepta – som Elias gjorde store matundere for ved krukken som ikke gikk tom – er et profetisk forbilde på de messianske troende i den store trengselstiden, som nekter å følge Antikrist, men følger Elias og Moses og tror på den Kristus som disse vil forkynne. Lik enken, vil disse også få matforsyninger ute i ødemarken under forfølgelse fra Antikrist (Åp. 12, 6 bl.a.).

Enkens sønn, som døde i sultetiden, er et bilde på martyrer i den store trengsel, men som går til en jordisk oppstandelse og skal regjere i Riket sammen med Jesus (j.fr. Åp. 20, 4 mv.). Elias vakte opp enkens sønn fra de døde, slik Kristus skal oppvekke de døde som dør i trengselstiden. Disse hellige får den oppstandelse som Paulus omtaler i sin Nye Pakt lære i 1. Kor. 15 og 1. Tess.4. En oppstandelse til å gå inn i det jordiske Kongeriket i Israel.

Om enken i Sarepta og Elias, talte Jesus provoserende til synagogen i Nasaret:

"Sannelig sier jeg dere: Det var mange enker i Israel i Elias' dager, den gang himmelen var lukket i tre år og seks måneder, da det ble stor hungersnød over hele landet. Men

ikke til noen av dem ble Elias sendt, bare til en enke i Sarepta i Sidons land."

Og Jesus legger til Elisa og Na'aman for riktig å dra i snora:

"Og mange spedalske var det i Israel på Elisas tid. Men ingen av dem ble rensset, bare syreren (en ikke-jøde!) Na'aman. Alle i synagogen ble fulle av harme da de hørte dette" (Luk. 4, 25-27).

Her ser vi samtidig hva fanatiske og uvitende religiøse personer presterer av dumhet og uvitenhet: De inntar en fornærmet holdning overfor Jesus, uten å forstå at Gud på Elisas tid drev en rettferdig straffeekspedisjon mot en ugudelig nasjon! De lukket øynene for sannheten, og tok ut deres blinde vrede på Jesus.

Det var faktisk meningen at Israel skulle kastes ut i hungersnød på grunn av deres frafall og overgang til den okkulte satanguden Baal! Det var ikke meningen at alle enker i Israel eller utenfor, skulle få mat i nøden. Straff er straff. Jødene i synagogen skulle holdt kjeften sin, bøyd hodene i skam over sine forfedres onde frafall og sagt: "Ja, du har rett Jesus, vi er flaue ennå over at vårt folk og forfedre kunne falle så stygt og synde mot Gud."

Og det samme gjelder Elisa og Na'aman – de burde ha forsvart denne handlingen fra Guds side, idet han faktisk gikk til en troende syrer, heller enn de vantro jøder. Men slik er falsk religion, den bedrar sine egne troende i en falsk trygghet og bedreviten – mye likt det vi i dag kan observere hos bl.a. kristensionistene, som støtter det ugudelige sionist-israel, i stedet for å si seg enige i Mose' og Jesu profetier og straffehandlinger i eldre tider.

De kommer til å rase over at Gud sender den store trengsel...Åpenbaringsboken vitner om det:

"Og menneskene (i Israel) brant i svær hete, og spottet Guds navn, han som har makt over disse plager. Og de omvendte seg ikke til å gi ham ære" (Åp. 16, 9)

Elias og Moses kaster egyptiske plager på Israels kristushatere, for at de skal omvende seg og gi Gud ære. Men størsteparten av tiden gjør jødedommen opprør mot dem, og nekter å bøye seg.

Baalsprofetene på Elias' tid, er bilde på de ulydige sionistjødene med deres Talmud-religion og Kabbala, samme som blir irectesatt av Herren i Åp. 14, 11:

"Røken av deres pine stiger opp i all evighet. De har ikke hvile dag eller natt, de som tilber dyret (Antikrist) og dets bilde, og hver den som tar imot merket med dets navn".

Det er Talmud-fariseerne i endetiden – disse som hater Jesus, og som også står Elias (og Moses) imot.

Elias begynte faktisk sin tjeneste i 1. Kong. 17 – ved plutselig, uten forvarsel, å stå frem for lederskapet, kong Akab:

"Og tisbitten Elias, en av dem som var flyttet inn i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren Israels Gud lever, han som jeg tjener: Det skal i disse år ikke komme dugg eller regn uten etter mitt ord!"

Denne tørke varte i tre og et halvt år (1. Kong. 18, 1) – den samme tid som det skal bli tørke i Israel i Åp. 11 etc. I slutten av 1. Kong. 16, ser vi grunnen til at Elias plutselig dukker opp i kapittel 17: Akab og hans sammensvorne bygger et Baal tempel og setter opp Astartebilder (profetisk forbilde på dyrets bilde og merke i Åp.) – og det står så betegnende om denne ugudelige kong Akab:

"Han gjorde enda mer for å vekke Herrens, Israels Guds

harme. Han bar seg verre at enn noen av dem som hadde vært konger i Israel før ham." (1.Kong. 16, 32-33).

I 1. Kong. 17 mv. og historien om Elias' kamp mot ugudeligheten, er Akab et bilde på den kommende Antikrist, og Jesabel er et bilde på Israel, den store skjøgen Babylon som rir et dyr med syv hoder: De syv fjell i Jerusalem (Åp. 17 og 18).

I Åp. 11, 8 betegnes Jerusalem som et åndelig Sodoma og Egypt, byen der deres Herre ble korsfestet. Peter visste om det Johannes hadde skrevet i Åpenbaringsboken, og han hilser de messianske menighetene i Lille-Asia i sitt 1. brev, kap. 4, 13 fra "menigheten i Babylon" – han visste at jødedommen og fariseismen og Jerusalem i den betydning, var helt babylonsk og frafallen fra Jehova. Peter kunne dra en slik konklusjon etter årevis med forfølgelser og trakassering av den messianske forsamlingen i Jerusalem og Judea. Peter hadde rett da han samtykte i Åpenbaringsbokens stempling av den ugudelige vantro jødedom, som et Babylon, et Sodoma og et Egypt.

Elias blir i endetiden koplet sammen med Moses, og de to profetene utfyller hverandre i oppgaven: Det er en regelrett krig mot det ugudelige Israel som styres ved disse to!

Åp. 11, 5: *"Dersom noen vil skade dem, da går det ild ut fra munnen deres (ild faller fra himmelen på deres ord, jfr. 1. Kong. 17, 1-2) og fortærer fiendene deres (de forsvinner i et ildblaff!). Ja, om noen vil skade dem, så skal han drepes på den måten".*

De øvrige plagene som ses i 'Tre syvere' i Åpenbaringsboken samt i de tre veene, er inkludert i det som de to profetenes mandat inneholdt:

"De har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dager de er profeter. Og de har makt over vannene, til å gjøre dem til blod, og til å slå jorden (landet, Israel!)

med alle slags plager, så ofte de vil.” Åp. 11, 6.

Her er et utvalg av disse plagene som dekkes ved Åp. 11, 5-6:

Åp. 6, 4: Det blir borgerkrig i Israel.

Åp. 6, 5-6: Hungersnød med rasjonering og dyrtid, for her har himmelen blitt lukket for regn.

Åp. 6, 8: En fjerdedel av Israel drepes ved pest og villdyr.

Åp. 6, 12: Et stort jordskjelv rammer Israel, og skremmende tegn på himmelen viser seg: Solen sortner og månen blir blodrød (J.fr. Luk. 21, 25).

Åp. 6, 13: Meteoror og eventuelt mindre asteroider faller på Israel...et profetisk symbol for at Israel straffes fordi de ennå er et dårlig fikentre med umodne fiken.

Åp. 6, 14: Store naturkatastrofer rammer Israel, fjell rokkes og øyer (i Middelhavet) flyttes på.

Åp. 6, 15-17: Det blir et skrekkens panikkscenario i Israel, og folk søker å finne tilflukt fra Lammets vrede ved å skjule seg i fjell og raviner (J.fr. Luk. 23, 29-31).

Åp. 8, 7: Det slår ned voldsom lynild sammen med kjempehagl blandet med blod, og tredjedelen av landets trær og gress ble svidd av (Som da Moses slo Egypt).

Åp. 8, 8-9: En asteroide slår ned og gjør at det blir som blod i Middelhavet. En tredjedel av havets skapninger døde og en tredjedel av skip i farvannene utenfor Israel ble senket.

Åp. 8, 10-11: Enda en asteroide slår ned ved at den oppløses i et stjernerdyss når den treffer atmosfæren, og faller over et stort område i Israel, hovedsakelig på innsjøene og elvene, – og forgifter vannet slik at det forårsaker at mange mennesker dør av det.

Også en hel rekke med andre plager og skrekkscenarioer slår imot Israel i den store trengselstiden, som resultat av at de to profetene utøver sitt mandat til å slå landet med alle slags plager så ofte de vil.

Det er den store trengselstiden for Jakob, Israel skal få svi for århundrers ugudelighet og forfølgelse både av Jesus og hans apostler, og alle profetene som ble forfulgt. Og for at de har vanhelliget Herrens navn blant de folk de var drevet bort til.

Mange avsporete og kunnskapsvake kristne har trodd at trengselstiden er rettet inn mot hedningeverden og ateismen osv. Men dette er feil! Trengselstiden er opprinnelig spådd av Moses, og inngår som en klimaks i forbannelsen over det vantro Israel i 5. Mos. 28 – der de skal rammes av "Egyptiske plager" samt plager som ikke en gang er nevnt i Skriften, opp til Mose tid.

Når vi vet at trengselen er klimakset i Mose forbannelse mot Israel, så blir det patetisk å forsøke å adressere disse straffedommene til verdens alminnelige folk og nasjoner. Det er ikke for ingenting at Elias dukker opp, ikke i New York eller Roma eller Moskva, men i endetidens Sodoma og Egypt: Jerusalem, sionismens og Talmud-fariseismens Jesus-hatende høyborg.

De ber om juling, og juling skal de få. Paulus har også et ord med i laget:

"Da skal den lovløse (Antikrist) åpenbares, han som Herren Jesus skal ødelegge med sin munns ånde, og tilintetgjøre når hans gjenkomst åpenbares i herlighet. Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen (at Antikrist er Israels messias, ikke Jesus), for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten". (j.fr. Åp. 14, 11) – 2. Tess. 2, 8-12.

Mal. 4, 1 taler om Israel den dag da straffen rammer dem, og

som Sakarja omtaler i Sak. 13, 8, som gjør at det bare blir 1/3 overlevende i Israel, og som vi finner i Mal. 4, 2: "Men for dere som frykter mitt navn (Jesus Kristus) skal rettferdighetens sol gå opp med legedom under sine vinger. Og dere skal gå ut og springe som kalver når de slipper dem ut fra fjøset."

De som ikke frykter Kristus, omtales i vers 1 slik:

"For se dagen kommer! Den brenner som en ovn. Da skal alle overmodige og hver den som gjør ondt, være som halm, og dagen som kommer skal sette dem i brann, sier Herren hærskares Gud, så den ikke levner dem rot eller gren" (de dør, alle – slik Sak. 13, 8 og de 2/3 som blir utryddet).

I Rom. 2, 8-9 sies det samme om de vantro ugudelige jøders endelikt:

"Men over dem som er gjenstridige og ulydige mot sannheten, men lydige mot urettferdigheten (j.fr. 2.Tess. 2) – over dem skal komme vrede og harme. Trengsel og angst skal komme over hver menneskesjel (jødene og deres proselytter, nb!) –både jøde først og så greker."

I scenariet med Elias i endetidens Israel, er Mose lov gjeninnført og ved kraft, og ikke som i vår tid, der den er "Avskaffet med dens bud og forskrifter" (Ef. 2, 15). Derfor sier Malaki, før han nevner Elias: "Kom i hu Mose lov, min tjeners lov, den jeg gav ham på Horeb for hele Israel, både lover og bud!" (Vers 4).

I vers 5 og 6 avslutter Malaki med Elias' komme og tjeneste i trengselstiden:

"Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store (se vers 1) og forferdelige. 6: Han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til fedrene, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann."

Når vi leser i Åpenbaringsboken om de to profetene i kap. 11, – kan vi da si at de egentlig lykkes med å omvende Israel til Kristus Herren? Nei, selvsagt ikke: Vi leser i stedet om en sint mobb som dreper de to og lar likene ligge offentlig på en av hovedgatene i Jerusalem i tre dager. Antikrist står bak dette, men godt støttet av den ugudelige fariseiske talmudiske jødedommen i Jerusalem:

Åp. 11,7-13:

"Og når de har fullført sitt vitnesbyrd (etter 1260 dager, se vers 3), da skal dyret (Antikrist) som stiger opp fra avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. 8: Og likene deres skal ligge på gaten i den store byen, den som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet (Jerusalem). 9: I tre dager og en halv ser mennesker fra alle folk (TV og CNN etc. ?), stammer (de gjenorganiserte tolv stammene, se Åp. 7ff), og tungemål på likene deres, og de tillater ikke at likene blir lagt i grav. 10: Og de som bor på jorden (feil: Det skal stå "landet", dvs. Israel), skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende hverandre gaver fordi disse to profetene var TIL PLAGER FOR DEM SOM BOR I LANDET (det står feilaktig: bor på jorden). 11: Og etter tre dager og en halv (tenk også på Jesus som var tre dager i graven) kom det livsånde fra Gud i dem, og de reiste seg opp på sine føtter. Og stor frykt falt på dem som så dem. 12: Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Stig opp hit! Og de steg opp til himmelen i skyen, mens deres fiender så dem. 13: I samme stund kom det et stort jordskjelv. Tiendedelen av byen falt i grus, og sju tusen mennesker ble drept i jordskjelvet. Resten av folket ble forferdet og gav himmelens Gud ære."

Her leste vi om Elias (og Moses) at de to var TIL PLAGER FOR ISRAEL.

De var sendt for å tukte og straffe dem på grunn av vantro mot Kristus, for å betvinge folk til omvendelse. Altså, for

å unngå straff, må Israels befolkning omvende seg alle sammen.

Men vi ser som i Sak. 13, 8 og Mal. 4, 2 at bare en rest omvender seg. 2/3 blir tilintetgjort av Herrens straffedom i den store trengselstiden. Det går som Moses og fikk se, i 5. Mos. 28, 62:

"Bare en liten flokk skal bli igjen av dere – dere som var så tallrike som himmelens stjerner – fordi du ikke hørte på Herrens, din Guds røst."

Så dommen var ikke oppgjort i år 70 og Israels ødeleggelse i romerkrigen – den virkelige store dommen er i endetiden: Den store trengselstiden for Jakob.

Til tross for at Johannes døperen selv sa rett frem: Jeg er ikke Elias (Joh. 1, 21), så har mange trodd at det bare var døperen som kunne komme i likhet med profeten Elias, men ikke faktisk Elias. En som gikk frem i samme ånd og kraft som det Elias en gang gjorde, for å omvende Israel. Dermed skal altså ikke selve Elias komme. Men dette er selvsagt feil.

Men for å finne døperen omtalt i GT, leser vi Mal. 3, 1: *"Se, jeg sender min budbærer, han skal rydde vei foran meg..."*, og vi leser Jes. 40, 3: *"Hør, det er en som roper: Rydd i ørkenen vei for Herren! Gjør i ødemarken en jevn vei for vår Gud!"*

Johannes sa i pakt med dette: *"Jeg er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!"*, Matt. 3,3, Joh. 1, 23.

Men da Jesus kom ned fra åpenbaringsfjellet med Peter, Jakob og Johannes, sa han følgende om Elias (da var døperen alt død) – Matt. 17, 11:

"Han svarte: Elias kommer nok, og han skal sette alt i rette"

stand."

De hadde for bare en kort stund siden selv sett både Moses og Elias in persona, og hørte de tale med Jesus på fjellet. Det var ikke et syn – det var de faktiske historiske levende profetene Moses og Elias sammen. Lukas sier rett frem:

"Og se, to menn samtalte med ham. DET VAR MOSES OG ELIAS."
Luk. 9, 30.

Altså, det var ikke et syn der de i synet så likesom Moses og Elias. Det var de faktiske personene til stede fysisk.

Da Jesus ba dem ikke fortelle noen om *"..dette synet..."*, så pekte Herren ikke på de to profetene som hadde vært der, men på skyen som kom og røsten fra Gud som sa *"Dette er min Sønn, den utvalgte, hør ham!"* (Luk. 9, 34-35).

Jesus på den tiden, hadde begynt å tale i lignelser slik at jødene ikke skulle forstå, han skjulte bevisst sin messiasverdighet, for han satte kursen mot korset. Å fortelle noen om at de hadde sett Elias og Moses, vitnet ikke at Jesus var Messias. Men å si hva de hørte at Gud sa fra himmelen om Jesus, det vitnet i høyeste grad om at Jesus var Messias. Før korsfestelsen, var det Guds vilje og plan at jødenes manglende forståelse skulle føre Jesus opp på korset. Men etter oppstandelsen, var det Guds vilje at de alle skulle omvende seg og tro på Jesus, som tilga alle deres synder, inkludert forkastelsessynden (Apg. 2, 38; Apg. 13, 38-39).

Derfor kunne Jesus med ekstra stor ryggdekning si rett frem til sine tre nærmeste disipler: Elias kommer nok....underforstått: Han kommer for å bli. Han skal omvende Israel og få satt alt i rett skikk før mitt annet komme. (Jesus hadde ennå ikke åpnet disiplenes forstand på forsoningsverket, sitt annet komme osv., det var et mysterium for dem). Jesus pekte dermed på det faktum at møtet med de to profetene var i forbindelse med deres

fremtidige tjeneste, fordi Jesus visste på forhånd at jødene ville forkaste ham langt inn i en fjern framtid, slik det er blitt med den tiden som vi nå lever i, nesten 2000 år etterpå!

Og i denne lange forkastelse av Kristus, så har jødedommen i deres utlendighet modnet seg i synden, slik vi leste i Esek. 36, 23, og tilslutt kommer den store dommen: Trengselstiden da Elias og Moses kommer med strafferiset, med uhyrlige egyptiske plager og tegn, ild, blod, mørke og død.

Mose egne ord oppfylt idet han selv deltar i straffetoktet mot Israel, sitert fra 5. Mos. 28, 60-61:

"Han skal la alle Egypts sykdommer, som du gruer for, komme over deg, og de skal henge ved deg. 61: Alle andre sykdommer og alle andre plager, som det ikke står skrevet noe om i denne lovens bok (de står i Åpenbaringsboken vedr. de syv segl, syv basuner og syv vredeskåler), skal Herren la komme over deg, til du er ødelagt."

La oss gå tilbake til vers 27 til 29:

"Herren skal slå deg med Egypts byller, med svulster og med skabb og med utslett som ikke kan leges. 28: Herren skal slå deg med vanvidd og med blindhet og med forvirring av ditt sinn. 29: Du skal famle deg fram midt på dagen, som den blinde famler seg fram i mørket. Du skal ingen lykke ha på dine veier, og du skal bare bli undertrykt og utplyndret alle (trengselens) dager. Og det skal ikke være noen som frelser."

Mose profetier er så svære og dyptpløyende, at de er vanskelig å fatte, selv for de mest intelligente mennesker. Men ikke ett eneste ord fra Mose munn skal bli til skamme, det skal alt sammen gå slik han sa og skrev ned! Og det er snakk om den store trengsel i endetiden, etter at menighetens tid er avblåst.

Det er dermed uomtvistelig at det blir den ekte opprinnelige virkelige Elias som kommer tilbake fra det himmelske, og denne gang, som på Jesu tid, i følge med Moses. De skal settes inn som straffeprofeter imot Israels ugudelige kristus-hatere – og de som ikke omvender seg, går sin undergang i møte: Gud overgir dem til løgneren og urettferdigheten for at de skal bli dømt alle de som ikke hadde kjærlighet til sannheten (2. Tess. 2ff).

Men før Elias og Moses blir drept på gaten i Jerusalem, så har de rukket å ny-organisere og lete opp hele 144000 jøder/israelitter, og ordnet dem innenfor rammen av de tolv stammene som nevnes i Åp. 7. Denne disippelflokk, så stor som den da blir, er det nye Guds Israel (se Gal. 6, 16) – og kommer inn i Den nye Pakt til Israel og skal være med Jesus i Guds Kongerike med trone i Jerusalem. Det er om disse det står i Åp. 20, 4 bl.a.

“..Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.”

De samme omtales tidlig i verset som de som satte seg på troner og de ble gitt makt til å dømme Israel.

Når vi leser Åp. 11 om de to profetenes død, oppstandelse og himmelfart, er Elias' tjeneste over: Han skulle sette i stand Israel – det vil si, omvende dem til Kristus og samtidig organisere de tolv stammene slik at de kunne være rede til å styre i tusenårsriket sammen med Jesus etter hans komme.

Det var denne *“hevners dag fra Gud”* over de ugudelige Messias-haterne som Jesus unnlot å lese opp om da han stanset midt i verset i opplesingen i synagogen i Nasaret: “Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri, for å forkynne et

nådens år fra Herren....." Luk. 4, 18-19 (Jes. 61,2) og i forhold til Jes. 61, 2 stoppet Jesus midt i verset, for videre står det: "...og en hevners dag fra vår Gud, til å trøste alle sørgende." Trøsten hos de sørgende, er fordi disse sørgende trodde på Kristus, og blir trøstet da de ser at de ugudelige får sin straff. Malaki 4, 3 sier da at for de troende etter den store trengselstiden, skal de ugudelige være som aske under deres føtter...de skal trække ned de ugudelige, i stedet for at det var de ugudelige som trakk ned de gudfryktige.

Denne hevners dag lå altså bortimot 2000 år inn i fremtiden, og har i seg Elias' komme sammen med Moses, en svær straffeekspedisjon – omtalt av Malaki 4, 1 og som jeg siterte ovenfor.

Intet av disse ting har noe med menigheten å gjøre. Dette gjelder bare Israel, idet de blir kalt opp igjen av Gud etter han først har avsluttet menighetens tid på jord i hht. Kol. 3, 1-4. Når menigheten er blitt åpenbart med Kristus i herlighet i himmelen, setter Gud i gang det profetiske frelses- og domsprogrammet for Israel, for så tilslutt å sende Jesus ned til dem fra himmelen etter at trengselen er avbrutt. Tusenårsriket blir dermed opprettet slik GTs profeter forutsatte og slik Jesus selv opprinnelig kom for å sette i verk.

Det har vært flere Elias skrullinger opp gjennom kristen vekkelshistorie – særlig i USA. De fleste vet om den falske Elias skikkelsen som William Branham ble gjort til av sine fanatiske tilhørere. Før hans tid har vi også mannen som anla den lille byen Zion, og som drev helbredelsesvirksomhet og trodde etter hvert at han var den Elias som skulle komme før Jesu gjenkomst, han døde i rullestol som en sinnsyk stakkar, bare 60 år. Hans navn var John Alexander Dowie (1847 – 1907), en såkalt pinsepredikant. I 1901 erklærte han offentlig at han var Elias som hadde kommet for å gjenreise en apostolisk

kristenhet ved mirakler og under.

Mange kristne mangler bibelinnsyn – slik også med det som Jakob skrev om Elias i sitt brev, for når de leser det tror de at Elias “.var bare et vanlig menneske, slik som oss...” – uten å få med seg hva slags mennesker ”som vi” det er Jakob henviser til.

Jak. 5, 17-18: *”Elias var et menneske under samme kår som vi. Han bad inntrengende om at det ikke måtte regne, og i tre år og seks måneder regnet det ikke på jorden. 18: Og han bad igjen, og himmelen gav regn, og jorden bar sin grøde.”*

Hva slags KÅR er det Jakob skriver om? Er det slike kår som vi i dag har i menighetens tid? Opplagt ikke, for i vers 16 finner vi at den samme Jakob lærer at man må bekjenne synd for hverandre for at de kunne bli helbredet. Synd kunne stenge for bl.a. helbredelsesgaven apostelmenighetene hadde, om det ikke ble bekjent.

Slik er det ikke i menighetens tid, i vår tid er all synd i fortid, nåtid og fremtid tatt bort én gang for alle ved troen på Jesus (Ef. 2, 8).

Heller ikke må vi glemme at de KÅR Jakob viser til (kår slik som apostlene og deres forsamlinger) – var som følgende: *De var salvet særskilt av Gud, og Jesus hadde åpnet deres forstand for hele Skriftens forståelse – på overnaturlig vis (Luk. 24, 45).* Jeg kan forsikre enhver kristen leser: Dette har ikke Jesus gjort med deg. Dette var bare dem i aposteltiden. Disse hadde salvelse til å tale og skrive Guds ord på helt ufeilbar måte! Det finnes ingen i ettertid som har samme gave og egenskap som troende. Tvert imot vitner ettertiden at den troende kristenhet ikke forstår særlig mye av Skriften. Det er hundrevis av sekter og trosretninger, det spriker i alle retninger.

Disiplene hadde vært elever av Kristus først i cirka 3 år, Peter hadde gått på vannet, de hadde vært på fjellet og sett

Jesus forklaret da han talte med Moses og Elias, – Paulus fikk siden samme åpenbarings-forstand som Jesus gav sine disipler etter oppstandelsen, han lærer dette selv i Gal. 1, 11-12 og 2, 8 – han var opplært av Kristus personlig ved sterke visjoner gitt ham.

Slik var det og med Elias, for han bare stod frem og profeterte og Herren var med ham slik vi leser i 1. Kong. 17 mv. Ikke bare bad Elias og Gud lukket for regn, eller åpnet igjen siden – men han fikk ild til å falle på Karmel for å få gjort ende på Baals profeter. Men det finnes ikke en nubbesjans for at vi kristne troende i dag har samme kår som Elias, – nådegavene og de ordninger som apostelmenighetene levde under ble avlyst idet Israels fall er et faktum i år 62 da Paulus leste dem dommen fra Jesaja 6.

Etter Apg. 28 i tid (år 62-63) finner vi at Paulus ikke lenger kunne helbrede syke rundt ham, – de måtte overlates til medisiner og til alminnelig forbønn. Han lot en av sine medarbeidere igjen et sted, på grunn av sykdom. Han som bare et par år i forveien hadde helbredet nær sagt hele Malta!

Israels fall, slik jeg har nevnt i kapitler ovenfor, og avstengingen av Kongerikets tilbud til dem, gjorde at Gud trakk hele aposteloppdraget som vi leser om i Mark. 16ff. Og i stedet innførte han menighetens tid, hemmeligheten som Gud hadde holdt for seg selv fra før skapelsen av (Ef. 3, 1-9).

Peter og de gjenlevende apostler måtte heretter underordne seg den nye åpenbaringen som Paulus fikk, og dermed ble det Paulus som skrev det avsluttende Guds ord (Kol. 1, 25-26). Ved dette ble himmelen hos Kristus det nye frelseshåpet for troende, for Kongeriket på jord var avlyst for denne gang, inntil en fjern framtid: Den tid som nå står like for døren. Menigheten har ikke lang tid igjen på jord.

Når vi kristne ikke forstår våre begrensninger (les: Vår tidsalder, vår egenart med nåden fritt i tro), så farer vi ut i alle slags overdrivelser og villfarelser á la Elias syndromet, og innbiller oss at vi gjennom bønn og befalinger og prokla-masjoner kan fremprovosere undere etter ønske.

I vår tid er det Ef. 1, 19 og 3, 20 som er regjerende lære hva gjelder det Gud kan gjøre, nemlig at vi kan be til ham i Jesu navn om alle ting, men uten at vi har fått garantier for at han vil utføre alt vi måtte finne på å be ham om. Gud er en som kan gjøre (ikke skal) mer enn alt, etter den kraft som er i oss i troen. Det er Gud som har siste ordet og sitter med avgjørelsen. Så får da bare de som vil leke profeter og apostler holde på med sitt. Men jeg for min del setter min lit til Guds nåde, verken mer eller mindre.

Det må også forstås av oss i vår tid, at ikke bare er de typiske utskuddene, de nevnte Elias skrullinger helt ute av kurs og tid, men ALL liknende tjenesteforståelse, slik som at det skulle overhodet finnes apostler og profeter i vår tidshusholdning.

Omtalen av disse i Ef. 4, 8-16 er ikke i den videre fortsettelse av menighetens husholdning, men er i fortid.

Ved bruken av disse tjenestene etablerte Gud den generelle forkynnelsen av Jesus Kristus, og ved åpenbaringen av den nye korrektive nådelæren fra Paulus om "hemmeligheten" – menighetens tid – har nå "hele legemet vokst opp til ham som er hodet, Kristus".

Veksten som omtales i Ef. 4, 15 skjedde idet det ble menighetens tid. Dette var omkring år 62 e. Kr. Det er også derfor vi i Ef. 1. ser at menigheten er alt satt i himmelen med Kristus. Det er grunnen til at Paulus i samme kapittel omtaler (v. 14) at vi ikke skal vakle mellom den forrige læren om et Kongerike, og den nye læren om himmelen i Kristus.

Det er definitivt ikke slik at vi i menighetens tid skal ha "apostler og profeter" osv. (som om det er aposteltiden ennå) for å kunne vokse opp til Kristus. Paulus beskriver bare det som skjedde da Gud åpenbarte ham hemmeligheten med menighetens tid, en tid da Israel er helt frafalt Gud, og Kongerikets tilbud er stoppet.

Man må da ikke gå i den fellen at man jamfører vår tids evangelister og lærere, eller eldste med disse som beskrives i Apostelgjerningene og i brev skrevet i samme tidsrom som Apostelgjerningene forteller fra. Menighetens tid innebar som sagt en stopp av de overnaturlige nådegavene – fordi det publikum og den målgruppe som skulle se og høre dette og bli overbevist om Jesus og Tusenårsriket, var den vantro ulydige jødedommen og deres proselytter. De falt fra Gud.

Ser vi i Apg. 28, 25-28 hvor Paulus sier farvel til jødedommen og Israel på Guds vegne, får de en to-sidig domspremiss opplest: "Dere skal HØRE og høre og ikke forstå, dere skal SE og se og ikke skjønne..." De skulle høre: Høre bl.a. tungetalen – og dermed få et tegn som vitnet imot deres vantro. Men de skulle også se: De skulle se tegn i form av mirakler og helbredelser, og Apostelgjerningene er fulle av slike messianske apostoliske mirakeltegn og undergjerninger. Alt sammen myntet på den harde vantro jødedom overalt der apostlene gikk fram. Men hva sier Paulus om hedningenasjonene, med tanke på den tid som ville komme etter at Israel falt og et nytt evangelium ble gitt uavhengig av Kongeriket og Israel?

Jo, svaret ser vi i Apg. 28, 28:

"...denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal HØRE."

Israel skulle høre og se. Men hedningenasjonene skulle bare høre...ikke se tegn... og i og med at bare den vantro jødedom skulle høre tungetegnet og se mirakeltegnene, er det for

menighetens tid ikke lovt noen mirakeltegn, sågar tungetale og helbredelser. Det er ikke slik som de fleste kampanje-evangelister mener, at massene i den tredje verden "...først må se tegn og undere, for at de så skal kunne tro evangeliets sannheter og bli frelst". Vi er ikke lovt tegn og under i vår tid, men Ef. 3, 20 sier at Gud KAN gjøre mer enn alt...og alt avhenger i og for seg av at den kristne ber til Gud. Går vi lenger enn dette, og således faller utenfor Guds rammevilkår for tjeneste i menighetens tid, vil neste skritt i negativ retning være at man risikerer å havne ut i "eliasgalskap" – og man blir en profet- eller apostelskrulling i stil med det jeg har beskrevet overfor.

La oss alle bare huske at Paulus ikke har noen etterfølgere inn i vår tid, som kan regnes som Herrens apostler eller profeter.

Paulus, ...forkynner og apostel og lærer for hedninger, 2. Tim. 1, 11.

En parafrasering på Joh. 3, 16:

Paulus' Evang. 1, 1: *"For så høyt har Gud elsket hedningeverden, at han sendte ut sin eneste apostel, Paulus, med evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, for at hver den som tror skal ha evig liv i himmelen hos Kristus."*